Jan Johnson

Madame Guyon

Traducere: Liliana Tomuleţ

Editura Lampadarul de Aur

Oradia, 2004

Titlul original: Madame Guyon

Jan Johnson

Bethany House Publishers Minneapolis, Minnesota 55438
Copyright © 1998
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOHNSON, JAN

Madame Guyon

ISBN 973 – 8090 – 26 – 1

Introducere

Aţi citit vreodată o carte care să vă impresioneze, ca mai apoi să vă întrebaţi: *Cum a putut dobândi autorul acesta o asemenea cunoaştere profundă despre Dumnezeu? Ce a făcut această persoană, ce s-a întâmplat cu ea de a ajuns să experimenteze viaţa cu Dumnezeu în acest mod?* Aceasta am simţit şi eu când am citit pentru prima dată *Experimentarea profunzimilor lui Iisus Cristos"* de Madame Jeanne Guyon. Din fericire pentru noi, ea ne-a lăsat o autobiografie care înfăţişează modul în care a ajuns să cunoască aceste lucruri.

Aceasta este povestea unei femei frumoase, inteligente şi bogate, Jeanne-Marie Bouvier de la Mothe Guyon. Deşi iubită foarte mult de tatăl ei, un om religios şi foarte respectat, ea a avut parte de multă respingere în timpul copilăriei şi de nouă ori în zece ani a fost nevoită să-şi schimbe locul pe care ea îl numea casă. O căsătorie încheiată de timpuriu a adăugat şi mai multă respingere, mai ales din partea soţului şi a soacrei sale. A rămas văduvă la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, cu trei copii, după ce născuse cinci.

A suferit persecuţii şi a îndurat detenţii pe tot parcursul

vieții sale, în principal din cauza credinței ei că toți creştinii pot avea o bogată viață interioară de rugăciune. S-a luptat să găsească o relație cu Dumnezeu şi, când a aflat-o, a împărtăşit-o şi altora, într-o epocă în care biserica punea un mare accent pe rațiune şi pe politică. Când o organizație religioasă i-a cerut banii şi marea avere pe care le deținea, a renunțat la ele cu dragă inimă. Obişnuia să împartă cu generozitate bani şi daruri săracilor şi celor oprimați şi să aducă în rugăciune sufletele înaintea lui Dumnezeu. Totuşi, niciuna din aceste activități nu a cruțat-o de persecuții.

Madame Guyon a avut ceva în comun cu John Bunyan şi cu apostolul Pavel, în sensul că şi-a scris lucrarea într-o celulă izolată de închisoare. Ea nu a scris cu scopul de a-şi face cunoscute suferințele şi triumfurile, ci pentru că i s-a poruncit să o facă. De fapt, chiar i s-a spus să „nu omită nimic din relatare", iar regulile bisericii de atunci o forțau să asculte de această poruncă. Aflându-se sub presiune, ea şi-a descris „crucile" şi extazurile cu o obiectivitate uimitoare. Ne-am fi aşteptat din partea ei să nu insiste prea mult nici asupra suferințelor, nici asupra miracolele uluitoare pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Dar ea le-a relatat cu sinceritate, în supunere față de o autoritate pe care o respecta, în ciuda persecuțiilor la care era supusă de către

ea.

Pe măsură ce veți citi această carte, aşteptați-vă să intrați într-o lume diferită. Ludovic al XIV-lea era pe atunci (secolul al XVII-lea) rege al Franței; viața la curtea regală era depravată, însă nu lipsită de pretenția de a fi foarte religioasă. Întreaga Europă trecea printr-un proces de refacere în urma Războiului de treizeci de ani, care a produs atâta dezamăgire față de instituțiile religioase. Pe lângă aceasta, Renaşterea deschidea calea raționalismului ştiințific. Aceste două forțe – nemulțumirea față de religie şi atracția față de raționalism – au constrâns biserica să ia în considerare gândirea ştiințifică. Urmarea a fost că raționamentele minții au înlocuit religia inimii. Oameni ca Madame Guyon, care căutau să-L experimenteze pe Dumnezeu în rugăciune, erau priviți ca „rămaşi în urmă" – şi chiar ca o amenințare pentru viitorul bisericii. Dacă biserica se destabiliza, această situație ar fi putut conduce la instabilitate politică. Iar dacă se întâmpla acest lucru, membri ambițioşi ai nobilimii şi-ar fi pierdut averea. Această sesizată evoluție a lucrurilor a făcut ca Doamna Guyon să aibă mulți duşmani.

Viața spirituală interioară a lui Madame Guyon nu a fost singurul motiv care a dus la persecuția ei. Deşi era bogată, a

fost gata să renunțe la bogăție, în ciuda văduviei *ei.* În lăcomia lor, membrii familiei regale, nobilimea şi clerul bisericesc au considerat acest lucru ca fiind un prilej de a-i acapara averea. Ea a fost de acord cu asta şi ar fi putut fi liberă, dar nu a vrut să-i lase să compromită integritatea fiicei ei.

Poate vă gândiți: *De ce nu şi-a apărat drepturile?* Adevărul este că o femeie din acea epocă avea puțină putere. Madame Guyon trăia în supunere față de conducerea bisericească şi era foarte devotată bisericii, conducătorilor ei, precum şi țării ei, Franța. Ea se supunea unui „mentor spiritual", adeseori considerând cuvintele acestuia drept vocea lui Dumnezeu. Însă ea şi-a exprimat opinia împotriva autorităților bisericeşti care credeau că rugăciunile făcute în public nu puteau fi înălțate decât de oficialitățile bisericii. A consiliat atât cerşetori, cât şi înalte fețe bisericeşti.

De asemenea, trebuie să avem în vedere faptul că Guyon a trăit într-o eră caracterizată printr-un sistem rigid de clase. Deşi noi ne putem întreba de ce această femeie de viță nobilă avea nevoie de servitori şi servitoare – chiar şi în închisoare —, trebuie să ştim că în acea vreme acesta era dreptul ei legal. Comparativ cu alți oameni de atunci, care făceau parte din aceeaşi clasă, ea a arătat o grijă deosebită

față de servitorii ei şi a fost foarte deschisă față de ei. Având o constituție fragilă, Madame Guyon a fost adesea bolnavă, dar a reuşit să se descurce destul de bine în orice fel de împrejurări.

Poate vă gândiți că fuga ar fi reprezentat o soluție pentru ea, dar societatea acelei vremi nu era atât de mobilă precum cea din zilele noastre. Dacă oamenii, şi în special femeile, se aflau în situații imposibile, nu puteau să-şi ia, pur şi simplu, lumea în cap şi să plece. Transportul era dificil, iar străinii se aflau în pericolul de a fi jefuiți.

Când am început munca de editare a acestei autobiografii, m-am gândit că femeia pe care am admirat-o atât de mult timp a fost destul de ciudată. Dar, pe măsură ce citeam, am descoperit că ceea ce o făcea atât de diferită era faptul că ea credea cu adevărat că *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu,* şi acționa în consecință. Credea cu sinceritate că Dumnezeu deține controlul asupra situațiilor bizare – o căsătorie imposibilă, o călătorie primejdioasă, o rudă lacomă, o birocrație rigidă. Nu putem spune că nu s-a ridicat pentru drepturile ei, ci mai degrabă că a decis să nu intervină în ceea ce ea considera a fi mâna lui Dumnezeu la lucru. Astfel, pe măsură ce editam cartea, am observat că

încep să mă schimb. Mi-a fost mai uşor să accept ceea ce nu-mi plăcea în viață şi am fost mai dispusă să aştept şi să văd cum intervine Dumnezeu. Am experimentat mai mult din ceea ce înseamnă a renunța.

Vă recomand această carte pentru formarea spirituală a sufletului vostru. Şi dacă acum treceți printr-o situație imposibilă, fie ca Dumnezeu să folosească această carte pentru a vă face să observați mâna Lui, chiar şi în lucrurile cele mai mici, transformând întotdeauna răul în bine.

Această carte îmbogățeşte marea literatură a unor autori precum Ioan al Crucii şi Fratele Laurențiu. *„The Practice of the Presence of God”* (Practicarea prezenței lui Dumnezeu) de Fratele Laurențiu a fost publicată la câțiva ani după cartea *„Experiencing the Depths of Jesus Christ”* (Experimentarea profunzimilor lui Iisus Cristos) de Madame Guyon şi cu câțiva ani înainte ca ea să ajungă în închisoare pentru a doua oară. Ambii autori subliniază importanța comuniunii constante cu Dumnezeu şi necesitatea lepădării de sine. Această temă a împlinit o nevoie în vremurile acelea şi cred că o face şi în timpurile noastre.

1

Un copil „plin de viaţă”.

Fac ceea ce mi s-a cerut – scriu această autobiografie –, deşi strădaniile sunt dureroase, deoarece nu pot să studiez sau să cuget cu uşurință în aceste zile. Doresc, totuşi, să zugrăvesc în culori adevărate bunătatea lui Dumnezeu față de mine. Am mai întocmit o relatare despre mine, mai timpurie, în care m-am referit mai mult la greşelile mele şi mai puțin la bunătatea lui Dumnezeu. Mi s-a poruncit să o ard şi să scriu alta. În aceasta de acum nu am voie să omit nimic din ceea ce am experimentat – nici chiar lucrurile ieşite din comun, greu de crezut. Mi s-a interzis să-mi enumăr păcatele, aşa că, în loc de asta, voi vesti bunătatea Domnului Dumnezeului nostru şi voi preamări îndurările Lui.

Această istorisire ilustrează modul în care devotamentul față de Dumnezeu izvorăşte din durere şi epuizare. Când Dumnezeu îşi zideşte templul Său sfânt în interiorul nostru, ne dărâmă mai întâi eul înfumurat. Apoi, pe ruinele sale, formează o nouă structură.

Taina lui Dumnezeu şi secretele atitudinii Sale sunt ascunse dinaintea celor înțelepți în ochii lumii, care se cred ajutoare ale Lui. Ei susțin că, prin înțelepciune şi iscusință, pot pătrunde înălțimea şi adâncimea, lungimea şi lărgimea lui Dumnezeu, dar sunt învăluiți în propriile lor lucrări. Înțelepciunea care vine de la Dumnezeu se află numai în faptul de a muri față de toate lucrurile şi de a fi cu adevărat pierdut față de ele, ca să ne putem îndrepta spre Dumnezeu şi să existăm numai în El.

Eu, Jeanne-Marie Bouvier de la Mothe, m-am născut pe data de 18 aprilie, 1648, în oraşul Montargis. Când mama era însărcinată cu mine de opt luni, a trecut printr-o sperietură şi a intrat prea devreme în chinurile naşterii. De obicei, copiii născuți înainte de vreme nu supraviețuiesc, de aceea s-a crezut că voi muri. Când însă s-a părut că voi trăi, au trimis după un preot ca să mă boteze. Dar acțiunea a fost oprită, deoarece începusem din nou să dau semne că eram pe moarte. Sănătatea mi-a fost întotdeauna şubredă, din cauza acestor necazuri îndurate la o vârstă fragedă.

Un copil la mănăstire

Martiriu eşuat

Până la vârsta de doi ani şi jumătate am continuat să fiu

destul de bolnăvicioasă. Atunci părinții m-au trimis pentru câteva luni la o mănăstire. Când m-am reîntors de acolo, mama nu s-a prea ocupat de educația mea. M-a lăsat să fiu îngrijită mai mult de servitori, pentru că nu avea o preferință deosebită pentru fete. Dumnezeu însă a fost Apărătorul meu, pentru că, deşi eram bolnăvicioasă, manifestam în acelaşi timp o vioiciune deosebită. Am avut parte de tot felul de accidente, precum acela când am căzut într-o groapă adâncă în care ne țineam lemnele de foc, dar întotdeauna am scăpat nevătămată.

Când am avut aproximativ patru ani, un prieten de-al tatălui meu, domnul de la Mothe, un om religios, l-a îndemnat să mă trimită la o mănăstire ca să locuiesc acolo cu sora mea din partea tatălui. Aceasta era încântată de drăgălăşenia şi zburdălnicia mea şi astfel am devenit însoțitoarea ei permanentă. Mereu dădeam de belele, dar mă comportam bine atunci când nu era nimeni care să mă abată pe cărări greşite. Îmi plăcea să ascult când se vorbea despre Dumnezeu, să merg la biserică şi mai ales să mă îmbrac cu veşminte religioase.

Într-o zi, ca să-mi mai domolească vioiciunea, mi-au vorbit despre chinurile iadului. Rezultatul a fost că în noaptea următoare am visat despre iad şi nu am uitat

niciodată asta. Am văzut un întuneric îngrozitor unde sufletele pedepsite îmi arătau locul printre ele. Am plâns amarnic şi am strigat către Dumnezeu să mă ajute să-mi îndrept purtarea.

O, Doamne, Tu ai luat aminte la strigătul meu şi ai turnat în mine tărie şi curaj ca să te slujesc încă din copilărie.

După acest vis, am vrut să merg singură la spovedanie. Dar, pentru că eram prea mică, a trebuit să fiu însoțită la preot de stareța care se ocupa de fete, care a şi rămas de față pe toată perioada spovedaniei. Ea a fost uimită să audă că aveam tot felul de îndoieli, dar preotul a râs şi m-a întrebat de ce anume mă îndoiesc. I-am mărturisit că nu eram sigură de existența iadului şi credeam că întreaga poveste fusese inventată de stareța mea, cu gândul de a mă face să mă comport cum trebuie. Însă, după ce am avut visul acela, am început să cred!

După mărturisire, inima mea a fost însuflețită şi m-am hotărât să devin martiră pentru Dumnezeu. Fetele care trăiau alături de mine la mănăstire s-au amuzat încercând să vadă până unde mă va duce râvna mea pentru Dumnezeu. Ele s-au oferit chiar să mă pregătească pentru martiriu în vreme ce eu, atât de încântată de noua mea pasiune religioasă, le-am cerut să mă ucidă pentru a putea

intra în prezența sacră a lui Dumnezeu.

Astfel, am îngenunchiat pe o bucată de pânză, întinsă special în acest scop (pânza urma să absoarbă sângele), dar când am văzut o sabie uriaşă ridicată deasupra capului meu, am început să strig: „Opriți-vă! Nu este bine să mor înainte de a-i cere voie tatălui meu". Fetele m-au certat, acuzându-mă că am spus asta pentru a scăpa de sabie. M-am întristat că îmi ratasem şansa de a fi martiră. Ceva din interior mă condamna că nu am ales raiul, când aş fi putut-o face atât de uşor.

Pentru că mă îmbolnăveam des, am cerut să fiu trimisă acasă. Acolo treceau zile întregi fără a-mi vedea mama – aceasta îşi concentra întreaga atenție asupra fratelui meu. M-am simțit atât de rănită, încât am început să o evit. Era adevărat că fratele meu era mai plăcut decât mine, însă ea era atât de ataşată de el, încât era oarbă la calitățile mele şi nu îmi observa decât defectele.

Tata, din contră, mă iubea foarte mult şi dorea să fiu educată. Astfel, înainte de a împlini vârsta de şapte ani, m-a trimis din nou la mănăstire. Cele două surori ale mele – una care era fiica tatălui şi cealaltă, a mamei – locuiau acolo. Tata m-a lăsat în grija fiicei lui, deoarece ea era devotată lui Dumnezeu şi potrivită să-mi fie învățătoare. Aceasta a fost o

manifestare deosebită a providenței lui Dumnezeu, căci sora mea mi-a arătat multă dragoste, ceea ce a ajutat-o să-mi observe şi însuşirile plăcute.

Această soră bună s-a ocupat foarte mult de mine. A renunțat chiar şi la timpul ei personal ca să stea cu mine. Dacă se întâmpla să răspund corect la întrebările ei (mai mult din întâmplare, decât din iscusință), se simțea răsplătită pentru munca ei. Sub îndrumarea ei, am reuşit să-mi însuşesc cunoştințele predate.

Tata trimitea adesea pe cineva să mă aducă acasă. Cu o asemenea ocazie, când aveam aproape opt ani, era acolo regina Angliei. Tatăl meu l-a îndemnat pe preotul acesteia să se amuze punându-mi întrebări dificile. Am dat răspunsuri atât de bune întrebărilor care mi-au fost adresate, încât preotul m-a dus la regină şi i-a spus: „Majestății Voastre îi va plăcea de copilul acesta". Şi, într-adevăr, regina a fost atât de încântată de mine, încât m-a cerut de la tatăl meu, cu gândul de a-mi oferi educația femeilor de la curtea regală. Dar tata a refuzat-o. Fără îndoială că Dumnezeu a inspirat refuzul acesta, căci cum aş fi putut rezista ispitelor şi distracțiilor vieții de la curte?

M-am întors la mănăstire la sora mea cea bună. Adesea, însă, m-am aflat în compania celorlalte fete de acolo şi am

deprins obiceiurile lor rele – minciună, toane, indiferență, zile întregi petrecute fără să mă gândesc la Dumnezeu. Atenția surorii mele a avut din nou o influență bună asupra mea. Îmi plăcea să aud despre Dumnezeu şi să mă rog, să merg la biserică şi mi s-a format o sensibilitate față de cei săraci.

La capătul grădinii mănăstirii se afla o capelă unde mergeam pentru rugăciune. Uneori îmi duceam acolo micul dejun, cu gândul de a i-l oferi lui Cristos ca jertfă, şi îl ascundeam în spatele statuii ce-L reprezenta pe El. Îndeplineam acest act pentru a mă smeri, deşi dragostea de sine mă împiedica adesea să-l repet. Cei care curățau capela au descoperit lucrurile lăsate de mine în spatele statuii şi au presupus că eu le pusesem acolo. Cred că Dumnezeu era încântat de devotamentul meu copilăros.

Necazuri cu surorile şi cu fratele meu

Viața trăită la mănăstire, împreună cu sora mea, era uşoară. Ea mă învăța ori de câte ori mă simțeam bine, dar adesea eram cuprinsă subit de tot felul de boli neobişnuite. Seara mă simțeam bine, dar mă trezeam dimineața cu temperatură, umflături şi tot felul de semne albăstrii pe mine. La vârsta de nouă ani am avut o hemoragie atât de

mare, încât au crezut cu toții că voi muri.

Între timp, cealaltă soră a mea (din partea mamei) a devenit geloasă şi a spus că era rândul ei să-mi poarte de grijă. Pentru că ea nu era o învățătoare la fel de înzestrată ca şi sora din partea tatălui, nici receptivitatea mea nu a mai fost la fel de bună. De asemenea, ea a observat că o iubeam mai mult pe sora mea din partea tatălui şi, prin urmare, nu mi-a mai dat voie să vorbesc cu ea. Când se întâmpla să afle că nu i-am respectat interdicția, poruncea să fiu biciuită sau mă bătea chiar ea. Nemaiputând să mă împotrivesc ei, am încetat să-mi mai vizitez sora din partea tatălui, deşi aceasta a continuat să-mi arate bunătate, în special în zilele când eram bolnavă. A înțeles frica pe care o aveam că voi fi pedepsită în cazul în care o căutam.

Când tata a aflat toate aceste lucruri, m-a dus acasă. Pe atunci aveam aproape zece ani. După o scurtă perioadă, o altă prietenă a tatălui meu, care era stareță, a stăruit de el ca să mă ducă la mănăstirea ei. Zis şi făcut.

Pe când eram acolo m-am îmbolnăvit de varicelă şi am stat trei săptămâni în pat. Femeile din mănăstire mă evitau cu desăvârşire, deoarece se temeau că sufeream de vărsat de vânt. Aproape nimeni nu era în preajma mea; atunci am descoperit o Biblie pe care o citeam de dimineața până

seara. Mă interesau mai ales părțile ei istorice. Cu toate acestea, în casa aceea nu am fost niciodată fericită. Fetele mai mari mă tot necăjeau şi primeam atât de puțină mâncare, încât ajunsesem să fiu sleită de puteri.

După aproximativ opt luni, tata m-a luat din nou acasă. De data aceasta, mama a început să-mi acorde mai multă atenție, deşi a continuat să-l prefere pe fratele meu. Dacă eram bolnavă şi îmi doream un lucru, fratele meu îl pretindea pentru el; atunci îl luau de la mine şi i-l dădeau lui. El mă bătea şi odată chiar m-a aruncat jos din trăsură, însă ei mai degrabă s-au amuzat pe seama comportamentului său. Acest lucru mi-a înăsprit firea şi mi-a alungat dorința de a fi bună.

Îmi priveam fratele cu gelozie. Orice făcea el era apreciat, dar când era vorba de vreo vină, aceasta cădea întotdeauna pe mine. Sora mea vitregă câştiga favoarea mamei acordându-i fratelui o atenție deosebită, în timp ce pe mine mă persecuta. Am început din nou să mint şi să am toane. Cu toate acestea, mă rugam lui Dumnezeu, îmi plăcea să-i aud pe alții vorbind despre El şi aveam o plăcere deosebită să îi ajut pe cei săraci. Dar păcatul a ajuns să pună stăpânire pe mine. Mi-am închis cărările inimii, astfel încât nu mai puteam auzi vocea ascunsă a lui Dumnezeu care mă

chema la Sine.

O, Dumnezeul Meu, harul Tău pare să se dubleze cu fiecare păcat al meu! Era ca şi cum Tu atacai o cetate înconjurată de ziduri. Tu mi-ai înconjurat inima, dar eu am înălțat ziduri de apărare, adăugând cu fiecare zi noi răutăți care să te împiedice să-ți îndepărtezi harul. Când se părea că eşti pe cale de a-mi câştiga inima nerecunoscătoare, începeam un contraatac şi ridicam baricade care să-ți stăvilească bunătatea şi să oprească curgerea harului Tău. Nimeni nu m-ar fi putut cuceri în afară de Tine.

Şi nu numai fratele meu mă necăjea. Fata care trebuia să aibă grijă de mine mă bătea în timp ce îmi aranja părul. Dacă tatăl meu ar fi aflat despre toate acestea, ar fi luat măsuri, dar nu-i spuneam nimic, pentru că mă temeam de el în aceeaşi măsură în care îl şi iubeam. Îmi plăcea să citesc şi mă închideam singură în fiecare zi ca să citesc fără întrerupere. Când mama se plângea de mine, tata îi răspundea întotdeauna astfel: „Sunt doisprezece ore în zi; o să devină mai înțeleaptă".

Domnişoara de la Mothe

Deoarece crescusem mai înaltă decât fetele de vârsta mea, am început să intru mai mult în grațiile mamei. Aceasta mă îmbrăca elegant, invita la noi oameni din înalta societate şi mă lua cu ea în călătoriile pe care le făcea în străinătate. Era mândră de frumusețea cu care mă înzestrase Dumnezeu. Eu am transformat frumusețea într-o sursă de mândrie. Au venit la mine mai mulți pețitori, dar tatăl meu nu i-a luat în seamă, pentru că eu nu aveam nici doisprezece ani.

Când a văzut tata cât de mult crescusem în înălțime, m-a dus la mănăstire pentru a-mi lua prima împărtăşanie de Paşte. Sora mea iubită m-a pregătit în vederea îndeplinirii acestui act de devoțiune. Acum mă gândeam serios să mă dăruiesc lui Dumnezeu – să devin călugăriță. Simțeam adesea că între bunele mele intenții şi obiceiurile rele pe care încă le mai aveam se dădea un adevărat război. Astfel, am făcut penitențe. Când a sosit Paştele, am primit împărtăşania cu bucurie şi devoțiune. Apoi sora mea din partea mamei a cerut să mă alătur clasei ei. Obiceiurile ei, atât de diferite de cele ale surorii mele din partea tatălui, m-au făcut să dau înapoi din devotamentul inițial pe care-l manifestasem față de Dumnezeu. Nu mai simțeam acea nouă şi plăcută ardoare care îmi cuprinsese inima la prima

împărtăşanie. Vai, greşelile şi căderile mele din trecut au început în curând să se repete şi să mă îndepărteze de religie!

Un lucru care m-a ajutat în această perioadă a fost vizita pe care ne-a făcut-o un nepot din partea tatălui în drumul său spre o misiune din Cochin China [acum Vietnam]. Acesta a trecut pe la noi în timp ce eu mă aflam la plimbare cu însoțitoarele mele. Când m-am întors, el plecase. Am fost atât de impresionată de consacrarea lui (după cum mi-a fost descrisă), încât am plâns tot restul zilei. Dimineața devreme, adânc mâhnită, m-am dus la preot şi i-am spus: „Nu vreau să fiu singura persoană pierdută din familie. Ajutați-mă să ajung la mântuire”.

După aceea m-am schimbat atât de mult, încât cei din jur abia mă mai puteau recunoaşte. Încercam să nu mai fac greşeli, iar când îmi descopeream cele mai mici cusururi, Dumnezeu mă ajuta să le biruiesc. Imediat ce supăram pe cineva, inclusiv pe servitori, îmi ceream iertare. Acest lucru îmi subjuga mânia şi mândria.

Am împărțit tot ce aveam săracilor. Mergeam pe la casele lor şi le dăruiam haine scumpe. Îi învățam catehismul; când părinții mei luau masa în oraş, îi invitam pe cei săraci să mănânce cu mine şi-i serveam cu mare respect.

Am citit lucrări religioase valoroase, din care am aflat despre rugăciunea interioară. I-am cerut preotului să mă învețe acest fel de rugăciune, dar n-a făcut-o. Atunci am încercat să-mi întocmesc propriile metode, care însă nu m-au condus nicăieri, pentru că nu îmi ştiam folosi imaginația. Astfel, am tras concluzia că rugăciunea era un lucru era prea dificil, fapt care m-a tulburat vreme îndelungată. I-am cerut cu sinceritate lui Dumnezeu să-mi ofere darul rugăciunii, şi I-am mai cerut de multe ori de atunci.

2

Decizii luate de alţii în locul meu

De acum ştiam că îmi doream să devin călugăriță. Mă furişam adesea din casa tatălui meu şi le imploram pe călugărițele comunității din apropiere să mă primească în mănăstirea lor. Deşi nu aveau nimic împotrivă, m-au refuzat din teamă față de tata, a cărui afecțiune față de mine era bine cunoscută.

La aceeaşi mănăstire se afla şi o nepoată a tatălui meu, căreia îi datorez mult. Ea i-a spus tatălui meu cât de mult îmi doream să merg la mănăstire şi el a plâns. [Familiile din vremea aceea obişnuiau adesea să îşi ofere primul născut bisericii. Părinții ei făcuseră deja acest lucru cu cele două surori ale ei mai mari]. Am insistat pe lângă mama în acest sens, când s-a întâmplat ca tata să fie plecat peste hotare, dar ea nu şi-a dat consimțământul din teama de a nu-l întrista pe tata.

În mănăstire?

Verişoara mea s-a îngrijit de mine cu dragoste şi

bunătate. Acest lucru a provocat gelozia mamei, care se temea că o voi iubi pe verişoara mea mai mult decât pe ea. Astfel, mama, care se ținuse departe de mine în anii copilăriei şi mă lăsase în seama servitorilor, dorea acum să fiu cu ea tot timpul. Când verişoara mea s-a îmbolnăvit, mama a trimis-o acasă, fapt care a fost o lovitură puternică atât pentru inima mea, cât şi pentru lucrarea lui Dumnezeu în mine.

Cu toate acestea, mama era cu adevărat o femeie virtuoasă şi darnică. Ea împărțea altora nu doar surplusul din casă, ci chiar şi lucrurile de strictă necesitate. Dăruia săracilor unelte pentru muncă, iar negustorilor nevoiaşi, obiecte de care aveau nevoie în prăvăliile lor. Deşi avea o familie numeroasă de întreținut, erau cazuri când se lipsea până şi de ultimul bănuț.

Aproximativ în aceeaşi perioadă am observat că Dumnezeu mi-a dat harul de a ierta nedreptățile, lucru care l-a surprins pe preotul meu. Câteva doamne tinere mă defăimaseră, însă eu le-am vorbit de bine. Pe toată perioada în care am practicat rugăciunea interioară, am continuat să-mi păstrez modul acesta de gândire.

Abatere de la rugăciunea interioară

Când am mers la țară în vacanță, tatăl meu a luat cu noi un tânăr care era realizat în multe privințe. El a vrut să mă ia în căsătorie, dar tata l-a refuzat pe motiv că ne era rudă apropiată. Acest tânăr obişnuia să se roage zilnic, iar mie îmi făcea plăcere să-mi spun rugăciunile împreună cu el, astfel că am încetat să mai practic rugăciunea interioară.

Nu am văzut că aceasta era o strategie a duşmanului de a mă îndepărta de Dumnezeu şi de a mă face să mă încurc mai mult în mrejele sale. Duhul mi s-a ofilit treptat, nemaifiind hrănit de rugăciune, şi eu m-am răcit față de Dumnezeu. Toate greşelile din trecut s-au trezit din nou şi au fost încununate de o mare înfumurare. Iubirea pe care o aveam față de mine însămi a înăbuşit puțina dragoste pe care o mai simțeam față de Dumnezeu.

O, Dumnezeul meu, dacă oamenii ar înțelege ce mare valoare are pentru suflet comuniunea cu Tine, fiecare şi-ar da silința în această privință. Copiilor li se spune să caute raiul şi să evite iadul, totuşi nu li se arată calea cea mai scurtă şi cea mai uşoară de a ajunge acolo – rugăciunea interioară.

Când am încetat să practic rugăciunea interioară, de fapt am părăsit izvorul de apă vie. Eram ca o vie expusă hoților,

al cărei gard fusese rupt, astfel că oricine putea să o pustiască. Am început să caut în prietenia omenească ceea ce aflasem în Dumnezeu, iar El m-a lăsat de capul meu, pentru că eu am fost cea care îl părăsisem mai întâi.

Îngâmfarea şi stricăciunea mi-au invadat inima. Stăteam în permanență în fața oglinzii şi îmi plăcea să mă privesc atât de mult, încât credeam că şi alții ar trebui să facă la fel. Mă vedeam frumoasă în propriii mei ochi, căci nu eram în stare să văd cât de pângărit era sufletul meu. Am devenit mai încăpățânată decât înainte şi adesea mințeam.

Părerea bună pe care o aveam despre mine mă făcea să găsesc greşeli în alții. În mine vedeam doar calități, iar în alții numai defecte. Îmi ascundeam greşelile de mine însămi şi cele câteva pe care le observam îmi păreau foarte neînsemnate în comparație cu ale altora. Ba încă le consideram chiar pozitive. Citeam foarte multe romane de dragoste, petrecându-mi zile şi nopți întregi în modul acesta. Uneori, zorile mă găseau citind şi renunțam la somn, deoarece doream să ajung la finalul cărții pentru a-mi satisface apriga dorință care mă mistuia.

În toată această perioadă Dumnezeu nu a încetat să bată la uşa inimii mele. Când mi-am dat seama cât de mult mă schimbasem față de acea vreme când mă bucuram de

prezența Lui sacră, am vărsat multe lacrimi.

Acestea au rămas, însă, fără rod, deoarece nu puteam ieşi singură din acea stare nenorocită. Tânjeam după o mână puternică, iubitoare care să mă salveze. Am încercat să mă smulg singură din mocirlă, doar pentru a constata că mă afundam şi mai rău, iar fiecare încercare nereuşită mă făcea să mă simt şi mai lipsită de putere şi mai zbuciumată.

Deoarece ajunsesem la vârsta măritişului, tata a mutat întreaga familie la Paris. Părinții mei au făcut totul pentru a mă prezenta ca pe o posibilă partidă avantajoasă de căsătorie, ceea ce mi-a sporit şi mai mult vanitatea, îmi etalam frumusețea ori de câte ori mi se oferea ocazia. Doream să fiu iubită de toată lumea, deşi eu nu iubeam pe nimeni în afara propriei mele persoane. Mi s-au făcut câteva oferte bune de căsătorie, dar Dumnezeu nu a îngăduit ca ele să aibă vreo finalitate.

Domnul Jacques Guyon, un om foarte bogat, mi-a cerut mâna ani de-a rândul, dar tata l-a refuzat mereu. Totuşi, când a ajuns să se teamă din ce în ce mai mult că s-ar putea să fug cu domnul Guyon, din cauza bogățiilor lui, tata m-a promis acestuia. Mama şi-a dat şi ea acordul, deşi au făcut acest lucru fără nicio tragere de inimă. Nu mi-au spus nimic despre toate acestea. Am semnat contractul de

căsătorie fără să ştiu despre ce era vorba.

Mi-am văzut viitorul soț doar cu câteva zile înaintea căsătoriei. La nunta mea, toată lumea din sat s-a bucurat, în afară de mine. Eu eram atât de deprimată, încât nu puteam râde şi nu m-am atins de mâncare. În plus, nu aveam nici cea mai vagă idee de ce mă simțeam aşa. Atunci a început să mi se reverse din suflet dorința pe care o avusesem de a mă face călugăriță. Cei care au venit în ziua următoare să mă felicite au încercat să mă înveselească, dar eu plângeam cu amar şi le răspundeam: „Am vrut să fiu călugăriță. De ce m-am măritat? Cum am putut avea o asemenea soartă?”

Un copil în propria-i casă

Eram doar de cincisprezece ani când m-am căsătorit, iar soțul meu avea treizeci şi şapte de ani. Prima impresie pe care am avut-o, imediat după ce m-am mutat în casa lui, a fost că pentru mine aceasta va fi o casă de jale. Familia lui trăia diferit de a mea. În casa tatălui meu trăisem într-o mare eleganță, în timp ce mama domnului Guyon, care era văduvă de mai multă vreme, considera că era foarte important să economisim banii. În familia mea se vorbea într-un mod manierat şi curtenitor, dar când am început să

vorbesc astfel şi în familia soțului meu, s-au plâns că încercam să-i învăț cum să vorbească. Dacă acasă aveam nedumeriri, tata mă încuraja să vorbesc deschis despre ele. În noua mea casă însă, dacă puneam întrebări, mi se reproşa că încep să mă cert!

Aveam senzația că sunt mustrată de dimineața până seara. Soacra era împotriva mea şi mă obliga să îndeplinesc sarcini umilitoare. Îmi observa toate greşelile, dar nu recunoştea niciuna dintre ale ei. Mi se punea mereu de-a curmezişul şi îi inspira şi fiului ei aceeaşi atitudine. Au acordat persoanelor care îmi erau inferioare o poziție superioară mie. Aceasta a rănit-o pe mama, care avea un înalt simț al onoarei. Când a auzit de la alții despre lucrul acesta (eu nu i-am spus nimic), m-a dojenit, crezând că nu ştiam să țin la rangul meu şi că eram laşă. N-am îndrăznit să-i dezvălui că eram pe punctul de a muri de durere şi frustrare.

Antipatie faţă de cei din familia mea

Soțul meu şi soacră-mea obişnuiau să-l vorbească de rău pe tata şi pe celelalte rude ale mele. Lucru acesta îmi cădea mai greu decât atunci când vorbeau despre mine. Îmi apăram părinții, dar aceasta nu făcea decât să îi provoace şi

mai mult. Oricine se plângea de familia mea se bucura imediat de trecere în noua mea casă, în timp ce alții, care îmi arătau prietenie, nu erau deloc bineveniți. O rudă pe care o îndrăgeam a venit într-o zi să mă viziteze, dar ei au făcut-o să plece.

Îmi era din ce în ce mai greu să-mi vizitez părinții, deoarece, ori de câte ori mă întorceam de la ei, auzeam vorbe amare la adresa acestor vizite. Apoi mama a început să se plângă că nu o vizitam destul de des; spunea că nu o iubesc, că m-am înstrăinat de familie şi că m-am ataşat prea tare de soțul meu.

Un lucru care a făcut să-mi sporească şi mai mult chinul a fost afirmația făcută de mama în prezența soacrei mele că eu i-am provocat supărări încă din copilărie. Au ajuns împreună la concluzia că eram posedată de un duh rău. Astfel, soțul meu nu mă lăsa nesupravegheată şi mă obliga să stau toată ziua cu soacră-mea, care mă critica în fața altora, slăbindu-le afecțiunea față de mine. În ciuda acestor lucruri, cei mai mulți observau că-mi înduram necazul cu răbdare, ceea ce i-a făcut să-şi formeze o părere bună despre mine.

În puținele momente în care mi se permitea să stau singură, plângeam. Când erau mânioşi pe mine, îmi ceream

scuze, chiar dacă nu-mi dădeam seama ce am greşit.

Prin critica ei constantă, soacra mea a găsit secretul de a-mi distruge vioiciunea, făcându-mă să par nătângă. Unele din cunoştinţele mele mai vechi abia mă mai puteau recunoaşte, iar cei care nu mă întâlniseră până atunci întrebau: „Aceasta este persoana renumită pentru agerimea ei? Abia poate să scoată două vorbe". Încă nu împlinisem şaisprezece ani, dar eram atât de intimidată, încât nu mergeam nicăieri fără soacra mea. În acelaşi timp, eram prea temătoare ca să vorbesc în prezenţa ei.

În această căsătorie am fost mai mult o sclavă decât o persoană liberă. În primul an al căsătoriei noastre, soţul meu a zăcut bolnav de gută de două ori, câte şase săptămâni de fiecare dată. Nu a ieşit din camera lui şi nu s-a ridicat din pat. Deşi am avut tot timpul grijă de el, a continuat să rămână rece faţă de mine. Am renunţat la mici plăceri pentru a sta cu soţul meu. Prietenii îmi spuneau că eram prea tânără ca să îngrijesc de un om care urma să devină invalid.

Când plecam de acasă, lacheii de pe trăsură primeau ordine să raporteze tot ce făceam. La masa de seară totdeauna se întâmpla ceva care să mă facă să izbucnesc în lacrimi. În general înduram totul cu răbdare, dar uneori

lăsam să-mi scape câte o replică grăbită. Pentru că nu aveam nicio persoană de încredere, m-am hotărât să nu mă plâng nimănui de nimic.

Uneori soțul meu mă suporta în tăcere şi atunci mă simțeam fericită, dar alteori îi păream de nesuportat. Totuşi, când cineva (în afară de soacră-mea) spunea ceva împotriva mea, izbucnea în accese de mânie, deoarece mă iubea foarte mult. Când am fost bolnavă, nu a putut fi consolat. Cred că dacă nu ar fi fost influența soacrei mele, am fi fost foarte fericiți împreună.

(Mă tem că nu e prea frumos din partea mea să destăinui aceste aspecte, dar mi s-a cerut să nu omit niciun detaliu şi astfel vreau să mă conformez. Chiar dacă familia soțului m-a tratat în felul acesta, ei erau oameni de treabă. Mama soțului era virtuoasă şi avea o judecată bună. Soțul meu era religios şi fără vicii. Mă iubea cu pasiune, dar era impulsiv şi pripit, iar soacră-mea îl lua mereu peste picior cu privire la mine.

În plus, este important a privi toate acestea prin ochii lui Dumnezeu. El a îngăduit aceste lucruri ca să mă ajute. Eram atât de plină de mândrie, încât dacă aceşti oameni m-ar fi tratat mai bine, mândria mea ar fi crescut şi poate nu m-aş fi întors la Dumnezeu, aşa cum aceste multe cruci m-

au forțat să o fac).

Tu ai rânduit aceste lucruri, o, Dumnezeul meu, ca să mă ajuți să mor față de mândria mea. Eu nu aş fi putut să mi-o distrug singură, dar Tu ai realizat aceasta, prin providența Ta.

Servitoarea tiranică

Pentru a-mi întregi necazul, mi s-a dat o servitoare care mă urmărea ca o pedagogă. Adesea mă înjosea, iar când îmi ceream iertare, triumfa şi-mi spunea: „Ştiam că am dreptate".

Uneori fugea în stradă şi se plângea cu glas tare de mine. Odată a exclamat: „Sunt atât de nefericită că am o stăpână aşa de groaznică!" Oamenii s-au adunat în jurul ei şi au întrebat-o ce am făcut. Neştiind ce să zică, ea le-a răspuns că nu i-am vorbit deloc toată ziua. Ei au râs şi au spus: „Nu ți-a făcut niciun rău".

Într-o zi, pe când îmi slujea, a început să strige la mine şi să mă tragă de haine. I-am spus: „Mie nu-mi cauzezi nicio durere, dar, pentru că nu mă tratezi corect, în calitatea pe care o am de stăpână, îl superi, fără îndoială, pe Dumnezeu". A luat-o la fugă ca o nebună şi i-a spus soțului

meu că are de gând să plece. A mai adăugat că eram geloasă pe ea, pentru că avusese grijă de el când fusese bolnav.

Când a auzit aceste vorbe, soțul meu s-a mâniat, s-a năpustit asupra mea ca un leu şi m-a amenințat cu cârja ridicată. Credeam că mă va doborî la pământ, aşa că am aşteptat în linişte lovitura, încredințându-mă în mâna lui Dumnezeu. Nu m-a lovit, dar a aruncat cârja spre mine şi a strigat la mine de parcă aş fi fost o cerşetoare de pe stradă. Am tăcut şi m-am recules în Dumnezeu.

Între timp, servitoarea a intrat în casă. În momentul în care a văzut-o, mânia a început iarăşi să crească în el. M-am ghemuit aproape de Dumnezeu, gata să sufăr tot ce îngăduia El. Soțul meu mi-a poruncit să cer iertare servitoarei, ceea ce am şi făcut, şi acest lucru l-a liniştit. Cred că scena aceasta a făcut-o ca răsplată la modul în care îl îngrijise ea.

La şase luni de la căsătorie eram atât de întristată, încât am fost ispitită să-mi tai limba, ca să nu mai supăr pe nimeni niciodată. Plângeam ori de câte ori eram singură şi durerea mea devenea tot mai amară cu fiecare zi ce trecea. Aceste lovituri au îndepărtat vioiciunea din sufletul meu şi am ajuns ca un miel care este tuns. M-am rugat Domnului să mă ajute; El a fost refugiul meu. Deoarece eram cu mult

mai tânără decât ei (cu douăzeci şi doi de ani mai tânără decât soțul meu), ştiam că nu-şi vor mai schimba felul de a fi.

Reîntoarcerea la Dumnezeu

Aceste cruci grele m-au făcut să mă reîntorc la Dumnezeu. Încă mai aveam mândrie, dar necazurile m-au făcut să încerc să-mi corectez viața. Am încetat să mai citesc romane de dragoste şi am început să citesc Evangheliile. Am reluat practica rugăciunii şi am simțit dragostea Lui apărând în inima mea.

Totuşi, în timpul primului an al căsătoriei noastre, am continuat să mă lupt cu mândria. Uneori mințeam ca să pot scăpa de soțul meu sau de soacră-mea. Acum văd cât de necesar a fost pentru mine comportamentul lor irațional. Dacă aş fi fost lăudată, cum fusesem în casa tatălui meu, aş fi devenit intolerabil de mândră. Critica lor a îndepărtat vechiul meu defect de a critica alte femei care erau lăudate.

Aflându-mă în această stare deplorabilă, o, Dumnezeul meu, am văzut că am nevoie de ajutorul Tău. Căci la acea vârstă fragedă m-aş fi putut abate din cale din pricina acestor cruci din familie. Dar Tu, în bunătatea şi dragostea Ta, m-ai

atras la Tine. Te-ai folosit de mândria mea naturală, făcându-mă să trăiesc atât de cinstit, încât soțul meu a ajuns să-mi recunoască nevinovăția şi să nu mai creadă acuzațiile aduse de soacra mea împotriva mea.

3

„Caută-L pe Dumnezeu în inima ta şi Îl vei găsi”.

M-am bucurat că urma să am un copil, deoarece, în timpul sarcinii, m-am îmbolnăvit grav şi soțul meu şi soacra mea au început să se comporte frumos cu mine. Îmi purtau de grijă, pentru că îşi doreau un moştenitor al averilor lor. Crucile mi-au fost astfel puțin uşurate, dar, pe măsură ce se apropia momentul să nasc, această tandrețe a lor a început să scadă. Odată m-am prefăcut că am o durere acută în burtă, doar ca să-i alarmez, dar am observat că teatrul pe care l-am jucat i-a făcut să sufere atât de mult, încât le-am spus că deja mă simțeam mai bine.

Am născut un fiu căruia i-am dat numele de Armand Jacques Guyon. După naştere, am rămas slăbită şi am făcut febră. Apoi mi s-a făcut un abces dureros la sân, care s-a deschis în două locuri. Nu suportam să fiu mişcată. Aceste boli erau doar o umbră a durerii pe care aveam să o îndur în această familie.

Totuşi, boala şi-a pus o amprentă pozitivă asupra felului

în care arătam, iar acest lucru mi-a mărit vanitatea. Adoram să mi se facă complimente. Când mă plimbam pe străzile Parisului, bucurându-mă de priveliştile şi forfota din jur, îmi luam pălăria de pe cap, din mândrie. Îmi dădeam jos mănuşile ca să-mi arăt mâinile. Putea exista o nebunie mai mare? După ce cădeam pradă acestor slăbiciuni, plângeam acasă cu amărăciune, dar apoi totul se repeta.

Problemele financiare ale familiei

Soțul meu a pierdut nişte bani. Acest lucru mi-a îngreunat viața, pentru că soacra mea a dat vina tot pe mine. A spus că până la venirea mea în casa lor nu avuseseră parte de nicio nenorocire. În mintea mea am scuzat-o gândindu-mă că, dacă aş fi fost în locul ei, să economisesc şi eu bani atâția ani de zile, aş fi fost la fel de supărată.

Am îndurat pierdere după pierdere în urma faptului că regele ne-a redus venitul şi ne-a pretins să-i trimitem sume mari de bani (pentru acoperirea cheltuielilor lui militare şi ale celor de la curte). În mijlocul acestor necazuri nu aveam pace şi nicio persoană căreia să mă destăinui. Mama a murit tocmai în acea perioadă, iar iubita mea soră din partea tatălui murise cu două luni înaintea nunții mele.

În timpul unei absențe îndelungate a soțului meu, pentru a încheia unele afaceri, m-am simțit atât de tulburată, încât am vrut să merg după el, dar soacra mea nu mi-a dat voie. Cu o altă ocazie, tata a insistat să mă lase să-mi vizitez soțul şi până la urmă soacră-mea a cedat. Când am sosit la el, am descoperit că era aproape pe moarte, din cauză că nimeni nu avusese grijă de el. Năpădit de îngrijorare, nu şi-a putut încheia lucrarea şi s-a ascuns într-un hotel. Nu dorea ca prezența mea să dezvăluie locul unde se afla, aşa că mi-a cerut să plec acasă. În cele din urmă mi-a dat voie să rămân ascunsă împreună cu el, deoarece îi fusese şi lui dor de mine după atâta vreme de despărțire.

Din afară totul părea frumos, însă soțul meu se confrunta cu atâtea obstacole, încât era supărat tot timpul. Uneori, mă amenința că va arunca cina pe fereastră, iar eu îl tachinam spunându-i că n-ar fi drept s-o facă, având în vedere uriaşa poftă de mâncare pe care o aveam! Prin aceasta îl făceam şi pe el să râdă. Dumnezeu mi-a dat răbdare şi har în fața vorbelor lui pripite. Diavolul, care încerca să mă facă să mă simt jignită, era forțat să plece, încurcat de răbdarea mea.

Aşa cum am spus şi mai înainte, îmi displace să relatez atâtea lucruri negative despre soacra mea. Nu am nicio îndoială că lipsa mea de înțelepciune, ideile mele şi

ocazionalele mele ieşiri nervoase au atras asupra mea multe din crucile pe care a trebuit să le îndur. Acum văd că problemele pe care le aveam în acea vreme nu veneau de la Cristos, ci îşi aveau sursa în propriul meu comportament înfumurat.

În durerea mea, mă rugam de două ori pe zi şi îi ceream mereu lui Dumnezeu să-mi îmblânzească duhul. Mergeam să-i vizitez pe cei săraci în casele lor, îi ajutam în necazurile lor şi făceam tot binele pe care-l ştiam face. Am început să mă îmbrac modest, să-mi aranjez părul mai simplu şi rareori mă uitam în oglindă. O lăsam pe servitoarea mea cea tiranică să mă îmbrace cum îi plăcea ei, ceea ce a mai diminuat conflictul dintre noi. Această atitudine a înlăturat, de asemenea, motivele de a fi înfumurată. Cu cât eram mai indiferentă față de îmbrăcăminte, cu atât mai bine mă simțeam în inimă. Adesea mă examinam cu strictețe şi îmi scriam greşelile de la o săptămână la alta, ca să văd cât de mult m-am îmbunătățit sau m-am schimbat, dar, vai! aceste liste nu mă ajutau la nimic, pentru că mă încredeam în propriile mele eforturi.

Vizitatori în casa tatălui meu

O doamnă care fusese exilată a venit la tata ca să-i ceară

ajutorul. El i-a oferit un apartament în casa lui. Femeia aceasta practica intens rugăciunea din inimă şi a observat că-mi doream să-L iubesc pe Dumnezeu. Ea a apreciat bunătatea vieții mele exterioare, însă mi-a spus că încă nu descoperisem simplitatea în rugăciune. Felul în care acționa şi expresiile zugrăvite pe fața ei mi-au arătat cât de mult se bucura de prezența lui Dumnezeu. Am încercat şi eu să obțin aceste rezultate, dar n-am reuşit. Mai târziu mi-am dat seama că încercam să obțin prin eforturi personale ceea ce nu se putea dobândi decât prin încetarea oricărui efort.

Această doamnă exilată a rămas o vreme destul de îndelungată la noi. A fost de față şi atunci când nepotul tatălui meu s-a reîntors din Cochin China [Vietnam]. I-am auzit vorbind despre arta de a te ruga necurmat, însă nu puteam înțelege cum reuşeau să facă aceasta. Eu încercam tot timpul să meditez şi să mă gândesc la Dumnezeu, dar nu puteam. El m-a lăudat spunând că dădeam dovadă de un devotament neobişnuit față de Dumnezeu, având în vedere realizările mele şi poziția pe care o aveam eu în societate. În timp ce alții de vârsta mea (încă nu aveam optsprezece ani) erau atraşi de plăcerile societății, eu eram interesată de rugăciune. M-am plâns acestui nepot din partea tatălui de greşelile mele, însă el m-a sfătuit să privesc mai mult la

partea luminoasă a lucrurilor şi să perseverez. El a vrut să mă învețe un mod mai simplu de rugăciune, dar eu nu eram pregătită pentru aceasta.

Dorința pe care o aveam de a-ți fi pe plac – lacrimile pe care le-am vărsat şi eforturile pe care le-am depus, fără a se vedea vreun rod – Te-au făcut să ai milă de mine. Văzând cât am trudit, mi-ai arătat bunătate şi suflarea Ta m-a purtat cu pânzele întinse pe marea aceasta a durerii.

La puțin timp după această vizită, Dumnezeu a îngăduit unui om din ordinul religios franciscan să viziteze casa tatălui meu. Acesta intenționase să meargă pe un alt traseu, mai scurt, dar şi-a schimbat planurile. Credea că Dumnezeu îl chemase să convertească un bărbat de rang mare care locuia în apropierea casei tatălui meu, însă această străduință s-a dovedit zadarnică. Eu cred că planul lui Dumnezeu a fost să cucerească sufletul meu!

Când a sosit călugărul franciscan, eram însărcinată cu cel de-al doilea fiu al meu, astfel încât n-am considerat că era potrivit să-l vizitez în această stare, însă tata a stăruit să-l întâlnesc cu orice preț. Din respect, m-am dus având ca însoțitoare o rudă. La început omul respectiv a părut

nedumerit, căci avea rezerve față de femei. Venea tocmai după cinci ani de singurătate şi era surprins să constate că prima persoană care îi cerea ajutorul era o tânără femeie. Pentru un timp a rămas în tăcere, apoi mi-a spus următoarele cuvinte: „Doamnă, dumneavoastră căutați în afară ceea ce aveți în interior. Obişnuiți-vă să-L căutați pe Dumnezeu în inima dumneavoastră şi acolo îl veți găsi".

Apoi călugărul franciscan a părăsit camera. Aceste cuvinte mi-au străpuns inima asemenea unei săgeți şi mi-au arătat ceea ce eu căutasem atâția ani. Îmi făcusem tot felul de liste şi îl căutasem pe Dumnezeu în activități exterioare, dar nu m-am bucurat pur şi simplu de El în inima mea.

O, Domnul meu, Tu erai în inima mea şi nu îmi cereai decât o simplă întoarcere a minții mele spre interior pentru a deveni conştientă de prezența Ta. Şi cum mai fugeam eu încoace şi încolo în căutarea Ta! Viața mea era o povară. Te căutam acolo unde nu erai şi nu Te căutam acolo unde Te aflai cu adevărat. Nu am înțeles cuvintele Evangheliei Tale: „Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntrul vostru".

Am pornit în căutarea acestui om credincios din ordinul franciscan. I-am mărturisit că inima îmi fusese schimbată şi

că experimentasem în sufletul meu prezența lui Dumnezeu. Într-o clipă am simțit că sufletul meu a primit ungerea şi vindecarea de toate rănile lui. Nu am dormit în noaptea aceea, pentru că dragostea lui Dumnezeu curgea în mine asemenea untdelemnului şi ardea asemenea unui foc, devorând tot ce mai rămăsese din eul meu. Odată cu trecerea vremii, mă simțeam altfel şi le păream şi altora diferită. Greşelile care îmi produceau atâtea necazuri au dispărut, fiind mistuite ca nişte dărâmături de focul acela intens.

În cele din urmă m-am hotărât să-i cer călugărului franciscan să-mi fie îndrumător spiritual. El s-a scuzat spunând că eram prea tânără şi că îi promisese lui Dumnezeu (din lipsă de încredere în sine însuşi) că nu va fi niciodată îndrumătorul unei femei decât la cerința lui Dumnezeu. Totuşi, a fost de acord să se roage în această privință, lucru pe care mi l-a cerut şi mie. Pe când se ruga, a auzit vocea lui Dumnezeu: „Nu te teme de persoana aceasta; ea este logodită cu Mine". Când mi-a împărtăşit şi mie aceasta, mi-a trecut prin minte următorul gând: *Cum poate Dumnezeu să mă numească logodnica Lui, când nu sunt decât un monstru înspăimântător de nelegiuiri, care L-a supărat pe Dumnezeu?* După aceea, călugărul franciscan a

consimțit să-mi fie îndrumător spiritual.

Extazul rugăciunii interioare

În perioada aceea, nimic nu îmi era mai uşor decât rugăciunea. Orele treceau asemenea clipelor şi îl iubeam pe Dumnezeu fără să mai fiu conturbată de gândurile mele. Această rugăciune plină de bucurie nu îmi cerea prea multă concentrare. Faptul că îl gustam pe Dumnezeu era ceva atât de pur şi constant, încât îmi atrăgea sufletul într-o meditare profundă.

Nu vedeam nimic în afara lui Iisus Cristos, iar motivele egoiste au dispărut.

Când mergeam la țară pentru diferite probleme legate de afacerile soțului, eram atât de însetată după rugăciune, încât mă trezeam la patru dimineața ca să mă rog. Biserica era situată astfel, încât nu puteam ajunge la ea cu trăsura şi trebuia să cobor un deal abrupt până acolo, pe care apoi să îl urc la întoarcere. Însă nu mă deranja acest lucru, deoarece aveam o aprigă dorință de a mă întâlni cu Dumnezeu. Când mergeam între oameni, adesea nu puteam vorbi, deoarece eram preocupată în interiorul meu. Îmi luam ceva de cusut, pentru a mă ascunde în dosul acestei îndeletniciri, în timp ce inima continua să îmi rămână

concentrată asupra lui Dumnezeu.

Îl iubeam pe Dumnezeu fără să mă gândesc ce daruri sau ce favoruri aş putea primi în schimb de la El. Prea Iubitul însuşi îmi atrăgea inima.

Plăcerile pe care alții le iubeau atât de mult mie mi se păreau plictisitoare şi mă miram cum de am putut fi vreodată atrasă de ele.

Am observat că această rugăciune a inimii mi-a dat o credință mai puternică. Înainte eram fricoasă şi timidă, dar acum nu mă mai temeam de nimic. Aveam încredere în Dumnezeu, doream să fac voia Lui şi să respect suveranitatea Lui asupra mea. Am înțeles aceste cuvinte: „Jugul meu este bun şi sarcina mea este uşoară" (Matei 11:30).

Din acel moment am dorit să-I fiu devotată lui Dumnezeu în întregime – indiferent ce ar fi însemnat aceasta. I-am spus lui Dumnezeu: „Nu mi-ai putea cere niciun lucru pe care să nu vreau să ți-l dau". Mi-am privit crucile ca pe nişte ocazii de a-mi pune devotamentul la încercare.

Efecte neobişnuite ale rugăciunii interioare

Mi se părea ciudat să nu-mi mai pot spune rugăciunile pe care obişnuiam să le înalț cu voce tare. Imediat ce îmi

deschideam buzele în acest scop, dragostea lui Dumnezeu punea stăpânire pe mine. Eram cuprinsă de o liniște profundă și de o pace inexprimabilă. Începeam să mă rog cu voce tare în repetate rânduri, dar nu puteam continua. Nu știam ce să fac. În interiorul meu se desfășura o rugăciune continuă, fără cuvinte, așa cum se spune în Evanghelie: „Dacă Mă iubește cineva... Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el" (Ioan 14:23).

La câteva săptămâni după ce am primit acest dar interior al iubirii lui Dumnezeu, am mers la o sărbătoare. Aceasta a fost prima ocazie de a-mi mărturisi păcatele. Dar nu mă simțeam pregătită să o fac! După ce am stat cinci ore în biserică, eram atât de pătrunsă de o săgeată a iubirii pure, încât nu am putut rezolva durerea păcatelor. Atunci m-am predat lui Dumnezeu și am plecat acasă. I-am trimis călugărului franciscan o scrisoare în care i-am relatat această experiență. El a apreciat-o atât de mult, încât a folosit-o ca predică.

Am încetat să mai merg la teatru, la dans și la petreceri. Timp de doi ani nu mi-am mai coafat părul. Acesta mi-a devenit noul stil de viață cu care soțul meu a ajuns să fie de acord. Unica mea plăcere era să-mi fac rost de cât mai multe momente în care să pot fi singură cu Dumnezeu. Mă

bucuram de prezența Lui, care mă umplea continuu – nu prin eforturile minții mele, ci la nivelul voinței.

Am văzut, o, Dumnezeule, că Tu ai creat sufletul ca să se bucure de Dumnezeul lui. Când sufletul este docil şi golit de tot ce îi aparține, nu îşi mai doreşte nimic altceva decât ceea ce Tu doreşti.

Din dragoste pentru Dumnezeu, am început să-mi caut greşelile. Dragostea divină mi-a luminat inima şi m-a ajutat să examinez îndeaproape izvoarele ei, pentru a aduce la lumină cele mai mici defecte. Când mă pregăteam să vorbesc, unele din cuvintele pe care le spuneam îmi erau imediat semnalate ca fiind greşite şi eram astfel constrânsă să rămân în tăcere. Când o umbră de mândrie sau egoism apărea la suprafață, simțeam o arsură interioară care îmi cauza dureri. Era ca şi cum te-ar durea o articulație dislocată, până ce osul este aşezat la locul lui. Acea durere era atât de puternică, încât sufletul meu era dispus să facă orice pentru a-L împăca pe Dumnezeu pentru greşeală.

Respectul pe care îl aveam față de Cruce a crescut. Am încercat să simt cea mai mare povară a păcatului meu. Cu cât viața mea de rugăciune se adâncea, cu atât mă deranjau

mai puțin crucile grele ale vieții de familie, înduram în tăcere tratamentul plin de insulte aplicat de soțul meu şi de soacra mea. Acest lucru nu mi se mai părea dificil ca altă dată, deoarece viața mea interioară era atât de bogată, încât viața exterioară nu mă mai putea răni. M-am implicat în lucrarea de distribuire de medicamente bolnavilor şi de îngrijire a rănilor lor. La început, îmi era foarte greu să fac asemenea lucruri, dar cu timpul am ajuns să pot îndura chiar şi cele mai supărătoare situații. Nu făceam nimic pentru mine însămi, ci mă lăsam condusă de Suveranul meu.

4

Împotrivire şi disperare

Soțul meu nu era încântat de noul meu devotament religios. „Îl iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât pe mine” mi-a spus. Nu înțelegea că dragostea conjugală se revarsă din dragostea pe care Domnul o formează în inimă. Dumnezeu mi-a dat o asemenea puritate a sufletului, încât soțul meu îmi spunea uneori: „Se vede clar că nu ieşi niciodată din prezența lui Dumnezeu”.

Restricţii şi limitări

Aceste cruci mi s-ar fi părut lipsite de importanță, dacă aş fi avut libertatea de a mă ruga şi de a rămâne singură, dar din nou am fost forțată să stau în camera soacrei sau lângă patul soțului meu tot timpul, ca să mă urmărească dacă mă rog. Nu îndrăzneam să plec de lângă ei. Uneori mă apropiam cu lucrul de fereastră, motivând că aveam nevoie de lumină pentru a vedea mai bine, dar de fapt tot ce îmi doream era un moment de linişte. Ei mă urmăreau pentru a observa dacă nu m-am oprit din lucru ca să mă rog. Când soțul meu

şi soacra mea jucau cărți, mă iscodeau cu privirea ca să vadă dacă nu cumva mă întorc spre foc. Apoi mă urmăreau mai departe pentru a vedea dacă îmi continuam lucrul sau îmi închideam ochii. Dacă mă vedeau cu ochii închişi, explodau de furie şi mă certau ore întregi.

Pentru a le face pe plac, jucam adesea cărți cu soțul meu. În asemenea ocazii eram şi mai pătrunsă de prezența lui Dumnezeu în interiorul meu decât dacă m-aş fi aflat în biserică! Abia începea în mine focul acela care ardea în sufletul meu. Cu cât ceilalți încercau să-l stingă, cu atât mai tare se întețea.

Când soțul meu a lipsit de acasă câteva zile (se întremase întrucâtva), mi-a planificat munca pentru a urmări dacă voi face progrese. Dacă nu îmi terminam norma de lucru stabilită de el, presupunea că m-am abandonat rugăciunii. Uneori pleca, apoi se întorcea imediat pentru a mă lua prin surprindere. Dacă se întâmpla să mă găsească cufundată în rugăciune, se înfuria grozav. Odată l-am întrebat: „Domnule, de ce te deranjează ce fac când nu eşti de față, dacă atunci când eşti prezent îți acord toată atenția mea?” El a insistat să nu mă mai rog nici în prezența şi nici în absența lui.

Şi soacra mea îmi băga de vină că mergeam la biserică

pentru a mă ruga. Deşi plecam după ce îmi îndeplineam toate îndatoririle gospodăreşti, aceasta mă pâra soțului că nu am lăsat nimic în ordine. Când ajungeam acasă, el îşi revărsa furia violentă asupra mea. Explicațiile pe care i le dădeam erau considerate o grămadă de minciuni. Soacra îl făcea pe soțul meu să creadă că dacă ea nu ar avea grijă de gospodărie, el ar fi ruinat. Încercam cu răbdare să-mi îndeplinesc datoria, dar dacă dădeam un ordin fără să-i cer părerea soacrei, ea se plângea că nu îi arăt niciun fel de respect. Apoi poruncea ca lucrurile să se facă exact invers. Însă când o consultam ca să-i aflu dorințele, îmi reproşa că o forțam să se implice în orice problemă.

Lipsa experienței de viață de care dădeam dovadă mi-a cauzat multe din aceste probleme. Adesea le ofeream eu însămi motive pentru a mă face să sufăr. Acum văd că ar fi trebuit să-mi consider robia ca o parte a voii lui Dumnezeu pentru mine şi să mă declar mulțumită în starea aceea.

Servitoarea mea se folosea de noul meu devotament pentru a-şi bate joc de mine, din moment ce nu reuşea aceasta prin insulte. A început să mă spioneze şi să mă pârască soțului şi soacrei mele ori de câte ori mergeam la împărtăşanie. Deoarece mersul meu la biserică îi supăra pe toți, am încetat să mai merg atât de des şi am încercat din

răsputeri să mă rog lui Dumnezeu în templul inimii mele.

O, Dumnezeul meu, războiul care s-a înteţit împotriva mea ca să mă împiedice să te iubesc nu a făcut decât să-mi sporească dragostea, în vreme ce ei se luptau pentru a mă împiedica să vorbesc cu Tine, Tu mă duceai într-o stare de linişte ce nu avea nevoie de cuvinte. Cu cât se străduiau mai mult să mă separe de Tine, cu atât mai profund mă uneai cu Tine.

Împotrivire din partea preotului meu

Preotul meu, care mă declarase o sfântă, deşi eram atât de plină de ticăloşii, m-a criticat pentru că îmi pusesem încrederea în franciscan. Fraţii din ordinul bisericesc din care făcea parte preotul au început să predice în public împotriva mea, spunând că am fost dusă în rătăcire.

Soţul şi soacra mea, care până atunci fuseseră indiferenţi faţă de preotul acesta, s-au dat de partea lui şi mi-au interzis să mai practic rugăciunea interioară, interdicţie pe care nu am putut să o respect. Deşi am încercat să arăt ca şi cum nu mai comunicam în lăuntrul meu cu Dumnezeu, ei afirmau că pe faţa mea se vedea contrariul. Acest lucru l-a îndurerat pe soţul meu.

Preotul a încercat să mă oblige să încetez a mai practica rugăciunea interioară şi a o mai vizita pe Genevieve Granger, starețа mănăstirii benedictine din apropiere. A stăruit de soțul meu şi de soacra mea să mă împiedice a mă ruga, astfel încât aceştia au început să mă urmărească de dimineața până seara. Soțul meu îmi pretindea să stau toată ziua cu soacră-mea. (Când eram mai tânără, mă obligau să stau în permanență în prezența lor, deoarece presupuneau că eram posedată de un duh rău. Acum o făceau din cauza că mă rugam prea mult).

Pe măsură ce practicam rugăciunea interioară şi detaşarea de lume, se părea că toți mă ridiculizau. Oamenii făceau glume pe seama pietății mele. Nu se puteau împăca cu gândul că o femeie, care abia împlinise douăzeci de ani, putea să respingă plăcerile lumeşti. Soacra mea mă ridiculiza chiar pentru că nu făceam multe lucruri pe care, dacă le-aş fi făcut, s-ar fi simțit foarte ofensată!

Abandonarea rugăciunii

Aceste restricții au avut efect. Am încetat să mai caut vigoarea necesară pentru a-mi putea continua rugăciunea interioară. Pornirea către mândrie a început din nou să se manifeste. Mi-aş fi dorit să nu fi fost atât de atractivă şi m-

am rugat lui Dumnezeu să-mi ia frumusețea.

Când am vizitat Parisul, am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Am permis oamenilor să mă influențeze. Într-o zi m-am dus la plimbare într-un parc public, dar nu ca să mă bucur de privelişte, ci ca să-mi etalez frumusețea. Cum mi-a arătat Dumnezeu greşeala? Ținându-mă atât de aproape de El, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva decât la greşelile mele şi la nemulțumirea pe care I-o produceam. După aceea am fost invitată la o petrecere împreună cu alte doamne şi am mers. Totul a fost magnific, însă eu nu am simțit decât amărăciune. Nu am putut mânca nimic şi nu m-am putut bucura de nimic. O, ce lacrimi!

Apoi, pe când mergeam spre biserică, am întâlnit un om sărac. M-am îndreptat spre el, pentru a-i da ceva de pomană, dar el m-a refuzat. Mi-a spus că nu era destul să evit iadul, ci că Domnul îmi cerea puritate. Cuvintele lui mi-au pătruns în suflet. Când am sosit la biserică, am leşinat. De atunci, nu l-am mai văzut niciodată pe omul acela.

O, Domnul meu, cu câtă asprime m-ai mustrat! O aruncare fără rost a privirii a fost socotită de Tine ca păcat. Greşelile făcute din neatenție m-au costat atâtea lacrimi! Asemenea

unui tată iubitor care îşi iartă copilul care face greşeli, m-ai făcut să-ți cunosc dragostea. Dulceața dragostei Tale, după toate căderile mele, mi-a provocat durere. Regret că m-am îndepărtat de Tine.

Deşi mă abătusem din cale, continuam totuşi să-L caut pe Dumnezeul care îmi aprinsese un foc în inima mea. Îl chemam. Am observat că întinasem lucrarea Lui în mine. Atunci am părăsit Parisul şi m-am reîntors repede la casa mea de la țară. Durerea pe care am simțit-o după asemenea greşeli m-a devorat ca focul şi nu a încetat până când vina nu s-a transformat în cenuşă şi sufletul a fost purificat. „O, Tatăl meu", am spus, „nimic în afară de Tine nu-mi poate da o plăcere durabilă".

Reînnoire şi căsătorie spirituală

La întoarcere, mi-am deşertat chinul interior în fața Maicii Granger. Ea m-a încurajat să-mi urmez convingerile – chiar şi să mă îmbrac mai modest. Simțeam o durere chinuitoare din pricina faptului că abuzasem de harul lui Dumnezeu. Aş fi dorit să mă fi ascuns într-o peşteră sau să fi fost închisă într-o închisoare înfricoşătoare decât să mă mai bucur de libertatea care mă dusese doar la păcat. Inima îmi era

împărțită între Dumnezeu şi propria-mi mândrie.

În acest punct mi-am dat seama că Dumnezeu încheiase cu mine un legământ de căsătorie veşnic. În această unire El a adus bunătate, milă şi dragoste. Eu am adus slăbiciune, mizerie şi păcat. L-am rugat pe Dumnezeu să mă învețe să fac ceea ce este bine, ca să nu-L mai întristez.

După aceea, ori de câte ori mândria mea ieşea la suprafață, mă reîntorceam cât puteam de repede la Dumnezeu. În loc să mă certe, El mă primea cu brațele deschise şi îmi reamintea de dragostea pe care o avea față de mine. Uneori aş fi dorit ca mai degrabă să mă certe. Când El turna din belşug har asupra mea, simțeam o durere profundă pentru faptul de a-L fi întristat.

Tu m-ai tratat asemenea unui rege care se căsătoreşte cu o biată sclavă, trece cu vederea sclavia ei, îi dă tot ce îi trebuie ca să fie frumoasă şi îi iartă greşelile şi atitudinile egoiste. Sărăcia mea s-a transformat în bogăție şi în cea mai mare slăbiciune a mea am găsit tărie.

Boală şi moarte

Soțul meu s-a îmbolnăvit de gută, apoi fiul mai mare şi fiica s-au îmbolnăvit de vărsat de vânt. Am fost sfătuită să

plec de acasă împreună cu fiul mic, pentru a nu fi infectați şi noi. Tata s-a oferit să ne primească la el, însă soacra mea nu a fost de acord. Mulți oameni din oraş au stăruit de ea să ne lase să plecăm pentru a nu ne molipsi de vărsat. Apoi aceiaşi oameni au început să mă persecute, deoarece credeau că eu nu vreau să plec. (Nu am recunoscut în fața lor că, de fapt, soacra mea nu era de acord cu plecarea noastră). Mă gândeam că Dumnezeu are să-mi spună ceva prin împotrivirea ei, aşa că m-am hotărât să mă sacrific, pentru a face orice îmi poruncea Dumnezeu.

Primul simptom al bolii a fost un tremur în tot corpul, urmat de dureri la stomac şi de inflamarea plămânilor. În cele din urmă am ajuns atât de slăbită, încât nu-mi mai puteam deschide gura. Doctorul soacrei mele nu se afla în oraş. Atunci ea a chemat un alt medic care era de părere că trebuia să mi se facă o incizie pentru a elimina sânge. Soacra nu a fost de acord cu el şi i-a cerut să plece. În lăuntrul meu mă bucuram de pace şi aşteptam să primesc din mâna lui Dumnezeu fie viața, fie moartea.

Un doctor pe care îl cunoşteam a trecut pe la noi şi s-a interesat de mine. Când a aflat că eram bolnavă, a intrat să mă vadă. Vărsatul era într-o stare atât de avansată, încât mi se înnegrise nasul. Medicul a crezut că era vorba de

cangrenă şi că exista pericolul să-mi pierd nasul! Ochii îmi erau ca doi cărbuni. A fost atât de înspăimântat, încât s-a dus la soacra mea şi a insistat să mi se facă o incizie, însă aceasta s-a opus. El s-a înfuriat foarte tare când a văzut că eram lăsată fără îngrijire medicală şi a mustrat-o cu asprime.

Apoi a venit la mine şi mi-a spus: „Dacă vrei, o să-ți fac o incizie ca să elimini sânge. Lucrul acesta îți va salva viața". Mi-am întins brațul umflat şi el mi-a făcut incizia. Soacra mea a făcut o criză de isterie, însă vărsatul a ieşit imediat în afară. Medicul a insistat că mai era necesară o incizie şi seara, însă soacra s-a opus. Pentru că eu mă temeam de ea, nu m-am împotrivit ei.

Nasul a început să mi se înnegrească şi să mi se umfle şi mai tare, iar ochii îmi erau inflamați. Nu mi-i puteam deschide de durere şi nu-i puteam nici închide din cauză că erau plini de vărsat. N-am putut dormi timp de trei săptămâni. Gâtul, cerul gurii şi gingiile îmi erau pline cu bubele de la vărsatul de vânt, astfel încât nu-mi puteam înghiți nici supa fără a simți dureri intense. Trupul îmi era ca al unui lepros. Oamenii care m-au vizitat au spus că niciodată nu mai văzuseră o asemenea privelişte înspăimântătoare.

Fiul meu mai mic, în vârstă de patru ani, s-a îmbolnăvit în aceeaşi zi cu mine şi a murit. Această lovitură mi-a zdrobit inima, dar l-am încredințat în mâna lui Dumnezeu, spunând ca şi Iov: „Domnul a dat şi Domnul a luat-binecuvântat fie numele Domnului" (Iov 1:21). Spiritul sacrificiului m-a stăpânit în aşa măsură, încât nu am vărsat nicio lacrimă, deşi mi-am iubit mult copilul. Doctorul mi-a spus că au decis să nu aşeze piatra peste mormântul lui, deoarece fetița mea cea mică nu avea şanse de a supraviețui mai mult de două zile morții băiatului. Nici fiul meu cel mare nu se afla încă în afara pericolului. Astfel, m-am văzut dintr-odată lipsită de toți copiii mei, fiind la rândul meu extrem de bolnavă şi trăind alături de un soț morocănos.

În cele din urmă a sosit şi doctorul soacrei mele. Când a văzut inflamațiile pe care le aveam în ochi, mi-a făcut de mai multe ori incizii. Din cauza că mâinile îmi erau umflate, doctorul a trebuit să înfigă bisturiul adânc în brațul meu. Provocată atât de târziu, sângerarea nu a făcut decât să mă slăbească şi mai mult.

Fiica mea mai mică a supraviețuit, totuşi, iar fiul meu mai mare s-a mai întremat. Însă când el a intrat în camera mea, am rămas stupefiată văzând fața lui care, odată atât de frumoasă, era acum plină de dungi ca o fâşie de pământ

brăzdată.

Atunci am fost curioasă să-mi văd chipul şi am cerut o oglindă. Am constatat că Dumnezeu făcuse ceea ce îi cerusem, adică îmi luase frumusețea. Am primit o alifie pentru vindecarea tenului şi a crăpăturilor rezultate în urma vărsatului. Am început să o folosesc, deoarece văzusem că dăduse rezultate minunate în cazul altora, dar după aceea m-am oprit. Am fost mulțumită că Dumnezeu îmi înlăturase sursa de mândrie. O voce din inima mea mi-a spus: „Dacă te-aş fi dorit frumoasă, te-aş fi lăsat aşa". Astfel, am ieşit în aer liber, ceea ce a accentuat şi mai tare petele de vărsat. Doream să-mi expun fața marcată de vărsat pe stradă, când roşeața bolii era evidentă, pentru a lăsa ca umilința să-mi biruie mândria înfățişării exterioare.

Când soțul meu a văzut că-mi pierdusem frumusețea (pe care punea o mare valoare) la vârsta fragedă de douăzeci şi doi de ani, a devenit şi mai receptiv la criticile altora despre mine. Prin urmare, oamenii au vorbit împotriva mea mai des şi cu mai mult curaj.

Numai Tu, o, Dumnezeul meu, nu Te-ai schimbat. Tu mi-ai dublat harurile interioare proporțional cu înmulțirea crucilor exterioare.

5

Alipirea de Dumnezeu în mijlocul necazurilor

Vărsatul şi moartea fiului meu mai mic nu au adus niciun fel schimbări în climatul casei. Când soțul meu şi soacra mea se certau, mă favorizau pe mine şi mi se plângeau mie unul de celălalt. Deşi aş fi putut folosi acest lucru în avantajul meu, nu am făcut-o. Niciodată nu-i relatam unuia ceea ce-mi spusese celălalt. Mai degrabă căutam să-i împac. Spuneam lucruri bune despre unul celuilalt, fapt care restabilea relațiile dintre ei. Ştiam că voi plăti cu vârf şi îndesat împăcarea lor, căci după aceea obişnuiau să se alieze împotriva mea.

Singura odihnă pe care o aflam era în dragostea lui Dumnezeu. Prietenii m-au sfătuit să mă prefac că sunt bolnavă, pentru a fi scutită de îndatoririle familiale, dar nu am făcut-o. Dragostea lui Dumnezeu mă stăpânea atât de puternic, încât nu mi-aş fi putut permite să-mi caut scăparea nici măcar printr-un singur cuvânt sau privire exasperată.

Cât de amară şi dureroasă, o, Dumnezeul meu, ar fi o asemenea viață, dacă n-ai fi Tu! Tu mi-ai îndulcit viața.

Cruci în familie

Maica Granger mi-a fost de mare ajutor. Nu-mi ascundeam de ea nici păcatele şi nici durerile. Ea m-a sfătuit să nu fiu prea strictă cu mine însămi, într-o zi am fugit la Maica Granger, dar s-a aflat asta şi a trebuit să îndur o izbucnire de furie din partea soțului şi a soacrei. Era foarte greu să-i trimit Maicii Granger scrisori, deoarece soacra se ascundea adesea în coridorul cel mic de la ieşire şi întreba pe orice persoană care ieşea afară dacă n-a primit de la mine scrisori pe care să le înmâneze altora. Nu doream să mint şi nici să-i cer valetului să o facă. Dacă mergeam să o văd la mănăstire, îmi luam cu mine încălțăminte de schimb, astfel ca, la întoarcerea mea, soacra să nu observe noroiul de pe încălțăminte şi să îşi dea seama că am fost plecată. Celor care mă însoțeau le poruncea să-i raporteze fiecare loc pe unde ajungeam. Dacă nu cooperau cu ea, erau pedepsiți sau dați afară.

Cea mai grea cruce era întoarcerea fiului meu mai mare, Armand, împotriva mea. L-au învățat să mă disprețuiască

aşa de mult, încât a început şi el să mă certe, urmând modelul lor. Mă durea inima de fiecare dată când observam acest lucru. Dacă stăteam cu prietenii în camera mea, îl trimiteau pe copil să asculte ce spuneam. Pentru că soțului şi soacrei le făcea plăcere modul în care mă spiona, el inventa o sută de lucruri pe care să li le spună. Când îl prindeam cu minciuna, mă certa şi îmi dădea următoarea replică: „Bunica spune că tu ai fost o mincinoasă şi mai mare decât mine". La aceste cuvinte îi răspundeam: „Tocmai de aceea ştiu ce viciu este minciuna şi cât de greu este să te laşi de obiceiul ăsta".

Într-o zi, băiatul s-a dus să-i facă o vizită tatălui meu şi a vorbit urât despre mine, aşa cum obişnuia să o facă în prezența bunicii lui. Însă de data aceasta nu a mai primit aceeaşi răsplată. Acest comportament l-a făcut pe tata să izbucnească în lacrimi. A venit la noi şi le-a cerut să-l corecteze pe fiul meu, ceea ce ei au promis că vor face. M-am întristat că nu s-au ținut de cuvânt, dar Maica Granger mi-a spus că, de vreme ce nu puteam face nimic pentru a schimba situația, ar fi mai bine să o accept.

Astfel, în mijlocul acestor cruci, am început să practic din nou rugăciunea continuă. Simțeam atât de mult prezența lui Dumnezeu, încât părea să fie în mine mai mult din

Dumnezeu decât din mine însămi. Prezența lui Dumnezeu părea puternică, pătrunzătoare şi irezistibilă. Cu toate acestea, uneori încetam să mă rog şi atunci simțeam durerea absenței Lui. Mă întrebam dacă prezența lui Dumnezeu va mai reveni. Mă gândeam că această lipsă mi se datora mie şi asta mă tulbura. Nu ştiam că era o fază necesară prin care trebuia să trec, altfel nu aş fi fost atât de afectată.

Această rugăciune interioară mi-a dat o mare dragoste pentru Dumnezeu şi un sentiment puternic că mă pot bizui pe El. Nu mă temeam de nimic – de pericole, de spirite, nici chiar de moarte. Atenția mi s-a abătut de la mine însămi, de la interesele mele şi de la popularitatea mea. Eram mistuită de dorința de a face voia lui Dumnezeu.

În acest punct, am ajuns la concluzia că cea mai mare cruce pentru mine ar fi să nu mai am aceste cruci. De fiecare dată când necazurile încetau pentru puțin timp, vedeam că nu m-am folosit bine de ele, că, nereacționând cum trebuie la ele, am pierdut beneficiile pe care acestea le-ar fi adus sufletului meu. Nu reuşeam să împac aceste două lucruri opuse: să doresc crucile pentru avantajele lor şi, în acelaşi timp, să le port, când ele îmi provocau atâtea dificultăți şi durere.

Am înțeles din ce în ce mai mult că experimentarea crucilor era mult mai profitabilă decât trăirea unei vieți care să abunde în binecuvântări. Fără necazuri, sufletul niciodată nu moare față de sine însuşi. Binecuvântările duc la dragostea de sine, care este un lucru viclean şi periculos care se resimte în tot ce facem.

Dacă Tu, o, Doamne, m-ai fi cruțat de loviturile ciocanului Tău, nu aş fi fost niciodată modelată pentru a deveni un instrument pe care să-L foloseşti. Unii copii ai Tăi, o, Doamne, pot fi credincioşi. Cât despre mine, eu nu pot. Ție îți datorez totul.

Coincidențele lui Dumnezeu

În mijlocul acestor cruci se părea că Dumnezeu îmi acorda favoruri speciale, pe măsură ce eu căutam în permanență harul Lui. Pentru un timp am mers la țară unde soțul meu supraveghea nişte proiecte de construcție (situate în centrul extinsei sale proprietăți). Pentru că nu mi se permitea să am un timp de rugăciune şi nici să mă ridic din pat înainte de ora şapte dimineața, mă trezeam la ora patru şi îngenuncheam în pat ca să mă rog. Dar această lipsă de odihnă era greu de suportat. Mă temeam că nu mă

voi trezi la timp şi din cauza aceasta mă deşteptam de mai multe ori pe noapte. Starea ochilor mei, care erau încă slăbiți din cauza vărsatului de care suferisem cu opt luni înainte, s-a înrăutățit şi adormeam în timpul rugăciunilor.

Atunci am apelat la vechea mea metodă. Mă trezeam devreme pentru a merge pe jos la biserică, aflată la mai puțin de o milă depărtare. Lucrul acesta era cât se poate de dificil din cauza slăbiciunii pe care o resimțeam în urma vărsatului. Cu toate acestea, Dumnezeu a făcut miracole pentru mine. De exemplu, soțul meu nu s-a trezit niciodată înainte ca eu să ajung acasă. Când era vreme rea, servitoarea care mă însoțea se temea că ne vom uda leoarcă. Dar eu o asiguram plină de încredere că „Dumnezeu ne va ajuta" şi întotdeauna ajungeam la capelă fără să fim udate de ploaie. În timp ce eram în capelă, ploaia se revărsa cu putere, însă când ne întorceam, se oprea. Când ajungeam acasă, ploaia se pornea din nou.

Aş putea umple volume întregi cu asemenea „coincidențe". Uneori doream să mă rog, dar la capela aceea nu slujea niciun preot. Totuşi, mergeam şi un preot era acolo! Când doream să aflu veşti din partea Maicii Granger, simțeam adesea un imbold puternic de a merge la uşă, iar acolo era un mesager cu o scrisoare de la ea.

Când eram la țară, mergeam adesea în pădure şi în peşteri ca să mă rog. De câte ori m-a protejat Dumnezeu de fiarele sălbatice! Uneori am îngenuncheat pe şerpi, fără să-mi dau seama, dar aceştia şi-au continuat drumul fără să-mi facă vreun rău. Odată s-a întâmplat să mă aflu singură într-o regiune cu păduri, când mi-a apărut în față un taur turbat, dar acesta a fugit. Protecția lui Dumnezeu față de mine era atât de constantă, încât eram uimită.

Ajutându-i pe alții în mijlocul acestor necazuri, nu numai că m-am bucurat de rugăciunea interioară, dar am continuat să mă bucur şi de înfăptuirea unor acte de caritate. Aveam milă față de cei săraci şi doream să le împlinesc nevoile. Văzându-i lipsiți de atâtea lucruri, mă simțeam prost din cauza belşugului de care mă bucuram eu. De aceea, m-am lipsit de multe pentru a-i ajuta. Cea mai bună mâncare de la masa mea era dăruită săracilor. Am găsit moduri de a dărui lucruri fără să se ştie de unde provin. Le-am asigurat tinerelor fete instruire pentru a şti cum să-şi câştige existența, în speranța că un venit sigur le-ar fi împiedicat să facă fapte nelegiuite. Unele şi-au îndreptat astfel modul de viață dezordonat. Obişnuiam să-i vizitez pe cei bolnavi, îi îmbărbătam şi le făceam paturile. Preparam uleiuri, le pansam rănile şi îi îngropam pe cei

morți. Inima îmi era deschisă față de cei din jurul meu care se aflau în necazuri.

La aproximativ nouă luni după însănătoşirea mea în urma bolii de vărsat, un preot, Părintele La Combe, a venit la mine cu o scrisoare de recomandare din partea fratelui meu vitreg, Părintele de la Mothe. Am avut rețineri față de el, pentru că nu îmi plăcea să fac noi cunoştințe, însă în acelaşi timp mă temeam să nu îmi supăr fratele. Am avut o scurtă conversație cu el.

Când Părintele La Combe a revenit în casa noastră de la țară, cu gândul de a-i face o vizită soțului meu, s-a îmbolnăvit şi s-a retras în grădină. Soțul meu mi-a cerut să merg la el ca să văd dacă nu cumva avea nevoie de ceva. Când m-am dus, preotul mi-a împărtăşit că a remarcat pe fața mea prezența interioară a lui Dumnezeu. I-am explicat atunci cărarea interioară a sufletului şi acest lucru l-a preschimbat într-un alt om – fapt pe care mi l-a mărturisit mai târziu. [De asemenea, conversația lor a condus la o criză în viața lui, care l-a făcut să decidă să se consacre total lui Dumnezeu.]

O doamnă de rang foarte înalt din rândul nobilimii îmi acorda multă atenție, îmi mărturisea că se simțea bine în prezența mea şi că percepea ceva extraordinar în mine. M-a

invitat să merg cu ea la teatru, însă eu am refuzat-o. I-am spus că nu mă duc niciodată la teatru, din cauza deselor îmbolnăviri ale soțului meu. Ea a insistat, spunându-mi aceste cuvinte: „Nu permite bolii soțului tău să te împiedice să ieşi între oameni. Eşti prea tânără ca să fi obligată să stai printre bolnavi, ca o infirmieră". Atunci i-am mărturisit că dorința mea era de a-l rămâne devotată lui Dumnezeu şi că aceste piese de teatru îmi distrăgeau atenția de la El. Deşi nu avea niciun motiv să mă asculte, întrucât eram mai tânără decât ea, femeia aceasta a rămas impresionată de ceea ce i-am spus şi s-a hotărât să nu mai meargă niciodată la teatru.

Doamna aceasta de rang înalt a început să experimenteze sentimentul prezenței lui Dumnezeu. Odată, m-am alăturat ei în timp ce discuta cu o altă femeie despre cărți religioase. Nu am spus aproape nimic, fiind îndemnată în interiorul meu să tac. În acelaşi timp eram şi oarecum tulburată de conversație. În ziua următoare doamna aceea de rang înalt mi-a spus că Domnul îi atinsese inima cu o zi înainte. Am presupus că acel lucru se datora celor spuse de cealaltă doamnă, însă ea a adăugat: „Tăcerea ta avea în ea ceva care mi-a străpuns sufletul".

Pe când femeia aceasta devenea tot mai însetată după

Dumnezeu, i-a murit într-o zi soțul, care o iubea mult. Acest lucru s-a dovedit a fi o cruce severă pentru ea, însă Dumnezeu Şi-a turnat harul în interiorul ei, astfel încât, în scurt timp, El a devenit singurul ei Stăpân. Apoi, şi-a pierdut cea mai mare parte din avere şi a venit să locuiască la doisprezece mile depărtare de casa noastră, pe o proprietate mică. A obținut consimțământul soțului meu de a-mi petrece o săptămână cu ea, cu scopul de a-i oferi consolare. Deşi înțelegea multe lucruri, era surprinsă de modul în care-i vorbeam despre lucrurile spirituale mai profunde. În ciuda nevredniciei mele, Dumnezeu mi-a dat cuvinte potrivite pentru ea şi a permis harului să se reverse în sufletul ei.

Cam în aceeaşi perioadă doctorul era îngrijorat că îmi voi pierde un ochi care-mi fusese afectat de vărsat. Glanda situată în colțul ochiului era lezată şi, din când în când, îmi apărea o rană între nas şi ochi, care îmi pricinuia o durere cumplită. Se umfla atât de tare, încât nu suportam nici perna pe care dormeam.

Totuşi, acest timp de agonie a fost deosebit de prețios pentru mine, din două motive. În primul rând, pentru că am fost lăsată să stau în pat, unde am putut experimenta o dulce comuniune cu Dumnezeu, fără întreruperi. Şi, în al

doilea rând, a răspuns dorinței pe care o aveam de a suferi, ca să pot experimenta astfel Crucea lui Cristos.

Doar Tu singur, o, Mântuitorule Crucificat, eşti Cel care, prin crucea Ta, ne poți ajuta să murim față de eu. Nu are importanță dacă alții trăiesc în belşug şi în plăceri, dar, în ce mă priveşte, fie ca dorințele mele să se îndrepte spre cărarea tăcută a suferinței. Vreau să fiu unită cu Tine. Fie ca simțurile, dorințele şi voința mea să fie moarte față de orice altceva şi în întregime vii față de Tine.

6

Întristare şi întuneric

Mi s-a dat voie să merg la Paris cu scopul de a-mi trata rana de lângă ochi, dar am fost entuziasmată şi pentru că urma să-mi petrec zece zile într-o mănăstire aflată la douăsprezece mile de Paris. Starețа de acolo mi-a arătat o prietenie deosebită. Nu mai simțeam groaza de altă dată de a merge la Paris. Aglomerația mă ajuta să mă retrag într-o meditație profundă, iar gălăgia străzii îmi întețea focul rugăciunii interioare.

Într-o zi, pe când mă aflam la mănăstire, m-am trezit brusc la ora patru dimineața cu un simțământ puternic că tata este mort. Dragostea pe care o aveam față de el m-a făcut să sufăr profund. În acea după masă, pe când mă aflam în compania stareței, i-am împărtăşit acest simțământ. Eram atât de răscolită în lăuntrul meu, încât abia mai puteam vorbi. La scurt timp după aceea a sosit un mesager din partea soțului cu vestea că tata era bolnav. I-am spus: „E mort. Ştiu asta”. După cum urma să aflu mai târziu, în acel moment el era deja mort.

Zile de întristare

Am plecat la ora nouă seara cu trăsura. Cei de la mănăstire se temeau că nu voi fi în siguranță călătorind de una singură noaptea, dar am simțit că aveam datoria să merg. Eram atât de slăbită din cauza infecției de la ochi, încât abia mă puteam ține pe scaunul trăsurii. Pe porțiunile periculoase ale drumului eram forțați să ne dăm jos, pentru a uşura puțin povara trăsurii. Totuşi, m-am aflat în grija Providenței.

În ziua următoare, pe la ora zece seara, când am sosit acasă, soțul mi-a spus că tata a fost deja îngropat din cauza căldurii toride. Călătorisem nouăzeci de mile într-o singură zi şi eram foarte slăbită, pentru că nici nu mâncasem. M-am dus la culcare.

Pe la ora două noaptea soțul meu a ieşit din camera mea şi s-a reîntors strigând cât îl ținea gura: „Mi-a murit fetița!” Ea era singura noastră fiică, de trei ani, pe care o iubeam mult. Felul ei de a fi era atât de dulce, încât nu puteai să nu o iubeşti. Avea o dragoste extraordinară pentru Dumnezeu.

Adesea o găseam într-un colț de cameră, rugându-se. Când eram singure şi mă vedea cu ochii închişi, îmi şoptea: „Dormi?” Apoi striga: „O, nu, tu te rogi iubitului nostru

Iisus”. Se aşeza pe genunchi, în faţa mea, şi se ruga şi ea. Mă uitam la ea ca la unica mângâiere pe care o mai aveam pe acest pământ. Ea îmi arăta la fel de multă afecţiune pe cât dispreţ îmi arăta fratele ei mai mare.

Fetiţa a murit din cauza unei incizii care i s-a făcut într-un moment nepotrivit. Dar ce pot să spun? Ea a murit prin voia Celui care a găsit cu cale, din motive înţelepte, cunoscute doar de El, să îmi ia tot ce mai aveam. Totuşi, nu am plâns după fiica mea şi nici după tata. Am putut spune doar atât: „Tu, o, Doamne, mi-ai dat-o. Şi Tu ai dorit să o iei înapoi, căci a fost a Ta”.

Aveam douăzeci şi trei de ani şi singurul dintre cei trei copii ai mei care îmi mai rămăsese era fiul durerii mele, Armand. Acesta s-a îmbolnăvit şi s-a aflat la un pas de moarte, dar şi-a revenit în urma rugăciunilor Maicii Granger. Ea îmi era acum singura consolare, în afara lui Dumnezeu.

Într-o zi, fiind profund întristată din cauza crucilor interioare şi exterioare, m-am retras în cămăruţa mea ca să plâng. M-am uitat în jur după ajutor. Un cuvânt, un oftat din partea cuiva la fel de mâhnit ca mine mi-ar fi adus o oarecare mângâiere. Dar nu mi s-a dat acest lucru. Totuşi, dragostea m-a ţinut strâns.

O, Domnul-meu preaiubit! Tu ai sprijinit cu putere sufletul meu, ceea ce l-a făcut să triumfe. Tu, Păstorul meu, uneori m-ai mângâiat cu toiagul şi cu nuiaua Ta.

Momente de fericire

Deoarece boala soțului meu s-a agravat, el s-a hotărât să meargă la St. Reine. Nu dorea să fie însoțit de nimeni în afară de mine. Mi-a spus: „Dacă nu-i voi mai auzi pe alții vorbind împotriva ta, voi fi mai blând cu tine, iar tu vei fi mai fericită". Soțul meu se temea că nu va avea alți moştenitori, în afara întâiului meu născut, care era bolnăvicios, şi astfel s-a rugat cu ardoare să mai aibă copii. Dumnezeu i-a împlinit dorința şi mi-a mai dat un fiu.

Naşterea copilului m-a slăbit de puteri, ceea ce a fost spre binele meu, deoarece oamenii m-au lăsat în pace. Astfel, m-am bucurat de un timp de singurătate şi linişte. Atunci Dumnezeu m-a luat în stăpânire într-un mod nou şi nu m-a mai lăsat. Simțeam o bucurie neîntreruptă. Totuşi, această scurtă perioadă de bucurie m-a pregătit în egală măsură şi pentru anii de încercări grele, fără niciun sprijin, care urmau.

Înainte de a mă reîntoarce de la St. Reine, am aflat de

moartea Maicii Granger. Aceasta a fost cea mai puternică lovitură pe care am simțit-o vreodată. Aş fi dorit să mă fi aflat lângă patul ei de moarte ca să-i ascult ultimele îndemnuri. De asemenea, aş fi avut nevoie de ea în această perioadă dificilă, cu spini şi mărăcini; totuşi, cu câteva luni mai devreme Domnul mi-a dezvăluit că, dacă voi fi cumva lipsită de ea, nu îmi va fi atât de greu pe cât mi se părea atunci.

O, Dumnezeule, pe care Te ador! Se pare că Tu nu ai vrut să am nicio altă călăuză în timp ce Tu mă conduceai prin regiunile întunecoase unde trebuia să mor total față de mine. Se pare chiar că după ce m-ai salvat de la moarte, m-ai condus, cu mâna Ta, pe cărări aspre. „Cine a înțeles gândul Domnului sau cine I-a fost sfătuitor?" (Isa. 40:13, NN).

Conflict cu fratele meu

Când fratele meu s-a căsătorit în Orléans, soțul meu i-a arătat o bunăvoință deosebită prin faptul că a mers împreună cu mine la ceremonia sa de nuntă, deşi nu se simțea prea bine cu sănătatea. Zăpada acoperise drumurile, astfel încât trăsura cu care am călătorit era pe punctul de a se răsturna de vreo douăsprezece sau cincisprezece ori. Fără

a aprecia eforturile soțului meu, fratele meu s-a certat cu el mai tare ca niciodată şi fără niciun motiv Eu am fost calul de bătaie al resentimentelor lor.

Apoi o persoană anume s-a hotărât să-mi ruineze soțul. Bărbatul acela a obținut împuternicire să ceară, în numele fratelui regelui, suma de 200.000 de livre [o livră avea valoarea unui pfund de argint – un pfund = 453,6 g], pe care pretindea că eu şi fratele meu i-o datoram. Fratele meu nu ştia cum să rezolve această problemă şi refuza să discute asta. Acest lucru l-a făcut pe soțul meu să se supere atât de tare pe mine, încât nu vorbea cu mine fără să se înfurie. Nu mi-a dat detalii despre afacere şi, în aprinderea mâniei lui, a spus că se va despărți de mine şi îmi va aloca o sumă mică de bani din care să trăiesc.

În ziua procesului, după rugăciune, m-am dus la judecători. Pentru că am procedat astfel, am fost în stare să descurc toate ițele acestei afaceri. Primul judecător a fost atât de surprins când şi-a dat seama care era adevărul în această problemă, încât m-a sfătuit să vorbesc şi cu ceilalți judecători. Dumnezeu m-a făcut în stare să le prezint adevărul cu claritate, astfel că mi-au mulțumit că am corectat informațiile false. Soțul meu a fost încântat, dar fratele meu s-a simțit profund jignit. Cu toate acestea,

problema alarmantă s-a rezolvat fără daune mari.

Noaptea sufletului

Aproximativ în aceeaşi perioadă am căzut într-o stare de goliciune care a durat aproape şapte ani. Mă luptam în interiorul meu între două puteri. Pe de o parte, doream să fiu pe placul lui Dumnezeu, dar, în acelaşi timp, simțeam o ridicare continuă a eului meu. Mă întrebam cum am putut să primesc de la Dumnezeu o asemenea apropiere de El, numai ca apoi să-mi fie luată.

Nu mă mai puteam ruga ca înainte. Cerul părea închis. Facerea de bine, lucrurile virtuoase nu mi se mai păreau ceva uşor. Nimic nu mă mai ajuta – nici jurămintele, nici promisiunile, nici rugăciunile şi nici pelerinajele. Lacrimile îmi erau băutura şi întristarea îmi era mâncarea. Parcă mă tortura un călău interior. Nici în biserică nu mă mai simțeam în apele mele. Predicile îmi păreau lipsite de sens.

Din când în când, însă, mai experimentam câte o uşurare. Soțul meu a ridicat o capelă la țară, în apropiere, unde puteam merge să mă rog. În timpul dedicării acestei capele, m-am simțit atrasă de Dumnezeu în interior. M-am văzut pe mine însămi asemeni unui templu dedicat Lui pentru totdeauna. M-am gândit, cu privire la mine şi la capelă:

„Acest templu nu va fi niciodată impur. În El vor fi cântate laude pentru totdeauna!” Am mers acasă cu credința că rugăciunea mi-a fost ascultată, dar goliciunea s-a reîntors.

În acei şapte ani de pustiire am înțeles ce a vrut să spună Nebucadnețar despre starea în care s-a simțit atât de jos, încât şi-a dorit să trăiască printre fiarele sălbatice (Dan. 4). De atunci am început să descopăr că, dacă o rugăciune a inimii pare uscată şi stearpă, aceasta nu înseamnă că este lipsită de sens. Dumnezeu ne dă ce este cel mai bine pentru noi, deşi nu întotdeauna ceea ce ne dorim cel mai mult. Noi suntem chemați să ne bucurăm de Dumnezeu însuşi, şi nu doar de darurile Sale. Altfel, ne petrecem viața alergând după scurte momente fericite şi ne hrănim din ele, în loc să ne hrănim din Dumnezeu.

O altă moarte

În mijlocul acestei pustiiri de la Dumnezeu, îmbolnăvirile soțului meu au continuat. Nu se vindeca bine de o boală, că se îmbolnăvea de o alta. A suferit cu răbdare, ca din mâna lui Dumnezeu. Deoarece boala se înrăutățea cu fiecare zi ce trecea, şi-a dat seama că i se apropia sfârşitul şi a dorit să scape de viața lui chinuită. Nu îi trebuia mâncare, însă uneori îl făceam să mai ia câte o înghițitură de ceva. Am

văzut clar că nu mai avea mult de trăit.

În această perioadă, servitoarea care îmi făcuse probleme a devenit mai plină de compasiune şi mi-a spus: „Vino să-l vezi pe stăpânul meu. Astfel, soacra ta va înceta să te mai bârfească”.

M-am prefăcut că nu ştiu nimic despre antipatia comună pe care o nutreau față de mine, însă el nu şi-a putut ascunde neplăcerea de a mă vedea. Nu dorea nici măcar să mă simtă în preajma lui. Probabil din cauza durerii, era mult mai receptiv la veştile rele despre mine, astfel că era şi mai pornit împotriva mea. Soacra mea a reuşit să creeze în mintea lui atât de multă antipatie împotriva mea, încât mă temeam că va muri urându-mă.

Într-o zi, când s-a întâmplat să fie singur, m-am apropiat de patul lui, am îngenunchiat şi i-am spus: „Te rog să mă ierți dacă am făcut lucruri care te-au nemulțumit – nu am făcut-o intenționat”. El a părut a fi mişcat de cuvintele mele şi mi-a răspuns: „Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară iertare. Nu te-am meritat”. După acest episod a fost mulțumit să mă vadă în jurul lui şi chiar mi-a dat sfaturi referitoare la ceea ce trebuia să fac după moartea sa.

Am trimis la Paris după cel mai priceput doctor, dar când a sosit, soțul meu murise deja. Nu am fost de față când a

murit, deoarece, din compasiune, îmi spusese să merg la culcare. Niciun muritor nu ar fi putut trece dincolo într-o stare mai creştinească şi cu un curaj mai mare decât al lui.

În ziua următoare am intrat în cămăruța mea, în care se afla chipul logodnicului meu divin, Domnul Iisus Cristos. Mi-am reînnoit legământul cu Dumnezeu şi am adăugat un jurământ de castitate. După aceea, am fost umplută de o mare bucurie, ceea ce a fost un lucru nou pentru mine, după perioada lungă de adâncă amărăciune.

Viaţa ca văduvă

Am rămas văduvă la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. După doisprezece ani şi patru luni de căsătorie presărată cu multe necazuri, eram epuizată. Am născut o a doua fetiță, pe nume Marie Jeanne, şi apoi am stat de veghe douăzeci şi patru de nopți la căpătâiul soțului meu înainte de moartea lui. Mi-a trebuit mai mult de un an până mi-am revenit din acea oboseală.

Mă simțeam atât de sfârşită şi de deprimată, încât abia mai puteam scoate o vorbă. Toți cei din jurul meu presupuneau că aş fi săvârşit un păcat de moarte. Eu nu aveam pe nimeni în lumea asta cu care să pot vorbi. Nu aveam niciun îndrumător, niciun prieten, niciun sfătuitor.

Pierdusem totul. Şi nu numai că Dumnezeu îmi luase persoană după persoană, dar El însuşi se depărtase de mine. Dacă l-aş fi avut numai pe băiatul cel mare, l-aş fi putut înscrie la un colegiu, iar eu aş fi intrat la mănăstire, dar mai aveam un fiu mai mic şi o fiică născută cu puțin timp înainte de moartea soțului meu.

Mai era, de asemenea, averea soțului, precum şi o uriaşă moşie de administrat. Am efectuat donațiile pe care el le promisese. Deşi eram neştiutoare în probleme juridice, Dumnezeu mi-a dat înțelepciune. Am reuşit să mă descurc cu documentele de afaceri şi m-am îngrijit de treburi fără ajutorul nimănui. Deoarece soțul meu fusese bolnav atât de multă vreme, totul era în neorânduială. Am făcut un inventar exact al tuturor documentelor care aparțineau altor persoane şi care fuseseră lăsate în grija soțului meu şi le-am returnat proprietarilor. Acest lucru mi-a câştigat reputația unei femei destoinice.

Mai multe persoane implicate în dispute juridice îl rugaseră pe soțul meu să le soluționeze cazurile. Era vorba de douăzeci de acțiuni juridice şi de douăzeci şi două de persoane ale căror diferende trebuiau rezolvate. La moartea soțului, am încercat să le returnez documentele legale, dar aceştia au refuzat să le ia şi m-au rugat să-i ajut să nu dea

faliment. Era ridicol, bineînțeles, să-mi ceară mie aşa ceva, dar am hotărât să mă sprijin pe puterea şi înțelepciunea lui Dumnezeu. M-am retras timp de treizeci de zile pentru a cerceta aceste afaceri, apoi am întocmit un contract, pe care l-au semnat cu toții plini de satisfacție. Dumnezeu singur a făcut toate aceste lucruri. După aceea, şi chiar şi astăzi, orice discuție despre asemenea lucruri sună în urechile mele asemenea limbii arabe.

Spre surprinderea mea, văduvia mi-a sporit necazurile. Servitoarea tiranică a devenit mai furioasă ca oricând. Acumulase în casa noastră o avere frumuşică, iar eu i-am dat o rentă pentru tot restul vieții ei, ca răsplată a felului în care se îngrijise de soțul meu. Aceasta a făcut-o să se umfle de mândrie.

Am descoperit că, în nopțile în care a stat de veghe la căpătâiul soțului meu, a început să bea vin. Pe măsură ce înainta în vârstă şi devenea tot mai slabă, chiar şi o cantitate mică de vin o afecta în mod vizibil. Am încercat să ascund de alții lucrul acesta, însă n-am reuşit. Am vorbit cu preotul ei despre această problemă, în speranța că acesta ar fi putut încerca s-o ajute cu blândețe, dar ea s-a înfuriat pe mine. Soacra mea, care vorbea cu vehemență împotriva băuturii, s-a unit cu servitoarea în ocări la adresa mea. Ori

de câte ori aveam vizitatori, făptura aceasta ciudată striga că am făcut-o să cadă sub blestemul lui Dumnezeu.

Cumva Dumnezeu mi-a dat o răbdare nelimitată cu ea. Răspundeam cu milă şi blândeţe la acuzaţiile ei aprinse şi-i arătam afecţiune. Dacă vreo altă servitoare venea să îmi slujească, turbulenta asta o scotea afară cu furie. Atunci apelam la serviciile ei şi, când venea, mă ocăra cu voce tare. Dacă nu venea, încercam să mă descurc fără ea.

Când mi-am încetat activităţile religioase – nu i-am mai vizitat pe săraci, nu am mai mers la biserică şi nu am mai practicat rugăciunea interioară –, am devenit mai rece faţă de Dumnezeu. Toate acestea m-au făcut să am o părere proastă despre mine. În timpul acestei perioade de pustiire, domni importanţi mi-au adresat cereri în căsătorie (între ei erau şi dintre aceia care făceau parte din ranguri superioare rangului meu). La început m-am gândit că acceptarea vreunei cereri în căsătorie m-ar fi scos, poate, din necazul în care eram.

Dar chiar şi un rege dacă ar fi venit la mine, l-aş fi refuzat cu plăcere, ca să-ţi arăt, o, Dumnezeul meu că, în ciuda tuturor necazurilor mele, eram hotărâtă să-ţi aparţin doar Ţie. Şi chiar dacă nu m-ai accepta, trebuie să-ţi fiu credincioasă,

cu toată puterea mea.

Apoi m-am îmbolnăvit şi timp de cinci sau şase săptămâni nu am mai putut mânca sau bea. O singură lingură de supă mă făcea să leşin. Vocea îmi era atât de slabă, încât oamenii îşi apropiau urechea de gura mea pentru a-mi putea distinge cu greu cuvintele. Nu întrezăream nicio rază de speranță şi îmi doream să mor. Toate necazurile, combinate cu pierderea reputației (care nu era chiar atât de stricată pe cât mă temeam) m-au făcut să nu mai pot mânca. Citirea cărților spirituale nu a făcut decât să mărească distanța dintre mine şi Dumnezeu. Cum a putut Dumnezeu să-mi îndure îngustimea, curtoazia prefăcută şi conversațiile lipsite de sens? Dragostea de sine m-a făcut să mă complac în asemenea atitudini. Cum să-L aflu din nou pe Dumnezeu?

7

Redeşteptarea faţă de Dumnezeu

În timpul acestei perioade de moarte şi pustiire, am plecat în oraşul în care trăiau rudele din partea soacrei mele pentru a rezolva unele probleme. Înainte, când le vizitam, aceste neamuri mă tratau cu amabilitate şi mă prezentau cu mândrie prietenilor lor. Acum, însă, au fost reținuți față de mine, spunând că se comportă aşa din răzbunare față de felul în care o făceam pe soacra mea să sufere.

Ca urmare, când m-am reîntors acasă, i-am vorbit deschis soacrei despre aceste probleme. Dacă ea credea cu adevărat că nu m-am purtat bine cu ea, eram gata să părăsesc casa, pentru a nu-i mai da bătăi de cap. Ea mi-a răspuns pe un ton rece: „Fă ce vrei. Eu nu am spus nimănui nimic despre tine".

Deci, am continuat să fac în aşa fel ca ei să-i fie bine. Când mergeam la casa de la țară ca să mă odihnesc, soacra mea se plângea că am lăsat-o singură. Dacă o rugam să vină cu mine, mă refuza. Dacă n-o invitam, spunea că nu doream să vină. Odată am auzit că s-a supărat din cauză că am plecat la țară, astfel că m-am întors în oraş, numai ca să

descopăr că nu voia nici să mă vadă şi nici să-mi vorbească. M-am prefăcut că nu observ nimic şi i-am vorbit ca de obicei, însă ea îşi întorcea capul. Când stăteam la țară, îi trimiteam adesea trăsura mea, rugând-o să vină şi să-şi petreacă ziua cu mine. Trăsura se întorcea înapoi goală. Dar dacă nu i-o trimiteam timp de mai multe zile, se plângea din această cauză.

Când eram odată împreună, de Crăciun, i-am spus: „Mamă, Regele Păcii s-a născut astăzi ca să ne aducă pace. Îți cer pace în numele Lui". Cred că aceasta a atins-o, deşi n-a spus nimic.

Unul din prietenii ei a stăruit de mine să nu plec din casă şi a vorbit cu soacră-mea în favoarea mea. Ea i-a răspuns că nu mă izgoneşte din casă, dar dacă plec, nu mă va opri.

Acesta a insistat să mai îmi cer încă o dată iertare de la ea, deşi scuzele mele păreau întotdeauna să o supere. La insistența lui, am intrat împreună în camera ei şi i-am cerut iertare. I-am spus că niciodată nu intenționasem să o supăr. Ea mi-a răspuns: „Eu nu mă supăr uşor. Nu am nicio altă plângere împotriva ta decât că nu mă iubeşti şi ai vrea să mor". I-am răspuns că aceste gânduri sunt departe de inima mea şi că îi doream o viață lungă. Ne-am îmbrățişat şi lucrurile au rămas în această stare confuză. Cred că soacra

mea avea o inimă bună, dar o fire nestatornică. Avea calități, iar greşelile ei erau numai dintre acelea întâlnite de obicei la persoane care nu practică rugăciunea. Poate, fără să vreau, i-am provocat suferințe, iar ea a făcut acelaşi lucru față de mine, din neştiință.

Trăirea pe cont propriu

Am căutat o casă în care să locuim, dar fusesem atât de izolată în văduvia mea, încât nu aveam nici cea mai vagă idee unde să merg. Mă simțeam pierdută. Mă temeam să mă mut în toiul iernii împreună cu copiii şi cu doica fiicei mele. Am căutat în oraş, dar n-am găsit nicio casă liberă; călugăriţele benedictine mi-au oferit un apartament în incinta mănăstirii lor. În această vreme nefericirea mea interioară continua. Nu ieşeam la plimbare şi nu participam la petreceri. Nu doream să văd şi să cunosc nimic în afara lui Iisus Cristos. Cămăruța de rugăciune era singura mea distracție. Chiar când regina, care trăia în apropiere şi pe care sperasem întotdeauna să o văd în persoană, se întâmpla să treacă prin dreptul geamului, nu mă deranjam să mă uit la ea.

Aproximativ cu opt sau zece zile înainte de ziua Sfintei Magdalena, pe data de 22 iulie, 1680, i-am scris Părintelui

La Combe şi i-am cerut să se roage pentru mine. El s-a rugat în ziua Sfintei Magdalena şi a auzit o „voce” care i-a spus de trei ori cu putere: „Voi veți locui împreună”. A fost surprins, deoarece niciodată înainte nu mai auzise asemenea voci interioare.

Cred, o, Dumnezeul meu, că aceste cuvinte s-au împlinit în sensul că ambii am experimentat evenimente similare, de renunțare la noi înşine, şi Ți-am permis Ție să devii locuința noastră.

Trezirea Duhului meu

În acea zi de Sfânta Magdalena, sufletul mi-a fost eliberat de dureri. Când am primit acea scrisoare din partea Părintelui La Combe, am simțit o viață nouă – fusesem ca o persoană înviată din morți, însă înfăşurată încă în veşmintele de înmormântare. În acea zi am fost eliberată. Dumnezeul pe care mă gândisem că L pierdusem pentru totdeauna S-a reîntors la mine cu o măreție şi cu o puritate de nedescris în cuvinte. Când mi-am privit necazurile anterioare, m-am gândit la cuvintele apostolului Pavel: „Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care are să fie descoperită față

de noi" (Romani 8:18).

Atunci, o, Dumnezeule, am descoperit în Tine câştiguri noi. Lucrul de care mă bucurasem înainte era doar pacea, un dar al lui Dumnezeu, dar acum am primit şi îl posed pe însuşi Dumnezeul păcii.

Când am intrat într-o înnoire a vieții, la sfârşitul unei perioade de aproape şapte ani de goliciune, Domnul mi-a descoperit că acele cruci exterioare veneau de la El şi că nu trebuia să port pică persoanelor care mă tratau cu asprime. Astfel, mi-a fost milă de ele şi mi-a părut rău pentru necazul pe care li-l provocasem fără intenție. Am văzut că aceste persoane se temeau prea mult de Domnul ca să mă chinuiască doar din pornirea lor proprie în modul în care o făcuseră. Mâna lui Dumnezeu trebuie să fi fost acolo. Este greu să vă imaginați gingăşia pe care Dumnezeu mi-a turnat-o în suflet față de ele şi dorința pe care o aveam de a le ajuta în orice fel.

Eram gata din nou să înfăptuiesc binele. Ori de câte ori îmi venea un gând orientat spre dorințele mele, îl respingeam, ca şi când aş fi pus o perdea în fața lui. Mă minunam de claritatea minții mele şi de puritatea întregii

inimi.

O, Domnul meu, Tu îl poți alege pe cel slab şi nenorocit ca să facă lucrările Tale, astfel încât Tu să poți avea toată gloria. Dacă ar fi să-i foloseşti pe cei renumiți şi talentați, aceştia ar putea avea gânduri înalte despre ei înşişi, dar Tu mă iei pe mine ca să se vadă cât se poate de clar că numai Tu eşti Autorul oricărui lucru bun care se face.

Am continuat să rămân liniştită în duh şi am lăsat toate lucrurile în seama lui Dumnezeu, mulțumită să ştiu că, dacă dorea ceva de la mine, El îmi va da şi mijloacele prin care să-I împlinesc cerința. Am rămas la dispoziția Lui pentru a acționa aşa cum îmi cerea. În urma pierderii tuturor darurilor primite de la Dumnezeu (tată, soț, copii, înfățişare plăcută), cu tot sprijinul lor, L-am găsit pe Dătător. Cum ne petrecem noi vremea păstrând cu grijă darurile lui Dumnezeu şi crezând că suntem fericiți! însă nu trebuie să ne oprim acolo, lipsindu-ne de adevărata odihnă, ci trebuie să mergem spre Dumnezeu însuşi – prin pierderea acestor daruri atât de iubite.

Ce fericire am gustat în singurătatea mea, cu mica mea familie, unde nimic nu îmi întrerupea liniştea! Deoarece

trăiam la țară şi copiii îmi erau pe mâini bune, eu m-am retras în pădure. Am trăit tot atâtea zile de fericire câte luni de necaz îndurasem.

Tu, o, Dumnezeul meu, Te-ai ocupat de mine aşa cum te-ai ocupat şi de robul Tău, Iov, dăruind înapoi de două ori tot ce ai luat şi eliberându-mă de toate crucile mele.

Apoi, dintr-odată am început să le plac celor din jur. Chiar şi soacra mea s-a declarat mulțumită de mine, cu toate că nu făceam nimic diferit. Cei care mă ponegriseră, acum mă lăudau. Eu am rămas într-o pace deplină, atât în exterior, cât şi în interior.

Mi se părea că sufletul îmi devenise asemenea Noului Ierusalim, unde nu mai este niciun necaz. Simțeam o indiferență totală față de orice lucru de pe pământ, deoarece unirea mea cu voia lui Dumnezeu era atât de mare, încât propria-mi voință părea total pierdută. Nu îmi doream nimic în plus față de ceea ce aveam şi eram mulțumită în orice împrejurare. Dacă un servitor mă întreba: „Doriți lucrul cutare sau cutare?" nu îi puteam răspunde. Chestiunile mărunte au dispărut cu totul şi o putere mai înaltă le-a luat locul.

Era ca şi când aş fi trecut în Dumnezeu, ca să devin parte a Lui – la fel cum un strop de apă aruncat în mare devine parte a ei. O, unirea unității, cât de puternic este sufletul care se pierde în Dumnezeul său! Rămân ascunsă cu Cristos în Dumnezeu (Coloseni 3:3).

O călătorie misionară?

În perioada aceea de noapte a sufletului mi-a venit în minte oraşul Geneva [o fortăreață protestantă pe care Ludovic al XIV-lea încercase să o convertească la catolicismul francez prin forța militară. În zilele noastre, oraşul se află în Elveția.] *Ce?* m-am întrebat eu? *Să-L părăsesc pe Dumnezeu nu numai în viața mea spirituală, ci şi în doctrină?* Cum ar putea să-mi treacă prin cap ideea de a-mi părăsi biserica pentru care mi-aş fi dat cu bucurie chiar şi viața, ca martiră?

Mă temeam pentru sufletul meu, dar atunci am primit o scrisoare din partea bunului Părinte La Combe, în care îşi dezvăluia dorința ca oamenii din Geneva să ajungă la cunoaşterea lui Dumnezeu. Acest lucru mi-a restaurat pacea şi calmul minții, deoarece el era un om al credinței. După aceea, mi-a apărut într-un vis o femeie din cer, care mi-a spus că Dumnezeu mă chema la Geneva.

După redeşteptarea mea față de Dumnezeu, am primit o altă scrisoare de la Părintele La Combe în care îmi împărtăşea că Dumnezeu îi revelase că avea planuri mari pentru mine. „Oricare ar fi acestea, pentru mine e totuna" mi-am spus. Continuam să am pe inimă sufletele din Geneva, dar nu am spus nimănui nimic, aşteptând ca Dumnezeu să-mi facă cunoscută voia Sa atotputernică. Un alt motiv pentru care nu am spus nimic despre aceasta a fost teama de a nu se afla ascunsă aici vreo strategie a diavolului, ca să îmi fure bucuria în Dumnezeu. Totuşi, am văzut că necazurile prin care trecusem m-au pregătit în vederea planurilor pe care Dumnezeu le avea pentru mine, indiferent care urmau să fie acestea.

Confirmare

În aceeaşi perioadă a trebuit să merg la Paris ca să rezolv anumite probleme. Pe când mă aflam acolo, am intrat într-o biserică pentru a mă ruga. Deşi nu i-am spus nimic preotului de acolo, acesta m-a surprins prin ceea ce mi-a spus: „Nu ştiu cine sunteți, nu ştiu nimic despre dumneavoastră, dar simt un imbold puternic de a vă spune să faceți ceea ce v-a arătat Domnul. Aceasta este tot ce am avut de spus".

I-am răspuns: „Sunt o văduvă cu doi copii mici. Ce altceva mi-ar putea cere Dumnezeu decât să-i îngrijesc cu dăruire şi să-i educ?” El mi-a vorbit mai departe: „Dacă Dumnezeu vă cere să faceți ceva, nimic din această lume nu vă va împiedica să împliniți voia Lui”. Acest lucru m-a surprins, dar nu i-am pomenit nimic despre Geneva. În interiorul meu, eram plină de căință, dornică să fac aşa cum mă îndruma Dumnezeu, fără să permit vreo separare între voința mea şi voia lui Dumnezeu pentru mine.

În această stare de aşteptare în odihnă am trăit în linişte alături de familia mea, până când unul dintre prietenii mei a avut dorința de a merge într-o misiune în Siam [Thailanda de astăzi]. El locuia la şaizeci de mile depărtare de casa mea şi, în timp ce se pregătea să plece, a simțit imboldul de a veni să vorbească cu mine. La început a ezitat să-mi spună acest lucru, dar după ce mi-a spus, i-am împărtăşit şi eu ideea mea de a merge la Geneva şi visul pe care l-am avut în acest sens. Apoi am spus: „Dumnezeu te-a trimis să-mi dai un sfat”. După trei zile de rugăciune şi cugetare, el mi-a spus că era de părere că trebuia să merg la Geneva, dar că, pentru a fi sigură de asta, ar trebui să mă întâlnesc cu Episcopul de Geneva. Dacă Episcopul îmi aproba planul, acesta ar fi fost un semn că planul era din partea Domnului.

Dacă nu, trebuia să-l anulez.

Am căzut de acord cu prietenul meu şi el s-a oferit să-i vorbească Episcopului despre mine şi să-mi aducă răspunsul din partea lui. Totuşi, prietenul meu era în vârstă, de aceea am discutat cu el despre mijlocul de transport cel mai potrivit pentru el în vederea unei călătorii atât de lungi. Chiar în acel moment au sosit doi călători şi ne-au spus că Episcopul din Geneva era în Paris. Ce ocazie extraordinară rânduită de Dumnezeu!

Prietenul meu m-a sfătuit să-i scriu Părintelui La Combe şi să-i cer să se roage pentru mine. Apoi a plecat la Paris şi a vorbit cu Episcopul de Geneva. Mai târziu, când am ajuns şi eu la Paris, deoarece aveam unele probleme de rezolvat, l-am întâlnit şi eu pe Episcop.

I-am mărturisit că doream să merg la Geneva cu scopul de a înființa o instituție pentru oamenii doritori să-L slujească pe Dumnezeu şi să i se dăruiască Lui în întregime. Episcopul mi-a aprobat planul şi mi-a dat permisiunea de a merge. Mi-a vorbit de un nou grup care se stabilise în Gex, un oraş situat în estul îndepărtat al Franței, aproape de Geneva.

M-am dus să o vizitez pe stareța acestui nou ordin călugăresc din Paris şi ea m-a asigurat că i-ar plăcea să mi

se alăture în această lucrare misionară. Deoarece o consideram o mare slujitoare a lui Dumnezeu, răspunsul ei mi-a confirmat justețea planului.

Am putut vedea că Dumnezeu o folosea pe stareță din pricina virtuții sale, iar pe mine datorită bogăției mele. Am mai observat că eu cu cât eram mai neînsemnată, cu atât mai bine mă potriveam în planurile Lui. Totuşi, mi-a fost teamă să nu fiu prea nesocotită şi să nu-mi dau seama care este voia lui Dumnezeu.

Mai multă confirmare

I-am scris franciscanului care mă ajutase atât de mult şi i-am cerut să se roage pentru mine. În cele din urmă mi-a răspuns că Domnul îi arătase că avea nevoie de mine în Geneva. Am întrebat dacă nu cumva dorința Domnului era să donez bani pentru a întemeia acolo o instituție, dar el mi-a răspuns că Domnul îi revelase că mă voia pe mine acolo, şi nu averea mea pământească.

În acelaşi timp am primit o scrisoare de la Părintele La Combe prin care îmi spunea că Domnul îi dăduse lui şi tovarăşilor lui siguranța că El dorea să merg la Geneva. Am fost surprinsă să primesc în aceeaşi perioadă două scrisori identice de la două persoane care locuiau foarte departe una

de cealaltă – la mai mult de patru sute cincizeci de mile depărtare.

M-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu, hotărâtă să nu fac niciun pas, nici pentru reuşita acțiunii, nici pentru împiedicarea ei, ci să acționez aşa cum mă va călăuzi El. Am avut şi nişte visuri misterioase, care sugerau mari necazuri, dar m-am hotărât în inima mea să fac tot ceea ce era pe placul lui Dumnezeu.

Într-unul din visuri, îmi vedeam de treburile mele când am văzut un animal mic care părea mort. (Am înțeles că acel animal reprezenta invidia unor persoane, dar invidia aceea părea moartă). Am apucat animalul, dar el a încercat să mă muşte, aşa că l-am lăsat jos. Apoi degetele mi-au fost străpunse de nişte ace ascuțite. Am rugat pe un trecător să mi le scoată, dar el mi le-a înfipt şi mai adânc în degete şi m-a lăsat în starea aceea. Atunci un preot inimos a apucat animalul cu o pereche de cleşte de animale, (încă îmi pot aminti fața acelui preot, deşi nu l-am mai văzut niciodată. Cred că-l voi întâlni odată înainte de a muri). În timp ce preotul ținea animalul, acele ascuțite mi-au ieşit din degete.

Am fost, de asemenea, surprinsă să primesc scrisori de la mai multe persoane evlavioase care, deşi nu ştiau nimic despre planurile mele, vorbeau de mersul meu în slujba lui

Dumnezeu şi unele dintre ele chiar au menționat Geneva. Una a făcut aluzie la faptul că voi fi prigonită acolo, iar alta a spus că voi fi ochi pentru orbi, picioare pentru ologi şi mâini pentru ciungi.

Împăcarea

În timp ce Dumnezeu îmi cerea să renunț la toate lucrurile, mi-a întărit legăturile cu familia. Nici chiar propria mea mamă n-ar fi putut deveni mai plină de afecțiune decât soacră-mea care a spus că „apreciază bunătatea mea".

Cred că atitudinea ei s-a datorat în mare măsură faptului că auzise că trei persoane îmi făcuseră propuneri de căsătorie, dar că, deşi averea şi rangul lor erau superioare celor pe care le aveam eu, le refuzasem. (Acest lucru a făcut ca averea şi moşia să rămână intacte.) Cred că s-a simțit uşurată că nu m-am răzbunat pe ea, din pricina certurilor ei, căsătorindu-mă cu cineva de rang mare şi ținându-mi copiii departe de ea. Prin urmare, s-a purtat frumos cu mine.

Apoi m-am îmbolnăvit foarte tare. În timpul bolii, soacra mea nu a plecat de lângă patul meu, iar lacrimile vărsate de ea nu au făcut decât să îmi confirme sinceritatea afecțiunii pe care mi-o purta. Atitudinea ei m-a impresionat foarte

mult şi am simțit că o iubesc ca pe mama mea adevărată. Cum să o părăsesc acum, când era atât de înaintată în vârstă? Slujnica aceea care mă torturase mi-a devenit prietenă. Mă lăuda în continuu, vorbind cu respect despre caracterul meu. Şi-a cerut iertare pentru tot ceea ce m-a făcut să îndur din partea ei. Astfel, în timp ce îmi făceam planuri de a pleca, am văzut împlinindu-se ceea ce nu se întâmplase când nu aveam alt plan decât acela de a sta acasă.

Am pus totul în ordine. Îmi iubeam foarte mult copiii şi simțeam o mare durere că trebuie să-i părăsesc, dar am văzut că, pentru a urma voia Sa, trebuia să-I predau totul lui Dumnezeu. Eram încredințată că Dumnezeu va rându-i mijloacele necesare pentru educația copiilor mei. Domnul singur era călăuza mea.

8

Plecarea în misiune

Deşi înainte de a pleca aveam îndoieli cu privire la lucrarea mea misionară, după plecare nu m-am mai îndoit

niciodată că acest lucru era voia lui Dumnezeu pentru mine. Grija mea cea mai mare era față de copiii mei, în special față de fiul meu mai mic. Pe el l-am lăsat cu soacra mea. Pe fiica mea, Marie Jeanne, am luat-o cu mine, în speranța că nu îi voi pune educația în pericol. „Căsătoria mea sacră" cu Dumnezeu m-a forțat să renunț la tot şi să-mi urmez Soțul oriunde mă chema El. Oamenii însă apreciază lucrurile după succes şi mi-au criticat chemarea, socotind-o o greşeală, o iluzie, o închipuire. Crucile pe care le-am suferit de atunci (dintre care una pe care o îndur chiar acum este închisoarea) mi-au confirmat adevărul şi veridicitatea chemării mele.

Singura mea nedumerire era aceea că nu ştiam dacă trebuia să mă alătur noului ordin călugăresc. Părintele La Combe mi-a scris, dar nu a menționat dacă trebuia să mă asociez cu ei sau nu. Astfel, îl aveam doar pe Dumnezeu, care rânduieşte totul, şi căruia mă predasem în întregime. Acest lucru m-a împiedicat să mă afiliez lor.

Înainte de a auzi despre noul ordin călugăresc, care mergea la Gex, ideea mea fusese de a închiria o cameră în Geneva, fără însă a face niciun fel de anunțuri cu privire la misiunea mea. Îmi planificasem să mă folosesc de alifiile mele pentru a vindeca rănile oamenilor şi să-i câştig prin

dragoste. Dacă mi-aş fi urmat acest imbold, lucrurile ar fi izbutit mai bine. Dar am crezut că trebuia să urmez mai degrabă părerile episcopului decât propriile mele sentimente. Acum văd că planul lui Dumnezeu era să-mi folosească dorința de a merge la Geneva ca să-mi permită să îndrum suflete pretutindeni pe unde mergeam, şi nu doar să fac fapte bune în Geneva.

Chiar şi acum, o, Doamne, mă rog ca sufletele acelui oraş să ți se predea Ție fără nicio oprelişte – pe o cale cunoscută doar de Tine.

Am fost cuprinsă de teama că afilierea mea la noul ordin nu era în planul lui Dumnezeu, dar i-am scris maicii Garnier să-mi trimită un contract.

Dumnezeu a permis să fac această greşeală ca să mă facă conştientă de protecția Lui asupra mea. Mai târziu Părintele La Combe mi-a spus că a avut un imbold puternic de a-mi scrie să nu mă alătur noului ordin, deoarece credea că aceasta nu era voia lui Dumnezeu pentru mine, dar a neglijat să o facă.

M-am dus în Paris, la noul ordin, ținându-mi îndoielile în secret. Le-am dat toți banii pe care îi aveam, bucuroasă să

fiu săracă, după exemplul lui Iisus Cristos. Din nouă mii de livre pe care le aveam, le-am împrumutat şase mii. (Aceste şase mii au fost mai târziu înapoiate copiilor mei). Restul l-am dat maicilor care călătoreau cu noi, ca să-şi acopere cheltuielile până la Gex şi să-şi cumpere mobilă.

Am călătorit cu barca alături de maici şi am ajuns la Annecy [un oraş francez aflat în sudul Genevei] de ziua Sfintei Magdalena, în 1681. Când am coborât din barcă, am întâlnit un sărac care cerea de milă. Neavând altceva, i-am dat nasturii de la manşetă.

De ziua Sfintei Magdalena, Episcopul de Geneva a ținut o slujbă pentru noi, iar eu mi-am reînnoit căsătoria spirituală cu Răscumpărătorul meu, aşa cum obişnuiam să fac în fiecare an cu prilejul acestei zile. În ziua următoare am părăsit Annecy şi ne-am dus la Geneva, unde m-am rugat pentru convertirea acelui popor numeros. În seara aceea am ajuns târziu la Gex, unde nu am găsit decât pereții goi. Episcopul de Geneva mă asigurase că locuința era mobilată, aşa credea el. Ne-a slujit drept adăpost casa Surorilor de Caritate. Acestea au fost atât de amabile, încât ne-au lăsat să dormim în paturile lor.

Pe măsură ce oamenii din Franța auzeau zvonuri despre plecarea mea, începeau să reacționeze. Fratele meu vitreg,

Părintele de la Mothe, mi-a scris că unii oameni învățați şi influenți din Paris nu erau de acord cu acțiunea mea. Ca să mă alarmeze şi mai mult, m-a informat că soacra mea, care îngrijea de fiul meu mai mic, a dat în „mintea copiilor” şi nu mai era în stare să aibă grijă de el. Totuşi, acest lucru s-a dovedit a fi fals.

Am răspuns acestor scrisori alarmante aşa cum m-a călăuzit Duhul.

Răspunsurile pe care le-am dat au fost acceptate şi acuzațiile violente s-au preschimbat în aplauze. Părintele de la Mothe a părut să mă respecte un timp, dar apoi dezaprobarea pe care o avea față de mine a început să se manifeste din nou. Era mânat de interese personale, fiind dezamăgit că nu mai eram în stare să pun de o parte o anumită sumă de bani din averea mea pentru a-i oferi lui o pensie pe care se aştepta să o primească de la mine. Apoi şi maica Garnier şi-a schimbat atitudinea față de mine şi a început să mă ponegrească.

La Gex am mâncat şi am dormit puțin. Mâncarea era stricată şi plină de viermi din cauza căldurii excesive. Hrana, pe care altă dată aş fi detestat-o, mi-a devenit acum masa zilnică. Toate acestea păreau uşor de acceptat. În Dumnezeu am găsit toate lucrurile la care renunțasem în

schimbul Lui. Am fost în stare să fac lucruri de care mă miram şi de care erau şi alţii uimiţi, totuşi eu ştiam că aveam capacităţi insuficiente. Când Iisus Cristos, înţelepciunea Eternă, ia chip în suflet, sufletul îşi găseşte în El tot ceea ce îi lipseşte.

Fiica mea, Marie Jeanne, a slăbit foarte mult şi, când nu mă vedea nimeni, plângeam din această cauză. În cele din urmă m-am hotărât să o duc la o mănăstire din Thonon [un oraş situat pe Lacul Geneva, în Elveţia de astăzi]. Când le-am sugerat acest lucru maicilor de la noul ordin, ele mi s-au opus cu vehemenţă, părând a fi lipsite de inimă şi nerecunoscătoare. Fiica mea, însă, ajunsese un schelet! M-am îngrijorat că îmi sacrificasem cu nesăbuinţă copilul. I-am scris Părintelui La Combe şi l-am rugat să treacă pe la mine pentru a-i cere sfatul. Nu mai puteam continua să-mi ţin copilul în locul acela şi să rămân cu conştiinţa curată.

Îngrijirea fiicei mele

Părintele La Combe a venit imediat şi mi-a împărtăşit unele experienţe extraordinare pe care le avusese cu Dumnezeu. La început l-am suspectat de iluzii şi de mândrie, dar am putut vedea apoi în el o smerenie adevărată. Nici vorbă să se ridice pe sine în slăvi datorită

învățăturii şi a darurilor profunde pe care le avea. Nimeni n-ar fi putut avea o părere mai smerită despre sine decât acest om. Harul se revărsa din el în sufletul meu.

Părintele La Combe a fost de acord că cea mai bună cale era de a o duce pe Marie Jeanne la Thonon. I-am mărturisit că nu îmi plăcea modul de viață al noului ordin, iar el mi-a răspuns că, după părerea lui, nici nu mă potriveam cu ei. M-a avertizat să nu le mai vorbesc despre cărarea interioară a credinței mele, altfel mă puteam aştepta la prigoniri din partea lor. El m-a sfătuit să mă întorc la Gex, după călătoria la Thonon, şi să nu mă afiliez la nicio mişcare religioasă, până când nu îmi va arăta Dumnezeu modul în care urma să mă folosească.

Mi-am dus, aşadar, fetița la maicile ursuline din Thonon, dar am fost dezamăgită să descopăr că acolo se aflau şi alte fete, care aveau obiceiuri proaste. Ce se va întâmpla cu copilul meu dacă îl lăsam în compania lor? Dacă ar fi rămas în Franța, ar fi devenit o doamnă distinsă, cu o educație aleasă. Luând în considerare înclinațiile ei naturale şi calitățile ei deosebite, ar fi primit multe propuneri de căsătorie. Totuşi, să o iau înapoi la Gex ar fi însemnat ca ea să nu se priceapă niciodată la nimic – în cazul fericit în care s-ar fi refăcut din punct de vedere fizic. Putea Dumnezeu să-

mi ceară să-mi sacrific copilul acesta atât de dulce şi evlavios?

S-a trezit în mine toată tandreţea pe care o aveam pentru ea şi am simţit că nu puteam să îmi distrug fiica. Mi-am dat seama cum trebuie să fi suferit Hagar când şi-a lăsat copilul, pe Ismael, deoparte, în pustie, ca să nu-l vadă pierind. M-am întrebat dacă nu cumva Dumnezeu mă purifica de legături omeneşti. Am hotărât să o las la mănăstirea din Thonon, unde în scurt timp s-a însănătoşit.

Îmi este revelat scopul

Începusem să mă trezesc cu regularitate la miezul nopţii ca să mă rog şi aveam mereu aceste cuvinte în minte: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule" (Evrei 10:7). Aceste cuvinte mi-au fost transmise împreună cu cea mai pură, pătrunzătoare şi puternică revărsare de har pe care o experimentasem până atunci. Nu mă mai temeam de moarte. Adesea rămâneam pe genunchi, rugându-mă, de la miezul nopţii până la patru dimineaţa, într-o dulce părtăşie cu Dumnezeu.

Uneori aveam nevoie de odihnă şi atunci Dumnezeu nu mă trezea, dar până şi în somn eram conştientă de prezenţa Lui. În anii care au urmat de atunci, nu am dormit decât o

jumătate din noapte, însă am fost întotdeauna conştientă de prezența Lui. În acele nopți de veghe, Domnul mi-a descoperit că eram destinată să fiu o mamă pentru mulți oameni – oameni simpli, ca nişte copii. Unii au interpretat aceste dezvăluiri în mod literal şi s-au gândit că voi conduce o instituție sau o adunare. Se părea, însă, că Dumnezeu dorea să câştig persoane pentru El şi să mă îngrijesc de ele ca o mamă, prin bunătatea Lui. În acest proces, urma să îi învăț să meargă pe calea pe care El îi îndruma. O să vă descriu cum s-a întâmplat.

Odată, după sosirea mea la Gex, a venit Episcopul de Geneva să ne viziteze. Acesta era atât de convins că mâna lui Dumnezeu era peste mine, încât şi-a deschis inima şi mi-a mărturisit greşelile şi problemele lui. A declarat că tot ceea ce eu spuneam era adevărat. (De fapt, Duhul adevărului era Cel care mă inspira în vorbirea mea, fără El aş fi fost o nătângă).

Totuşi, am descoperit că Episcopul asculta şi accepta ca adevărate cuvintele oricui, chiar şi când cineva vorbea din interes personal. Episcopul acesta obişnuia să cedeze în fața oricui, iar acest lucru l-a împiedicat să înfăptuiască binele pe care, altfel, l-ar fi făcut.

În urma discuției cu Episcopul, Părintele La Combe a fost

desemnat de acesta să-mi fie îndrumător spiritual. Eram bucuroasă, deoarece acest om iluminat al lui Dumnezeu înțelegea cărarea interioară a rugăciunii şi avea darul de a linişti sufletele. Însă chiar atunci m-am îmbolnăvit grav; aveam dureri mari. Doctorii au spus că mă aflam în mare pericol, totuşi maicile din casă n-au luat în serios acest lucru. Administratorul lor nu a fost de acord să-mi dea bani pentru medicamentele de care aveam nevoie, iar eu nu mai aveam niciun ban, pentru că îi donasem pe toți mănăstirii. Totuşi, i-au scris Părintelui La Combe şi l-au rugat să vină. El a răspuns venind toată noaptea pe jos. (Călătorea întotdeauna în modul acesta, imitându-l pe Domnul nostru Iisus Cristos).

După ce Părintele La Combe s-a rugat pentru mine, punându-şi mâinile pe capul meu, am fost vindecată. Când neamurile mele din Paris au aflat despre această vindecare miraculoasă prin Părintele La Combe, au relatat-o şi altor persoane influente, care mi-au scris şi mi-au donat bani. Aveau de gând să tipărească o relatare despre mine, în care să arate că îmi jertfisem averea şi că mă însănătoşisem subit din boala de care sufeream. Nu ştiu ce s-a ales din toate acestea, dar aşa sunt capriciile omeneşti. Admirația lor s-a dovedit a fi un preludiu ciudat la condamnarea de care

urma să am parte.

În singurătate

Maicile de la Gex m-au sfătuit să mă reîntorc la fiica mea din Thonon, iar Părintele La Combe m-a însoțit până acolo. După ce am constatat că fetița se simțea foarte bine, m-am retras într-un loc izolat pentru o perioadă de douăsprezece zile. În acest refugiu am făcut jurăminte de castitate, sărăcie şi ascultare, promițând că voi asculta de voia lui Dumnezeu şi de biserică şi că L voi onora pe Iisus Cristos. În această izolare de lume m-am cufundat în Dumnezeu. Am descoperit că perioada de încercări prin care trecusem, când mă alăturasem maicilor, îmi purificase sufletul, în loc să mi-l întineze. Eram atât de plină de Dumnezeu, încât gândurile şi dorințele îmi erau curate şi lipsite de motive egoiste. Imaginația mea, atât de febrilă înainte, nu mă mai tulbura. Voința mea, moartă față de propriile ei dorințe, era insensibilă la plăceri omeneşti. Era ca şi cum sufletul meu începuse să dobândească din calitățile Soțului meu.

Am descoperit că, cu cât duhul mi se pierdea mai mult în Suveranul său, cu atât mai atrasă eram de Dumnezeu însuşi. Acest lucru produce o candoare neobişnuită, neînțeleasă de cei care încă trăiesc pentru ei înşişi.

Bucuria de care este stăpânit sufletul în Tine, o Dumnezeule, este atât de mare, încât el experimentează adevărul cuvintelor: „Nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” (Ioan 16:22). Este ca şi cum sufletul s-ar scufunda într-un râu al păcii. Sufletul este atunci liniştit, doritor să primească din mâna Ta fie binele, fie răul, fără sentimente egoiste.

9

Începe prigoana

Aş prefera să țin sub tăcere ceea ce urmează să scriu acum, pentru că oamenii adesea nu văd mâna lui Dumnezeu în împrejurări negative, dar am fost instruită să nu las nimic pe dinafară.

După ce am sosit înapoi la Gex, din Thonon, am primit o scrisoare din partea neamurilor mele prin care mă sfătuiau să le încredințez lor tutela copiilor mei, să le cedez lor averea, păstrându-mi pentru mine o sumă oarecare. Mi-au făcut această propunere din motive egoiste, dar asta nu m-a deranjat. Documentul semnat de mine conținea şi clauze scandaloase conform cărora, în cazul în care îmi mureau copiii, rudele erau cele care urmau să-mi moştenească averea, şi nu eu. (Nu mi-am dat seama de lucrul acesta; nu am avut pe nimeni care să mă sfătuiască). Totuşi, mi se părea că puteam fi şi eu ca Iisus Cristos – sărac, golit şi privat de toate.

În acea vreme diavolul a început să mi se împotrivească pe față. Într-o noapte, spre surpriza mea, mi s-a arătat ceva

monstruos şi înfricoşător – o față care licărea într-o lumină albăstrie. Sufletul mi s-a odihnit în liniște şi aceasta a încetat să mai apară. Când mă trezeam la miezul nopții ca să mă rog, auzeam zgomote înfricoşătoare prin cameră. Patul îmi era adesea zgâlțâit câte un sfert de oră, iar perdeaua se rupea în două. În perioada aceasta plină de tulburare, mă sculam în fiecare dimineață şi îmi aprindeam lumânarea de ceară, pe care o țineam în cameră, deoarece mi se încredințase sarcina de a le trezi pe surori, precum şi rolul de paracliseriță [cea care avea grijă de vasele de la cină şi tutorele casei]. Nu uni era teamă. Îmi foloseam lumina ca să mă uit prin cameră când gălăgia se întețea cel mai tare. Când a văzut Duşmanul că nu îmi era frică de nimic, s-a oprit dintr-odată şi nu m-a mai atacat personal. Însă i-a stârnit împotriva mea pe oameni, lucru care i-a reuşit mult mai bine. Căci a găsit pe unii care credeau că era înțelept să mă rănească.

Prigoană din partea preoţilor

Zgomotele din camera mea au încetat când au început prigoanele din partea unui preot care avea mare putere. Acesta era în relații apropiate cu una din surorile de la Gex. La început a încercat să o convingă să nu mă agreeze,

deoarece ştia că, dacă ea se încredea în mine, o voi sfătui să pună capăt vizitelor lui dese. Ea plănuise să se retragă într-un loc liniştit pentru o perioadă, având-l pe el ca îndrumător (lucru pe care el îl aştepta cu gândul de a-i face avansuri). Am îndemnat-o însă să mai aştepte până va veni noul îndrumător spiritual al casei (Părintele La Combe), iar ea a fost de acord.

I-am vorbit despre rugăciunea interioară şi am atras-o în acest mod de a se ruga. Domnul nostru a binecuvântat-o şi ea şi-a dăruit inima în întregime lui Dumnezeu. Ca urmare, a început să fie din ce în ce mai precaută față de acest preot, lucru care l-a iritat şi l-a făcut să se înfurie atât pe Părintele La Combe, cât şi pe mine. Obişnuia să vorbească plin de dispreț la adresa mea, dar nu l-am băgat în seamă.

Acest preot bârfitor a reuşit să-i câştige de partea lui pe administratorul casei şi pe starețа maicilor de la Gex. Mi-au creat probleme cu cele două servitoare ale mele (le adusesem cu mine din cauză că, de la naştere, am fost o ființă plăpândă şi devenisem şi mai neputincioasă în urma vărsatului de vânt). Comunitatea avea nevoie de ele, una ca să ajute la bucătărie, iar cealaltă ca să fie pe post de uşieră. Am renunțat la ele cu gândul că vor avea voie, totuşi, să vină să mă ajute ocazional. Le plăteam salariul din renta

mea. Cu toate acestea, maicile nu au permis nici uneia să mă ajute. Slujba de paracliseriță mă obliga să mătur biserica spațioasă, dar maicile nu dădeau voie nimănui să mă ajute. De câteva ori aproape am leşinat în timp ce măturam şi a trebuit să mă aşez într-un colț. Le-am rugat să le permită fetelor de la țară, mai puternice, să măture şi până la urmă au fost de acord.

Ceea ce mă deranja cel mai mult era că nu spălasem haine niciodată, iar acum eram obligată să spăl fețele de masă de la împărtăşanie. I-am cerut uneia dintre slujnice să mă ajute, pentru că nu le spălasem bine de prima dată. Maicile, însă, au tras-o de mână afară din camera mea şi i-au spus să meargă să-şi vadă de treaba ei. Am lăsat-o să plece fără să mă opun.

Între timp, maica pe care o învățasem rugăciunea interioară s-a apropiat mai mult de Dumnezeu şi de mine. Acest lucru l-a iritat pe preot. El s-a dus direct la Episcopul de Geneva, care până atunci îmi arătase respect şi bunătate, şi l-a convins să mă forțeze să-mi donez întregul venit anual casei pe care noul ordin călugăresc o construia la Gex. I-a sugerat că aş putea fi mituită să fac lucrul acesta, dacă aş fi numită stareță. [Preotul acesta avea o asemenea influență asupra Episcopului, încât oamenii îl porecleau „micul

episcop”.]

În acelaşi timp preotul acesta a început să mă atace cu vehemență. Îmi intercepta toate scrisorile, ca să nu aflu zvonurile pe care le răspândea despre mine prietenilor mei din Franța. Când am fost rugată să devin stareță, le-am răspuns că nu era posibil, deoarece nu parcursesem perioada de doi ani de noviciat [perioada începătorilor]. După trecerea acelei perioade, urma să văd cum mă va călăuzi Dumnezeu. Stareța de atunci mi-a răspuns cu sarcasm că, dacă intenționam să plec, era mai bine s-o fac cât mai repede. Însă nu m-am oferit să plec.

Am văzut cerul din ce în ce mai înnourat. Furtunile se năpusteau asupra mea din toate părțile. Apoi stareța a început să îmi vorbească pe un ton mai blând, pretinzând că mă respectă şi întrebându-mă dacă putea să mă însoțească la Geneva ca să-L slujească pe Dumnezeu. Atunci i-am destăinuit că nu aveam de gând să mă alătur noului ordin, pentru că acesta nu părea să procedeze drept în toate privințele. Ea mi-a dat de înțeles că nici ea nu era de acord cu unele practici, dar le-a permis deoarece erau necesare pentru asigurarea credibilității casei şi pentru atragerea donațiilor din Paris. Am insistat asupra faptului că, dacă umblăm drept, Dumnezeu nu ne va părăsi niciodată şi va

face chiar şi miracole pentru noi.

La puțin timp după aceasta, Părintele La Combe a venit să-şi dea acordul pentru călătoriile misionare. Stareța i-a cerut voie să mă însoțească la Geneva, dar acesta i-a răspuns direct, în felul lui obişnuit: „Domnul mi-a arătat că nu vă veți stabili niciodată la Geneva". Atunci ea s-a înfuriat atât pe el, cât şi pe mine. Ea, preotul şi administratorul casei au conspirat împotriva mea pentru a mă forța fie să mă alătur noului ordin călugăresc, fie să plec. Apoi stareța a murit.

Prigoanele la care erau supuse slujnicele mele erau foarte mari. Pe una o trimisesem deja acasă, pentru că maicile de la Gex o istoviseră cu totul. Apoi a vrut să plece şi cealaltă şi a început să se plângă de situație. M-a criticat că am renunțat la o viață atât de bună – cum am putut să vin la Gex, în locul acesta de nimic? I-am îndurat cu greu agitația şi plângerile zgomotoase.

Urmărirea Părintelui La Combe

În speranța că Părintele La Combe va cădea în cursă, preotul acela i-a cerut să predice. Apoi a susținut că predica părintelui fusese plină de erori. A inclus în predica Părintelui La Combe opt afirmații noi şi le-a aranjat în aşa

fel, încât să pară răutăcioase. Următorul pas a fost de a trimite o copie a predicii la Roma, cu scopul ca aceasta să fie examinată de Inchiziție. Spre surpriza lui, Roma s-a pronunțat în favoarea predicii. Acest lucru l-a tulburat într-atât, încât l-a ocărât pe Părintele La Combe în termenii cei mai jignitori.

În ciuda acestei comportări, Părintele La Combe s-a oferit cu umilință să-i ducă Episcopului eventualele scrisori pe care preotul le-ar fi avut de trimis, deoarece urma să-l viziteze pe Episcop la Geneva. Preotul i-a cerut să aştepte câteva minute până va întocmi scrisorile.

Părintele La Combe a aşteptat mai mult de trei ore, fără să primească vreo veste din partea preotului. Apoi, după ce a verificat, a descoperit că preotul trimisese deja un servitor călare şi-i ordonase să meargă cât poate de repede cu scopul de a-l întâlni pe Episcop înainte ca Părintele La Combe să ajungă la el. Era evident că făcuse acest lucru pentru a-l influența pe Episcop împotriva Părintelui. Când a ajuns şi Părintele La Combe, Episcopul era preocupat şi supărat. Părintele mi-a relatat conversația pe care a avut-o cu el, după cum urmează:

Episcopul: *Trebuie să o convingeți pe doamna aceasta să*

doneze tot ce are noului ordin călugăresc. Apoi să o numiți stareță peste maicile de acolo.

Părintele La Combe: *Domnul meu, ştiți că dânsa nu are nicio dorință să li se alăture şi că s-a oferit să stea cu maicile doar ca o simplă persoană care stă în pensiune. Dacă maicile doresc ca ea să mai rămână, va sta. Dacă nu, va merge la o altă mănăstire, dacă Dumnezeu nu are un alt plan pentru ea.*

Episcopul: *Înțeleg ce spuneți, dar pentru că este foarte ascultătoare, la porunca dumneavoastră s-ar alătura noului ordin.* Părintele: *Tocmai pentru că este atât de ascultătoare, domnul meu, ar trebui să ne ferim să-i poruncim ce să facă. Cum pot eu să o conving pe această doamnă, care a renunțat la averea ei şi şi-a păstrat pentru ea doar o mică sumă, să renunțe la restul banilor ei pentru o casă care nu este pe deplin recunoscută şi poate nici nu va fi vreodată? Dacă această casă n-ar mai exista într-o zi, cum va mai putea trăi doamna aceasta? Şi, într-adevăr, s-ar putea să nu mai existe mult timp casa, deoarece nu există înjur protestanți cărora să le slujească.* Episcopul: *Motivele acestea-nu sunt bune. Dacă nu o obligi să facă aşa cum am spus eu, te voi retrograda şi te voi suspenda din funcție.*

Felul în care a pus Episcopul problema l-a surprins pe

Părintele La Combe, totuşi el ştia că suspendarea nu depindea de asemenea porunci capricioase.

Părintele: *Domnul meu, sunt gata să sufăr nu numai suspendarea, dar chiar şi moartea, decât să fac ceva împotriva conştiinței mele.*

Părintele La Combe mi-a spus să-mi iau toate precauțiile necesare, pentru că el urma să meargă la Roma pentru a fi cercetat de superiorii lui.

Între timp primisem o scrisoare prin care eram informată că acea călugăriță din Thonon care îngrijea de fiica mea s-a îmbolnăvit şi mă chema la ea. Le-am arătat maicilor casei scrisoarea şi le-am spus că voi pleca. Urma să mă reîntorc la ele numai dacă încetau să mă mai ocărască şi dacă îl lăsau în pace pe Părintele La Combe. Ele, din contră, mi-au oprit scrisorile şi au trimis în toată țara mesaje calomniatoare la adresa mea. Astfel, după aproape un an petrecut cu maicile de la Gex, m-am dus la mănăstirea din Thonon cu gândul de a rămâne acolo.

Mutarea la Thonon

Viața la mănăstirea din Thonon cu Marie Jeanne a fost

liniştită. Ea uitase franceza şi dobândise tot felul de atitudini neplăcute alături de fetițele de la țară. Totuşi, inteligența, bunul simț, judecata şi buna ei dispoziție m-au surprins.

Sora mea din partea mamei, care era călugăriță, a primit permisiunea de a sta cu mine la mănăstirea din Thonon. Ea m-a ajutat să-mi educ fiica, dar avea dispute frecvente cu profesoara particulară a fetei. Amândouă erau înzestrate, dar nu puteam face pace între ele sub nicio formă. Am văzut atât de clar că darurile pe care ni Le-a dat Dumnezeu nu ne fac slujitori mai buni, dacă nu le folosim cu o adâncă umilință. Moartea față de noi înşine este mai folositoare.

Pentru că neînțelegerile dintre ele erau tot mai mari, Marie Jeanne (care avea numai şase ani şi jumătate) găsea căi de a le face pe plac amându-rora – îşi făcea temele de două ori: odată cu una, apoi cu cealaltă. Acest lucru nu a durat însă prea mult, deoarece profesoara ei particulară a început s-o neglijeze. Situația aceea m-a învățat să iubesc pe fiecare om cu dragostea de la Dumnezeu care ne dă puterea de a îndura greşelile semenilor noştri.

O, Dumnezeul meu, cât de adevărat este că putem avea darurile Tale şi totuşi să fim atât de imperfecți şi de plini de

noi înşine!

Lupta cu Episcopul

Chiar când am ajuns la mănăstirea din Thonon, un preot mai în vârstă, pios, mi-a spus că avusese o viziune cu mine. El văzuse o femeie într-o barcă pe lac. Episcopul de la Geneva şi câțiva preoți încercau să îi scufunde barca şi să o înece. Femeia părea că se îneacă, apoi a apărut din nou la suprafață, însă ei continuau să o urmărească. Femeia îşi păstra necontenit calmul. Preotul a tras concluzia că Episcopul mă va prigoni fără încetare.

Acest preot în vârstă a avut dreptate. Prigoana s-a intensificat, dar Episcopul de Geneva a continuat în termeni politicoşi să mă facă să mă alătur maicilor din Gex şi să le donez banii. Se temeau că mi-aş lua înapoi donația pe care le-am făcut-o, dacă m-aş întoarce în Franța. Gândeau însă greşit. Eu nu iubeam banii, ci sărăcia lui Iisus Cristos.

Episcopul şi preotul care începuseră prigoana au continuat să-mi oprească scrisorile şi să-i întoarcă pe cei din Franța împotriva mea. Preotul avea la un moment dat douăzeci şi două de scrisori de-ale mele, care se aflau la el pe masă, deschise. Una conținea şi o procură pe care trebuia să o semnez şi pe care mi-au expediat-o în cele din

urmă, după ce au pus-o într-un alt plic. Episcopul i-a scris Părintelui de la Mothe şi l-a atras în acest plan, ceea ce nu era un lucru greu de făcut, deoarece fratele meu era deja nemulțumit de mine. Nu numai că nu îi asigurasem o pensie, dar nici nu îi urmasem sfaturile în toate.

Singurele scrisori pe care le-am primit după aceea veneau din partea Părintelui de la Mothe. I-am răspuns la ele cât am putut mai bine, dar aceasta nu a făcut decât să îl irite şi mai mult. În față, Episcopul mă trata cu respect, dar trimitea în acelaşi timp prietenilor influenți din Paris scrisori calomniatoare la adresa mea. Maicile de la Gex făceau şi ele acelaşi lucru. Nu mă simțeam suficient de bine ca să mă reîntorc în Franța pentru a le explica prietenilor mei care era adevărul; Domnul nostru mi-a dat putere să sufăr totul, fără a mă apăra.

Presupun că şi aceasta a venit de la Tine, o, Doamne. Fără permisiunea Ta, omul acesta nu ar fi fost în stare de un asemenea comportament nepotrivit.

După Paştele din 1682, Episcopul de Geneva a venit la Thonon. Când am vorbit cu el, părea să fie de acord cu mine. I-am mai menționat încă o dată motivele pe care le

aveam împotriva afilierii la noul ordin din Gex, iar apoi l-am rugat astfel: „Înainte de a-mi răspunde, nu vă mai gândiți la nimic decât la Dumnezeu”. Plin de confuzie, el a răspuns: „În lumina celor spuse, nu vă pot da niciun sfat. Dar căutați să faceți bine acestei case”. I-am promis că voi face lucrul acesta. (Pentru că tocmai primisem renta, am trimis o sută de monede de aur la Gex, plănuind să fac la fel cât timp voi mai rămâne în dioceză).

Episcopul a mai adăugat: „Părintele La Combe este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, dar când le împărtăşesc şi altora acest lucru, ei îmi spun că nu am dreptate şi că acesta va înnebuni în şase luni”. De asemenea, a menționat cât de mult progresaseră călugărițele sub grija şi îndrumarea Părintelui La Combe. Astfel, i-am spus că ar trebui să asculte de Dumnezeul din interiorul lui, şi nu de ceea ce îi spun alții. Episcopul a recunoscut că modul acesta de a proceda era corect, însă, după ce a plecat de la mine şi a vorbit cu alții, a început să stăruie din nou de mine să mă reîntorc la Gex şi să devin stareță.

După ce am vorbit cu Episcopul de Geneva la Thonon, le-am adresat câte o scrisoare atât lui, cât şi Părintelui de la Mothe, dar toate eforturile mele au fost în zadar. Cu cât încercam mai mult să rezolv problemele, cu atât mai multă

confuzie încerca preotul acela să semene. Atunci am încetat să mă mai amestec în aceste dispute.

Într-o zi am aflat că preotul care mă vorbea de rău o câştigase de partea lui şi pe maica de la Gex care obişnuia să se roage şi pe care o iubeam atât de mult. Acest lucru m-a durut ca şi moartea unui copil. Mi s-au dat sfaturi cum aş putea s-o recâştig de partea mea, dar acea cale umană de rezolvare a problemei nu făcea decât să îmi violeze sentimentul lăuntric de dreptate. „Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc" (Psalmul 127:1). Şi Dumnezeu a intervenit, căci ea nu a cedat în fața acestui om înşelător – ci chiar i-a dejucat planurile. Cât de bun este Dumnezeu! Dacă aş fi fost alături de ea, probabil că nu s-ar fi clătinat, dar Dumnezeu a călăuzit-o fără ca eu să mă amestec.

Părintele de la Mothe mi-a scris că mă răzvrăteam împotriva Episcopului, rămânând în dioceza lui numai pentru a-i da dureri de cap. Într-adevăr, nu prea eram de niciun folos acolo, atâta timp cât Episcopul era împotriva mea. Am făcut tot ce am putut pentru a fi pe placul Episcopului, dar nimic nu îl putea mulțumi decât alăturarea mea maicilor de la Gex. Eu ştiam însă că Dumnezeu nu m-a chemat la aşa ceva. Acest lucru, la care se adăuga şi

educația sărăcăcioasă pe care o primea Marie Jeanne, mi-a zdrobit inima.

În acest timp Părintele La Combe se afla la Roma, unde a fost primit cu cinste, învățătura lui fiind foarte respectată. Speram ca, la reîntoarcere, să pună aceste lucruri în ordine, totuşi am lăsat totul în seama lui Dumnezeu, [însemnările istorice consemnează că motivele prigonitorilor lui Madame Guyon erau variate. Unii erau geloşi din cauza influenței pe care o avea; altora nu le plăcea modul în care învățătura ei despre rugăciunea interioară le scotea la lumină păcatele; alții se temeau că doctrinele ei erau prea asemănătoare cu cele ale protestanților. Părerile acestor oameni l-au influențat pe Episcop, astfel încât el i-a devenit adversar, însă probabil nu din convingere.]

Pace în furtună

În mijlocul acestor furtuni violente, sufletul îmi era mulțumit. Oamenii mi-au relatat sute de istorisiri nesăbuite despre Părintele La Combe. Cu cât îmi vorbeau mai mult împotriva lui, ca să-l discrediteze, cu atât mai mult îl respectam.

Totuşi, viața mea la Thonon era liniştită. Unul dintre copii bătea adesea la uşa apartamentului meu şi Domnul mă

îndemna să mă las întreruptă. Prin aceasta vedeam că Dumnezeu este mulțumit când suntem gata să ne supunem permanent fiecărei descoperiri a voii Sale. Iar această supunere trebuie să se realizeze chiar şi în lucrurile cele mai mici. Sufletul meu părea ca o frunză sau ca o pană luată de vânt.

Un suflet care se află într-o stare de linişte nu caută nimic pentru sine, ci totul pentru Dumnezeu. Nu se mai bălăceşte în mocirlă, prin emoții aprinse şi vorbe necugetate, care izvorăsc din iubirea de sine. Dacă sufletul nu este unit cu Dumnezeu, el întinează lucrarea lui Dumnezeu. Dacă sufletele s-ar abandona procesului de purificare al lui Dumnezeu, fără a-şi plânge de milă, ar face un progres rapid şi ar fi pline de bucurie! Dar puțini sunt cei care doresc să moară față de eul lor. Imediat ce marea începe să se agite puțin, ei îşi abandonează călătoria. Iubirea de sine distruge totul.

Sufletul care este mulțumit în Tine, o, Dumnezeule, nu vrea să cunoască nimic altceva decât lucrurile la care l-ai chemat. Este plin de mulțumire divină, fiind mai satisfăcut într-un loc umil decât pe un tron. O, dacă aş putea exprima ceea ce gândesc despre a fi mulțumit în Tine! Dar nu pot decât să mă

bâlbâi.

10

Miracole în mijlocul tulburării

După ce Părintele La Combe s-a reîntors de la Roma, a venit să mă vadă. Mi-a spus că totul părea întunecos şi că nu exista nicio probabilitate ca Dumnezeu să mă folosească în țara aceasta. Între timp începuseră să mă doară tare ochii din cauza aceleiaşi răni de la vărsat care îmi apăruse din nou. Capul îmi era îngrozitor de umflat, însă bucuria din mine era mare. Apoi mi s-a îmbolnăvit fiica, Marie Jeanne. Părea a fi pe moarte. Sufletul meu, lăsând totul în seama lui Dumnezeu, continua să se odihnească în linişte. Până la urmă s-a descoperit că suferea de vărsat. A venit să o vadă un medic din Geneva şi a spus că nu mai avea nicio speranță de scăpare. A vizitat-o şi Părintele La Combe. După ce s-a rugat pentru ea, fetița şi-a revenit în scurt timp.

Au urmat apoi şi alte miracole, mai mici. Odată am trimis pe cineva la Paris să-mi aducă nişte lucruri pentru Marie Jeanne. Am auzit apoi că ele s-au pierdut pe un lac. Omul care trebuia să mi le aducă le-a căutat timp de o lună, dar fără succes. După trei luni mi-au fost aduse, fiind găsite în

casa unui om, care nu umblase la ele şi nu ştia cine i le-a adus.

Altă dată, când am trimis după renta mea anuală, cel care urma să primească banii gheață i-a pus în două sacoşe şi le-a aşezat pe spinarea unui cal, apoi a dat calul pe mâna unui băiețel, uitând că banii sunt acolo. Banii au căzut de pe cal în mijlocul pieței din Geneva. Însă exact în acel moment s-a întâmplat să trec pe stradă. Am sărit din litieră şi mi-am luat banii repede! Un lucru care m-a surprins a fost că, deşi era o mare mulțime în jur, nimeni nu observase nimic. Numeroasele întâmplări miraculoase mi-au arătat protecția continuă a lui Dumnezeu asupra mea.

O, Dumnezeule, dacă nu ne dezlipim de Tine niciun moment din zi, nu cădem. Aşa cum un os deplasat ne provoacă dureri până în momentul în care este pus la locul lui, tot aşa şi necazurile în viață vin din nerămânerea sufletului în Tine – nefiind mulțumit cu Tine şi cu tot ce îngădui Tu clipă de clipă. Dacă oamenii ar cunoaşte acest secret, ar fi pe deplin mulțumiți.

Episcopul de Geneva nu şi-a schimbat purtarea față de mine. Pe de o parte îmi scria să-mi mulțumească pentru

donațiile mele către casa din Gex, iar pe de alta răspândea zvonul că nu am dăruit nimic acelei case. A scris maicilor mănăstirii din Thonon, unde locuiam, şi le-a poruncit să-mi interzică să mai vorbesc cu Părintele La Combe. Stareța şi întreaga comunitate s-au supărat foarte tare din cauza acelui ordin şi au refuzat să-l pună în aplicare. I-au răspuns că nu-l văzusem pe Părinte decât la spovedanie şi că erau atât de îmbărbătate de mine, încât se considerau fericite să mă aibă în mijlocul lor, considerându-mă o mare binecuvântare din partea lui Dumnezeu.

Episcopul nu s-a bucurat că eram îndrăgită de maicile ursuline de la Thonon. A spus că încercam să îi câştig pe oameni ca să îi ațât împotriva lui şi dorea să plec din dioceza lui. Aceste lucruri le-au tulburat pe bunele maici ursuline, dar eu eram mulțumită cu voia lui Dumnezeu. Când rămânem în Dumnezeu, împrejurările nu mai au importanță, nimic nu ne mai supără. E păcat să te tulburi din cauza bârfelor. Dragostea de sine îl face pe om să creadă că trebuie să se neliniştească.

În singurătate

Pentru a-mi găsi liniştea în urma oboselii pricinuite de conversațiile interminabile, i-am cerut Părintelui La Combe

să-mi îngăduie să mă retrag în singurătate. Atunci s-a întâmplat că m-am lăsat mistuită tot timpul de dragostea lui Dumnezeu şi am simțit chemarea de a fi o mamă spirituală – pentru a ajuta suflete. I-am mărturisit aceasta Părintelui La Combe, care a fost profund mişcat până în cele mai tainice ascunzişuri ale inimii. Domnul mi-a arătat că îl alesese pe Părintele La Combe ca să îl onoreze într-un mod special şi că urma să îl conducă prin procesul morții față de eul lui vechi. Mie îmi cerea să-L urmez pentru a-i putea ajuta pe alții. Cu bucurie urma să-mi văd copiii spirituali întrecându-şi mama.

În această singurătate am simțit un puternic imbold de a scrie, dar nu aveam nicio idee despre ce aş putea scrie. Acest impuls divin a fost atât de plin de har, încât i-am vorbit despre el Părintelui La Combe care mi-a răspuns că simțise şi el un îndemn puternic de a-mi porunci să scriu şi m-a întrebat: „Ce vei scrie, însă?" I-am răspuns: „Nu ştiu şi nu doresc să ştiu. Las acest lucru în seama lui Dumnezeu, care mă va îndruma". Când am luat pana în mână, nu aveam nicio idee cu privire la lucrurile pe care urma să le scriu. Când am început, însă, cuvintele se revărsau – din belşug, năvalnic. Am scris o lucrare întreagă despre calea interioară a credinței, comparând-o cu izvoarele şi cu

râurile.

În toată acea vreme sufletul meu era atât de plin de Domnul, încât treceau zile în şir fără să vorbesc. El a devenit din ce în ce mai mult Stăpânul absolut al inimii mele. Acest lucru nu m-a împiedicat să-mi ajut sora şi pe alții din casă.

Tu, o, Doamne, ne îngădui să fim plini de Tine şi ne ții atât de aproape de Tine, încât nu putem descrie acest lucru în cuvinte.

Se manifestă un dar nou

Am început apoi să simt odihnindu-se peste mine puterea de a vindeca. Am experimentat ceea ce Domnul nostru a spus când a fost atins de femeia cu scurgerea de sânge: „Cineva m-a atins; ştiu aceasta pentru că a ieşit din Mine putere" (Luca 8:46, NIV). Iisus Cristos a făcut ca puterea de a vindeca să se reverse prin mine cu ajutorul Cuvântului Său.

Cu toate acestea, Dumnezeu respectă libertatea oamenilor. Uneori mi s-a întâmplat să spun: „Fii vindecat" sau „Fii eliberat de necazurile tale" şi persoanele respective au primit aceasta. Cuvântul a fost plin de putere şi ele au

fost vindecate. Dar alteori oamenii se împotriveau („Voi fi vindecat numai dacă acest lucru este pe placul lui Dumnezeu”) sau se îndoiau, în disperarea lor („Nu pot fi vindecat. N-o să mă fac bine”). Atunci Cuvântul nu avea niciun efect. Când puterea ieşea, dar persoana în cauză nu Îi spunea „Da” lui Dumnezeu, simțeam că puterea aceea rămânea suspendată, lucru care mă îndurera. Vindecarea este plină de putere, totuşi, cea mai mică îndoială o poate bloca.

De exemplu, sora mea mi-a adus o slujnică, pe La Gautiere, pe care cred că Dumnezeu a vrut să o ajut, nu însă fără neajunsuri pentru mine. Domnul îi oferise unele daruri speciale care îi făceau pe unii să o creadă o sfântă. În timpul petrecut împreună ea a reuşit să observe diferența dintre sfințenia care rezultă din folosirea darurilor noastre şi sfințenia care provine din moartea față de eu, chiar moartea față de darurile noastre.

Această fată s-a îmbolnăvit foarte tare şi nu şi-a revenit o bucată de vreme. Într-o zi, după masă, am simțit îndemnul de a-i spune cuvintele: „Ridică-te şi fii sănătoasă”. Ea s-a ridicat şi a fost vindecată. Călugărițele au fost uimite să o vadă umblând şi au susținut că nu fusese bolnavă cu adevărat, ci numai îşi imaginase.

O călugăriță bună, care era chinuită de unele ispite puternice, şi-a mărturisit problemele unei maici aparent spirituale. Aceasta însă a respins-o spunându-i: „Dacă eşti în starea aceasta, nu te apropia de mine”. Cu profundă mâhnire şi plină de spaimă, fata a venit la mine crezând că era blestemată în urma cuvintelor pe care i le spusese maica aceea. Am mângâiat-o, iar Domnul a eliberat-o de chinul ei. Am simțit atunci că maica aceea care a respins-o va cădea într-o stare şi mai rea decât a ei.

Această maică „spirituală” a venit apoi la mine, încântată de ea însăşi, spunându-mi că îi detesta pe oamenii care cad în ispită şi că, în ce o privea pe ea, niciodată nu avusese vreun gând rău. I-am răspuns: „Sora mea, aş dori să înțelegi durerea pe care i-ai provocat-o acelei ființe”. Mi-a răspuns plină de mândrie, însă în noaptea aceea a căzut într-o ispită şi mai puternică. Atunci şi-a recunoscut slăbiciunea şi nevoia de har din partea lui Dumnezeu.

Dumnezeu îmi vorbeşte în suferinţă

Apoi m-am îmbolnăvit atât de tare, încât am fost aproape de moarte. Totuşi, în timpul acestei boli ciudate, care a durat mai mult de şase luni, am văzut ce plănuise Dumnezeu pentru mine. Lumea putea să urle de furie

împotriva mea, fără să am pe nimeni care să mă apere, dar Dumnezeu îmi va da, prin această cruce, mulțimi mari de copii. El mi-a arătat că diavolul urma să stârnească împotriva rugăciunii prigoane cumplite, însă Dumnezeu avea de gând să folosească prigoana tocmai pentru a întări rugăciunea. Am lăsat în seama lui Dumnezeu îndeplinirea oricăror lucruri dorite de El şi m-am odihnit în voința Lui divină.

De asemenea, am văzut că El mă va călăuzi în pustie, unde îmi va purta de grijă. Aripile pentru această călătorie urmau să fie supunerea întregului meu eu în fața voii Sale sfinte. În prezent mă aflu în acea pustie, într-o închisoare, separată de lume. O parte din ceea ce mi-a arătat s-a împlinit deja. Voi putea, oare, vreodată să exprim îndurările de care Dumnezeul meu mi-a făcut parte?

În timpul acestei boli am început să am convulsii violente, de lungă durată. Deoarece credeau cu toții că voi muri, Părintele La Combe a îngenunchiat lângă patul meu pentru a îndeplini ultimele ritualuri care se practicau în cazul muribunzilor. Atunci Dumnezeu l-a îndemnat să-şi ridice mâinile şi să poruncească morții să plece de la mine. Toți cei aflați în cameră în acel moment – şi camera era aproape plină – au spus că moartea a părut a fi oprită dintr-odată.

Astfel, Dumnezeu m-a readus din nou la viață.

Tot în timpul acelei boli extraordinare, Domnul mi-a arătat treptat că El are şi o altă cale prin care sufletele să converseze – într-o tăcere profundă. Ori de câte ori Părintele La Combe intra în cameră, puteam să comunic cu el numai prin tăcere. Inimile noastre vorbeau una către cealaltă, împărtăşind harul fără a face uz de cuvinte. Era ca şi când intraserăm amândoi într-o țară nouă. Faptul acesta era atât de evident divin în natura lui, încât nu îl pot descrie. Petreceam multe ore în această tăcere, în permanență comunicativă, fără a se pronunța vreun cuvânt. Aceasta este o cale prin care Cuvântul ceresc aduce sufletele în unitate cu Sine însuşi. Mai târziu am putut comunica şi cu alte suflete în modul acesta, dar comunicarea era într-o singură direcție. Eu le transmiteam har, dar nu primeam nimic de la ele. Cu Părintele La Combe însă, comunicarea harului se manifesta din ambele părți.

În timpul acestei îndelungate boli am ajuns să fiu pe deplin umplută de dragostea lui Dumnezeu. Era ca şi cum inima mea nu a ieşit niciodată din acest ocean divin, fiind scufundată în el prin necazuri şi moarte! Iisus era atunci viu în mine, iar eu încetasem să mai trăiesc.

Am văzut că urma să trăiesc şi eu ca Iisus: „Vulpile au

vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului nu are unde să-Şi plece capul" (Matei 8:20). De atunci nu am încetat să experimentez aceasta – fără casă, fără prieteni, doar neamuri care s-au lepădat de mine şi altele care m-au prigonit. Am putut spune împreună cu David: „Căci pentru Tine port eu ocara şi îmi acopere fața ruşinea. Am ajuns un străin pentru frații mei şi un necunoscut pentru fiii mamei mele... şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea" (Psalmul 69:7 – 9).

Tot în vremea aceea Domnul nostru a pus pe inima Părintelui La Combe dorința de a înființa un spital în Thonon, pentru săracii care erau bolnavi. Aceştia urmau să fie ajutați de un grup de femei. (Existau asemenea instituții în Franța, dar nu şi în Thonon.) Un bărbat din oraş donase camerele, iar noi l-am dedicat lui Iisus acest mic aşezământ. Dumnezeu a folosit renta mea ca să cumpărăm primele paturi, apoi ne-au m-ai ajutat şi alții, astfel încât până la urmă am avut douăsprezece paturi şi trei persoane care ne ajutau şi care se dedicaseră slujirii pacienților săraci, fără a primi vreo plată în schimb. Eu le-am oferit alifii şi medicamente.

Totuşi, această lucrare calitativă a atras noi prigoane asupra noastră. Episcopul de Geneva s-a simțit ofensat de

generozitatea noastră care, spunea el, i-a făcut pe oameni să gândească favorabil despre mine şi despre ideile mele cu privire la viața interioară cu Dumnezeu. A declarat pe față că nu „mai putea suporta să mă aibă în dioceza lui”., deşi nu făcusem nimic altceva decât bine. Apoi a început să le hărțuiască şi pe bunele femei care mă ajutaseră în această lucrare.

Părăsirea adăpostului din Thonon

Boala şi durerea au continuat, iar unii erau de părere că aerul lacului [probabil Lacul Geneva] unde se afla mănăstirea nu era sănătos pentru mine. Trăisem în Thonon cu surorile ursuline timp de doi ani şi jumătate, în pace şi linişte, dar acum trebuia să plec. Părintele La Combe a plecat pentru a-şi exercita funcția de consilier sub conducerea Episcopului de Verceil. Am plecat şi eu, însoțită de Marie Jeanne şi de La Gautiere, slujnica pe care mi-o adusese sora mea şi pe care o îndrăgeam în mod deosebit.

Am părăsit localitatea Thonon şi m-am mutat într-o casă situată mai departe de lac; era o casă dărăpănată, cu un singur şemineu. Am oferit camera cea mai mare fetiței mele Marie Jeanne şi servitoarei La Gautiere, care o îngrijea. Eu locuiam într-o cămăruță în care puteam intra cu ajutorul

unei scări. Nu aveam altă mobilă în afară de paturi, astfel că am adus câteva scaune de paie şi nişte vase de lut. Nicăieri nu m-am bucurat de o mai mare mulțumire sufletească decât în această cămăruță, care era conformă condițiilor în care a trăit Iisus Cristos. M-am stabilit acolo cu gândul că voi sta mai mult, însă diavolul nu m-a lăsat mult timp liniştită într-un loc atât de plăcut.

Necazurile s-au întețit din nou împotriva mea. Oamenii îmi aruncau cu pietre în geamuri. Am semănat în grădină, însă au venit noaptea şi mi-au distrus semănăturile, arborii şi tot ce au întâlnit în cale. Apoi au încercat să spargă uşa. În ciuda acestui comportament nedrept, mă simțeam mai fericită acolo decât oricare regină de pe pământ. Cei care mă prigoneau, însă, au insistat să părăsesc dioceza şi au blamat tot binele pe care l-am făcut. Mă întrebam unde să merg.

În vremea în care fusesem bolnavă, Marchiza de Prunai, sora Secretarului Şef al Statului de pe lângă Ducele de Savoy, mi-a trimis o invitație specială de a sta cu ea. Pe atunci nu mă simțeam destul de bine ca să pot merge, dar îmi doream să o vizitez pe această doamnă devotată, deoarece o admiram. Ea renunțase la splendoarea curții regale pentru satisfacția de a se dărui lui Dumnezeu. Timp

de douăzeci şi doi de ani refuzase oferte de căsătorie, pentru a se putea consacra în întregime lui Dumnezeu. Când a auzit că trebuia să plec de la Thonon, l-a invitat pe Părintele la Combe să o viziteze şi să mă ducă şi pe mine cu el.

Am crezut că invitația ei era după voia lui Dumnezeu – şi că, probabil, El ne scotea de sub presiunea prigoanelor pe care le suferisem. Părintele La Combe s-a hotărât să mă ia la Torino şi de acolo el să meargă mai departe la Verceil. [Ambele oraşe sunt localizate de-a curmezişul Alpilor, în Italia de azi].

Pentru a-i împiedica pe duşmani să ne vorbească de rău pentru faptul că eu, o femeie singură, călătoream împreună cu Părintele La Combe, am luat cu noi un binecunoscut profesor de teologie. Bărbații au mers călare, iar eu am închiriat o trăsură pentru mine, Marie Jeanne şi La Gautiere. Dar cei ce ne criticau le-au relatat prietenilor noştri şi autorităților din Paris multe poveşti ridicole şi glume dezgustătoare asupra modului în care eu şi Părintele La Combe am călătorit împreună, doar noi doi, din provincie în provincie. Fratele meu vitreg, Părintele de la Mothe, a fost cel mai activ în a răspândi asemenea neadevăruri, dar noi nu ne-am apărat.

După ce am ajuns la Torino, Episcopul de Geneva a scris

scrisori împotriva noastră. Apoi fiul meu mai mare a venit să-mi spună că soacra mea murise şi că el vânduse toată averea noastră, fără a mă consulta. Nu am fost întrebată nici în privința tutorelui ales pentru fiul meu mai mic, lucru care m-a rănit profund.

Totuşi Tu, o, Dumnezeule, m-ai considerat folositoare, atunci când alții m-au respins. În mijlocul acestor prigoane, Tu m-ai condus în multe locuri ca să fiu o călăuză pentru suflete.

11

Călăuzind suflete

În timpul şederii mele la Torino, Domnul nostru m-a ajutat să înțeleg mai multe lucruri despre starea sufletelor. De exemplu, o mare slujitoare a lui Dumnezeu a venit la Părintele La Combe cu scopul de a-i mărturisi detalii minunate despre viața ei spirituală. S-a întâmplat să o văd şi eu atunci. Părintele La Combe a făcut o observație asupra faptului că a fost zidit prin cele spuse de ea. Chiar a adăugat că văzuse la ea o consacrare pe care nu o observase la mine. M-am bucurat că întâlnise un suflet sfânt.

La scurt timp Domnul mi-a arătat că femeia aceea era doar o începătoare în umblarea ei cu Dumnezeu şi i-am menționat şi părintelui acest lucru. El mi-a răspuns că vorbeam din mândrie, dar după aceea şi-a dat seama chiar el, din comportamentul ei, că această femeie era foarte diferită de ceea ce spusese.

Creşterea în înțelepciune

De multe ori Părintele La Combe îmi spunea că vorbeam din îngâmfare şi încăpățânare şi se supăra pe mine. Mai

târziu, însă, îşi schimba punctul de vedere şi mă îndemna să-mi continui viața cu Dumnezeu ca şi până atunci. Uneori încerca să-şi ascundă aceste sentimente negative, dar eu le sesizam de departe. Întotdeauna ne depistam reciproc trăirile. De multe ori mi-a scris: „Atunci când relația mea cu Dumnezeu e bună, mă înțeleg bine şi cu tine. Când relația mea cu El nu e în ordine, observ că nu mă înțeleg nici cu tine". Am văzut cum a lucrat Dumnezeu prin unitatea noastră.

Într-o noapte Domnul nostru mi-a arătat într-un vis că mi-a dat darul deosebirii duhurilor, ajutându-mă să discern ceea ce era cu adevărat de la El şi să resping ceea ce nu venea de la El. Discernământul este diferit de metodele obişnuite de apreciere. El nu se bazează pe informații exterioare, ci doar pe darul Său interior. Discernământul nu are nimic de-a face cu simpatia naturală sau cu ostilitatea. Într-adevăr, Domnul nostru a trebuit să distrugă în mine orice fel de ostilitate naturală. Sufletul trebuie să fie pur, să depindă doar de Dumnezeu, ca totul – oameni şi evenimente – să fie cunoscut din perspectiva Lui. Pe măsură ce vedeam că un suflet se purifica în interior, durerea mi se micşora, până ce Domnul mă înştiința că starea interioară a persoanei respective s-a schimbat. Durerea interioară

pentru suflete era mai puternică decât cea cauzată de prigoanele exterioare.

În timpul şederii mele la Torino cu Marchiza de Prunai, aceasta a început să mă privească de sus, deoarece considera că simplitatea copilărească pe care o manifestam în viața spirituală era o dovadă de stupizenie. De asemenea, se considera mai avansată din punct de vedere spiritual decât mine (deoarece trecuse prin foarte puține încercări). Totuşi, când i-am prorocit unele evenimente privitoare la casa ei, care s-au împlinit, a devenit din nou prietenoasă, fiind încredințată că în mine trăia Cristos. Din motive familiale, Marchiza a fost obligată să părăsească Torino şi să se mute pe proprietatea ei. M-a rugat să o însoțesc, dar educația fiicei mele nu-mi permitea acest lucru. Să stau la Torino fără Marchiză mi s-a părut nepotrivit, aşa că nu ştiam pe ce cale să apuc.

Episcopul de Verceil (la care se afla Părintele La Combe) m-a invitat la el şi mi-a promis protecție. Dar din cauza acelor glume dezgustătoare făcute pe seama mea şi a Părintelui La Combe, nu doream să creez impresia că mergeam în locul unde se afla el. Episcopul a fost de acord cu mine. Cu toate acestea, dacă ar fi fost să ajungem amândoi la concluzia că mersul acolo era voia lui

Dumnezeu, am fi trecut cu vederea această problemă. Dumnezeu ne-a ținut pe amândoi într-o mare dependență de poruncile Sale.

„Copii" la Grenoble

Pe când încercam să aflu unde să merg de la Torino, Părintele La Combe a sosit pe neaşteptate la Verceil. Mi-a spus că trebuie să mă reîntorc la Paris fără întârziere. „Porneşte la drum mâine dimineață" m-a îndemnat el. Vestea aceasta m-a surprins. Nu doream să mă reîntorc într-un loc unde fusesem defăimată, mai ales de familia mea, care bârfise într-o manieră atât de dezgustătoare despre călătoria mea la Torino. Dar fără să mai spun vreun cuvânt, am plecat însoțită de Marie Jeanne şi de La Gautiere, slujnica mea iubită.

La Grenoble [un oraş francez situat la o sută de mile în nord-vest de Torino] am petrecut câteva zile cu o prietenă, care era o slujitoare deosebită a lui Dumnezeu. Ea şi Părintele La Combe au insistat să nu merg mai departe, pentru că Dumnezeu urma să se glorifice prin mine la Grenoble. Bunul părinte s-a reîntors apoi la Verceil şi eu m-am văzut asemenea unui copil lăsat în grija Providenței. Deoarece hanul era plin, am stat în casa unei văduve. Mi-

am dus fiica la o mănăstire şi m-am hotărât să-mi petrec tot timpul în singurătate, lăsându-mă să fiu umplută de Dumnezeu.

Nu am vizitat pe nimeni la Grenoble, totuşi, la câteva zile de la sosirea mea au venit mai multe persoane ca să mă vadă şi să-mi vorbească despre dorința lor de a se dedica lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu dorea să mă folosească pentru a-i ajuta pe alții în modul acesta. Am putut discerne starea sufletelor lor atât de bine, încât ei au fost surprinşi şi au exclamat că le-am dat „exact lucrul de care aveau nevoie". Dumnezeu a fost Cel care a făcut aceasta.

Astfel, multe suflete din Grenoble şi-au dăruit în întregime inima lui Dumnezeu. Fete de doisprezece şi treisprezece ani munceau din greu toată ziua şi, în acelaşi timp, se bucurau de părtăşia cu Dumnezeu. Nu toate fetele sărace puteau citi, astfel încât se aşezau câte două, ca una să-i citească celeilalte rugăciuni în timp ce lucrau. O spălătoreasă săracă, cu cinci copii, care avea şi un soț paralizat de o mână (mai desfigurat la inimă decât la trup – deoarece o bătea cu mâna sănătoasă) îşi întreținea familia şi manifesta răbdarea şi viața de rugăciune ale unui înger. În mijlocul suferinței şi al sărăciei, ea experimenta prezența lui Dumnezeu cu o minte liniştită. Un negustor şi un fierar au

fost, de asemenea, atinşi de Dumnezeu şi făceau cu rândul în a-i citi spălătoresei rugăciuni şi pasaje din Scriptură.

Aceşti oameni i-au trimis la mine pe alții, până când am ajuns să fiu ocupată de dimineața până seara târziu vorbindu-le despre Domnul... Oamenii se înghesuiau din toate părțile, de departe şi de aproape – erau printre ei călugări, preoți, oameni din lume, slujnice, soții şi văduve. Vedeam foarte clar starea interioară a fiecăruia, iar Domnul îmi dădea ce era potrivit şi de ajutor pentru fiecare. Ei învățau repede să se roage – acesta fiind un dar cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Cele mai avansate dintre acele suflete au cunoscut primirea în tăcere a harului de nepătruns al lui Dumnezeu. Altele au experimentat o mângâiere liniştitoare. Dumnezeu a împărțit mari binecuvântări tuturor acelora care au venit la El cu sinceritate.

Celor nesinceri, însă, nu le puteam adresa nici măcar o silabă. Dacă veneau ca să urmărească ce vorbesc şi să mă critice, nu puteam scoate niciun cuvânt, chiar dacă încercam. Dumnezeu nu-mi permitea acest lucru. De aceea, ei spuneau: „Ce proşti sunt oamenii să vină şi să o vadă pe această doamnă, care nu e în stare să scoată o vorbă!" Odată, după ce au plecat, cineva m-a avertizat că ei încercau să mă prindă în cursă. I-am răspuns că Domnul

mă avertizase deja înainte.

Ceea ce vorbeam părea a curge dintr-un izvor, iar eu eram numai un vas al lui Dumnezeu. Însă chiar şi când eram aplaudată, eram conştientă de faptul că vor urma persecuții. Cei care astăzi spun: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului" vor începe curând să strige: „La moarte cu El, răstigniți-L!" Când o prietenă mi-a mărturisit cât de mult mă respectă oamenii, i-am răspuns: „Nu uita. Vei auzi blesteme chiar din gurile celor care acum mă binecuvântează".

La Grenoble am experimentat un sentiment de mamă mai puternic decât în altă parte. Unii păreau a-mi fi dăruiți ca nişte copii. Căderea vreunuia dintre ei îmi producea o durere lăuntrică profundă, căci ei dădeau înapoi tocmai când ajungeau în punctul de a muri față de ei înşişi.

Prietena mea avusese un vis cu privire la toată această îngrijire de mamă față de suflete, înainte ca eu să fi ajuns acolo. Ea visase că Domnul îmi dăruise un număr infinit de copii purtând cu toții acelaşi fel de haine pe care se aflau însemnele sincerității şi ale inocenței. Ea credea că visul însemna că voi avea grijă de copiii de la spital. Dar imediat ce mi l-a istorisit, mi-am dat seama că visul dorea să îmi transmită că Domnul nostru îmi va da un mare număr de

copii spirituali.

Călugării care ardeau cărţi

Călugării unui anumit ordin din Grenoble au ars toate cărțile referitoare la odihnă şi la rugăciunea interioară. Odată, aceiaşi călugări l-au bătut cu ciomege pe un om pe stradă, pentru motivul că se ruga seara în mod liber, şi nu după rânduieli. Cei care, prin rugăciune, au ajuns să aibă vieți nepătate, au fost duşi la disperare.

Călugării care ardeau cărți au trimis după biata spălătoreasă şi au amenințat-o, cerându-i să nu se mai roage. I-au spus că numai fețele bisericeşti se puteau ruga şi că ea îşi depăşea limitele. Ea le-a răspuns că Cristos a poruncit tuturor să se roage şi că ceea ce le-a spus ascultătorilor Lui de atunci se adresează tuturor oamenilor (Marcu 13:33,37). Le-a explicat că, fără rugăciune, nu ar putea să îşi îndure crucile şi sărăcia, că înainte, când trăise fără rugăciune, fusese o femeie rea. De când a început, însă, să se roage, îl iubea pe Dumnezeu din tot sufletul.

Apoi această spălătoreasă le-a propus un experiment: Luați douăzeci de persoane care nu se roagă niciodată şi douăzeci de persoane care se roagă cu sârguință şi priviți la viețile lor. Acest experiment, a spus ea, va recomanda

rugăciunea pentru toți! Cuvintele ei nu au făcut decât să îi irite pe călugări. I-au răspuns că, dacă nu se leapădă de rugăciune, nu se mai poate baza pe promisiunea de a ajunge în rai. Ea le-a răspuns că mântuirea ei depinde de Cristos. Atunci au adunat toate cărțile despre rugăciune şi le-au ars în piața publică. Orașul a fost străbătut de un adevărat vacarm.

După aceea am primit vizita unui doctor care şi-a deschis inima față de mine şi mi-a spus că avea experiență în viața spirituală, dar avea nevoie de mai mult curaj şi de credincioşie. Cu o altă ocazie a venit însoțit de câțiva din tovarăşii lui, care s-au întâmplat să fie chiar călugări ai ordinului aceluia care ardea cărți şi îi prigonea pe oameni. Aceştia însă erau interesați de rugăciunea interioară şi Domnul i-a luat în stăpânirea Lui pe toți. Am fost entuziasmată să văd cum Domnul îi folosea pentru a îndrepta pagubele făcute de frații lor.

În cadrul acestui ordin, atât călugării de rang superior, cât şi îndrumătorul călugărilor novici se declaraseră împotriva mea, deoarece erau umiliți de faptul că atât de mulți se înghesuiau să primească ajutorul unei femei. Din punctul lor de vedere, Dumnezeu nu putea pune darul rugăciunii într-un vas atât de umil cum ar fi o femeie. (Din

punctul de vedere al lui Dumnezeu, El a arătat un mare har folosindu-mă).

Totuşi, doctorul l-a convins pe unul din superiorii călugărilor să vină şi să mă vadă. La acea întâlnire, Domnul nostru a aranjat lucrurile în aşa fel, încât acesta a descoperit ceva în cuvintele mele care l-a captivat. S-a convins de importanța rugăciunii interioare şi a început să răspândească aceleaşi cărți pe care călugării lui le distruseseră.

O, cât de minunat eşti Tu, Dumnezeul meu! Atât de înțelept în toate căile Tale, atât de plin de dragoste în felul Tău de a fi! Cât de bine poți Tu dejuca înțelepciunea falsă a oamenilor şi triumfa peste mândria lor zadarnică!

Între aceşti călugări erau şi mulți novici. Cel mai în vârstă dintre ei devenise din ce în ce mai neliniştit cu privire la chemarea sa şi nu mai ştia ce să facă. Era atât de tulburat, încât nu putea citi sau studia, nu putea să se roage şi nici să lucreze. Un tovarăş de-al lui l-a adus la mine. Am vorbit câtva timp cu el şi Domnul mi-a arătat dificultatea cu care se confrunta. I-am spus despre ce era vorba şi el a început să practice rugăciunea inimii. Pe măsură ce îi vorbeam,

sufletul său se adăpa din harul lui Dumnezeu aşa cum pământul uscat se adapă din ploaia liniştită. Înainte de a părăsi camera s-a simțit eliberat de durerea aceea interioară.

De atunci acel novice a început să-şi îndeplinească sarcinile şi ritualurile devoționale cu bucurie, nu cu repulsie şi dezgust, cum făcuse înainte. Era atât de schimbat, încât ceilalți novici abia îl mai puteau recunoaşte. El a fost uimit să vadă că rugăciunea îi putea da har şi pace înăuntrul lui şi în mijlocul sarcinilor pe care le avea de îndeplinit. Rând pe rând mi i-a adus şi pe ceilalți novici şi cu toții au găsit har prin rugăciune, deşi nu în acelaşi mod, ci fiecare potrivit temperamentului lui. Niciodată nu mai fusese în acel loc un noviciat mai înfloritor.

Celălalt superior al călugărilor care ardeau cărți şi îndrumătorul novicilor nu se mai puteau opri din mirare văzând schimbarea care avusese loc în novicii lor, deşi nu cunoşteau cauza. Într-o zi, pe când vorbeau despre aceasta cu unul din călugări, acela le-a spus: „Părinții mei, dacă îmi permiteți, o să vă spun motivul. Totul se datorează femeii pe care ați criticat-o. Voi n-o cunoaşteți, însă Dumnezeu a folosit-o spre folosul vostru”. Atunci amândoi, atât superiorul, cât şi îndrumătorul novicilor, au acceptat cu

umilință să practice rugăciunea într-un mod pe care îl explicasem într-o broşură pe care Domnul mă inspirase să o scriu: *„O scurtă şi foarte uşoară metodă de rugăciune”* [intitulată acum *Experimentarea profunzimilor lui Iisus Cristos].* Ei au cules atâtea roade din această practică, încât acel superior mi-a spus: „Am devenit un om nou. Înainte nu mă puteam ruga, pentru că ajunsesem să fiu insensibil şi epuizat. Dar acum mă rog cu uşurință şi trăiesc sentimentul prezenței lui Dumnezeu”. Îndrumătorul novicilor a spus: „Sunt călugăr de patruzeci de ani şi pot spune cu adevărat că niciodată n-am ştiut să mă rog. Niciodată nu L-am cunoscut sau nu L-am gustat pe Dumnezeu până când nu am citit această cărticică”.

Aceşti călugări au repus în drepturile ei rugăciunea şi au adus de o sută de ori mai multe cărți de rugăciune decât acelea pe care frații lor le arseseră. Mâna lui Dumnezeu mi s-a arătat în mod minunat în toate aceste împrejurări.

Mai multe suflete de călăuzit

O maică de la mănăstire căzuse într-o depresie gravă care durase timp de opt ani şi n-a putut fi ajutată de nimeni. Îndrumătorul ei spiritual chiar i-a amplificat-o oferindu-i remedii care i-au înrăutățit starea. Am auzit despre situația

ei, dar nu m-am dus la mănăstirea aceea, neobişnuind să merg în locuri în care nu eram chemată. Nu doream să mă amestec şi doream ca voia lui Dumnezeu să primeze. Am fost surprinsă că într-o seară, la ora opt, a venit după mine o persoană trimisă de starețа mănăstirii. Biata fată luase un cuțit să se sinucidă, deoarece era disperată că nu găsea niciun remediu la depresia ei. Când i-a căzut cuțitul din mână, persoana care a vizitat-o a sfătuit-o să vorbească cu mine.

Domnul nostru mi-a descoperit care era problema ei şi că El dorea ca ea să i se predea Lui, în loc să i se mai opună, aşa cum de fapt făcuse până atunci alergând după un remediu sau altul. Am ajutat-o să ajungă la această predare şi dintr-odată a experimentat o pace a paradisului. Durerile şi necazurile i-au dispărut într-o clipă şi nu s-au mai întors. S-a schimbat atât de mult, încât acum este admirată de toată comunitatea. Domnul nostru i-a dat un mare dar al rugăciunii şi i-a făcut parte de prezența Lui continuă. Acolo, la Grenoble, am simțit un puternic imbold de a citi mai ales din Sfânta Scriptură. Când am început să fac asta, am simțit îndemnul de a scrie pasajul citit. Apoi, dintr-odată, îl puteam înțelege şi eram în stare să scriu şi explicația. Lumina se revărsa şi descopeream comori ascunse de

înțelepciune şi cunoaştere. Înainte de a scrie, nu ştiam ce urma să scriu. După ce scriam, nu îmi puteam aminti ce scrisesem. Nu foloseam nicio altă carte decât Biblia. Când scriam pe marginea Vechiului Testament sau a Noului Testament, făceam referire la pasaje din unul sau celălalt, dar niciodată nu a trebuit să le caut; pur şi simplu le ştiam. Singurul timp pe care îl aveam la dispoziție pentru a scrie era noaptea, şi nu îmi mai rămâneau decât câteva ore de dormit.

Am continuat să scriu cu o mare iuțeală. Mâna abia putea să urmeze călăuzirea Duhului. Niciun copist silitor nu ar fi putut copia nici în cinci zile ceea ce scriam eu într-o noapte. Tot ce e bun în cele scrise este de la Dumnezeu, orice altceva este de la mine însămi. Ziua abia aveam timp să mănânc, din cauza numărului mare de oameni care veneau la mine.

Între timp au început să se neliniştească unii preoți. Spuneau că le luam slujbele şi că n-ar trebui să mă amestec în ajutorarea sufletelor. Ar fi avut dreptate, dacă eu aş fi căutat să ies în evidență, dar nu am făcut asta. Oamenii veneau la mine; nu eu mergeam la ei.

Nu m-aipus Tu la încercare, o, Dumnezeul meu, într-o sută

de moduri, pentru a vedea dacă eram neînfricată în mijlocul oricăror încercări sau dacă mai aveam fie şi un cât de mic interes personal?

12

Niciun loc unde să-mi plec capul

Pe când mă aflam la Grenoble, o fată săracă, o muncitoare cu ziua, a venit la mine profund întristată şi mi-a spus: „Vai, te-am văzut în vis ca un miel în mijlocul unei haite de lupi furioşi. O mulțime înspăimântătoare de oameni au scos săbiile ca să te distrugă. Tu nu păreai surprinsă şi nu te-ai apărat. Nimeni nu s-a ridicat să-ți ia apărarea".

La câteva zile după aceea, au început să circule minciuni despre mine. Episcopul de Geneva îşi trimisese nepotul din casă în casă pentru a mă vorbi de rău. Unii spuneau că sunt o vrăjitoare şi că atrag sufletele prin puteri diabolice. Banii pe care îi dădusem din milă erau considerați falşi.

Întrucât furtuna se întețea cu fiecare zi care trecea, prietenii m-au sfătuit să plec din Grenoble. Un asistent al Episcopului de Grenoble m-a convins să plec la Marsilia, până va trece furtuna. S-a gândit că acolo aş fi bine primită. La acest lucru şi-a dat consimțământul şi Părintele La Combe. M-au invitat şi alții să merg la ei – Episcopul de Verceil şi Marchiza de Prunai (care îmi era acum prietenă

bună) –, dar am ales să urmez instrucțiunile Părintelui La Combe.

O, Doamne, se pare că Tu m-ai făcut ca să aduc sufletele în unire cu Tine. Tu ai produs rezultate minunate în urma cuvintelor mele, formându-L pe Isus Cristos în sufletele multora. Tu m-ai luat în stăpânire şi m-ai făcut să spun acele lucruri care-ți erau plăcute.

Câştigând suflete în mijlocul crucilor

Servitoarea mea, La Gautiere, şi o tânără femeie din Grenoble pe care o ajutasem m-au însoțit cu barca în josul Râului Ron. Am ajuns la Marsilia [unul din porturile Franței la Marea Mediterană] la ora zece dimineața. În acea după masă, s-a pornit împotriva mea o adevărată răzmeriță. (Aceasta a fost o împlinire rapidă a profeției pe care mi-a făcut-o acea muncitoare zilieră săracă). Unii s-au dus la Episcopul de Marsilia să-i spună că trebuie să fiu alungată din oraş din cauza cărții pe care am scris-o, *A Short and Very Easy Method of Prayer* (O scurtă şi foarte uşoară metodă de rugăciune). Dar Episcopului i-a plăcut cartea mea. A trimis după mine, m-a primit cu respect şi mi-a cerut iertare pentru toată agitația creată. M-a rugat să mai

rămân la Marsilia şi m-a asigurat că mă va proteja. M-a întrebat chiar şi unde locuiesc, ca să mă poată vizita.

Totuşi, tulburarea maselor nu a fost oprită. Am primit scrisori jignitoare din partea unor oameni cu care nu mă întâlnisem niciodată. Vedeam că Domnul îmi lua orice loc de adăpost, aşa cum nici Iisus nu avusese niciun loc unde să-Şi plece capul.

În timpul celor opt zile petrecute la Marilia, am ajutat câteva suflete bune. Odată, după serviciul de la biserică, un preot m-a urmat la locuința mea şi mi-a spus că Domnul îl îndemnase să-mi vorbească despre starea lui interioară. Mi-a vorbit cu multă simplitate şi umilință, iar Domnul i-a dat, prin mine, tot de ceea ce avea nevoie. Apoi s-a umplut de bucurie şi mulțumire față de Dumnezeu.

Încotro să mă îndrept?

De la Marsilia, nu ştiam unde să merg şi cu ce. La Grenoble, unde îmi lăsasem fiica la o mănăstire, nu mă puteam reîntoarce. Apoi, Părintele La Combe era de părere că nu ar trebui să merg nici la Paris. Astfel, am luat o trăsură cu gândul să o vizitez pe Marchiza de Prunai din Torino, la care, mă gândeam eu, puteam găsi cel mai onorabil refugiu. M-am hotărât ca, în drum spre casa ei, să

trec prin Nisa, pe malul mării, dar când am ajuns acolo, am aflat cu surprindere că trăsura nu putea traversa munții [Alpii Maritimi] spre Torino.

Din nou nu ştiam încotro s-o apuc – eram dezorientată, uitată de toată lumea şi nu ştiam nici ce dorea Dumnezeu de la mine. Confuzia şi crucile mi se păreau tot mai mari. Mă vedeam fără niciun refugiu şi hoinărind ca un vagabond. Mă uitam la negustorii din prăvăliile lor, care păreau atât de fericiți în locuințele lor proprii, unde se puteau odihni. Nimic nu mi se părea mai greu de suportat decât această viață hoinară, căci, prin natura mea, îmi plăceau manierele şi traiul respectabil.

Apoi am aflat de la cineva că în ziua următoare urma să plece o goeletă pe mare la Genova. Aceasta mă putea lăsa să cobor la jumătatea distanței, la Savona [un port mediteranean care se află acum în Italia]. De acolo am fi putut lua o trăsură spre casa Marchizei din Torino. Neavând altă soluție, am fost de acord.

M-am bucurat să pot călători pe mare şi mi-am spus: „Dacă ar fi pe placul Domnului să mă arunce în valuri, aş fi bucuroasă să-mi aflu sfârşitul aici”. Apoi s-a stârnit o furtună care a pus în pericol mica noastră ambarcațiune. Valurile neînduplecate ne-au azvârlit încoace şi încolo fără

milă, reamintindu-mi de toate calomniile pe care le îndurasem. În timp ce barca era lovită şi aruncată de valuri, inima îmi era plină de pace. Mă întrebam dacă valurile învolburate nu îmi pregăteau cumva un mormânt.

La un moment dat am văzut o piatră care ieşea din mare şi mi-a trecut prin minte gândul de a trăi pe o insulă nelocuită. Aceasta ar pune capăt ocărilor şi m-ar ajuta să fiu gata de a face voia lui Dumnezeu. Totuşi, El mi-a destinat o închisoare cu totul diferită de o stâncă şi un alt fel de exil decât cel de pe o insulă nelocuită.

Furtuna ne-a schimbat traiectoria, astfel încât, în loc să facem o călătorie scurtă de o zi, am călătorit unsprezece zile. Nu am putut ancora la Savona şi am fost obligate să mergem până la Genova. Am ajuns acolo cu o săptămână înainte de Paşti.

Oamenii din Genova ne-au insultat pentru că eram franțuzoaice – soldații francezi le bombardaseră recent oraşul. Apoi, magistratul şef al oraşului părăsise localitatea şi luase cu el toate trăsurile, astfel încât n-am găsit niciuna spre Torino, unde locuia Marchiza de Prunai. Am fost obligată să mai rămân în Genova câteva zile. Traiul acolo era exagerat de scump, iar mie îmi rămăseseră bani puțini, dar încrederea mea în Providență nu se epuizase.

Mai erau trei zile până la Paşti şi am căutat cu stăruință o trăsură, la orice preț, care să ne ducă la Torino, pentru a putea sărbători Paştele cu Marchiza. Cu greu m-am putut face înțeleasă. Până la urmă mi-au adus o trăsură aflată într-o stare deplorabilă, cu doi catâri şchiopi, şi mi-au cerut o sumă uriaşă. În acelaşi timp mi-au spus că ne vor duce numai până la Verceil, care se afla la cincizeci de mile în vest de Torino. Nimeni nu a vrut să ne ducă la Torino. Acest lucru m-a tulburat foarte tare, dar locul era atât de înțesat de lăcomie şi înşelăciune, încât nu aveam altă alegere. Mica noastră trupă a pornit spre Verceil.

Protejate din nou şi din nou

Căruțaşul nostru era un om brutal şi ne trata cu grosolănie, pentru că eram franțuzoaice. La un moment dat am trecut printr-o pădure plină de hoți. Căruțaşului îi era teamă şi ne-a spus că, dacă ne vom întâlni cu tâlharii, aceia o să ne omoare. De-abia a pronunțat aceste cuvinte, când dintr-odată au apărut patru oameni înarmați, care ne-au oprit imediat. Căruțaşul era înspăimântat, dar eu m-am rugat cu un zâmbet pe față, pentru că nu-mi era frică. De vreme ce nu murisem pe mare, puteam muri în felul acesta.

Hoții s-au apropiat de trăsură, dar imediat ce i-am

salutat, mi s-a părut că încep să-şi schimbe planurile. Mi-au răspuns cu mult respect la salut şi mi-au vorbit plini de o compasiune cu totul neobişnuită pentru nişte hoţi. Apoi au plecat. Inima mi-a fost convinsă imediat de faptul că aceasta a fost intervenţia mâinii lui Dumnezeu, care avea alt plan pentru mine decât acela de a muri de mâna unor tâlhari.

Pe când se însera, căruţaşul a început să se poarte cu neobrăzare, văzând că nu eram însoţită de niciun bărbat. În loc să ne ducă la han, aşa cum era obiceiul, ne-a dus la o moară care avea o singură cameră, în care urma să stăm împreună cu morarii şi cu căruţaşii. Ei au încercat să ne forţeze să rămânem acolo, dar eu m-am împotrivit. Văzând că refuză să ne ducă la han, am pornit-o pe jos (la ora zece seara) cu toate bagajele. Am mers aproape o milă prin întuneric, fără să cunoaştem drumul şi traversând o porţiune de pădure bântuită de hoţi.

Căruţaşul, când a văzut că am luat-o pe jos, a început să strige după noi, folosind cuvinte jignitoare. Am îndurat şi ruşinea aceasta, dar nu fără a o simţi din plin. În timp ce înaintam pe jos, m-am resemnat în faţa voii lui Dumnezeu şi mi-a fost mai uşor. La han am fost bine primite, am găsit acolo câţiva oameni buni care ne-au oferit găzduire. În dimineaţa următoare ne-am întors pe jos la trăsură, unde

căruțaşul ne-a bombardat cu noi insulte. Când trăsura a ajuns la Alexandria (aproape de Milano), ne-am lovit de împotrivirile unei hangițe care nu a fost de acord să ne găzduiască. Auzise că pasagerii erau femei şi a presupus că eram un anumit fel de femei. Deşi ea s-a împotrivit, dar căruțaşul era hotărât să ne lase acolo. Disputa lor a devenit atât de aprinsă, încât s-a adunat o gloată, la care s-au adăugat apoi şi ofițerii de garnizoană. Eu l-am rugat pe căruțaş să ne ducă în altă parte, dar el o ținea morțiş că era de datoria acelei femei să ne cazeze. În cele din urmă a adus-o pe femeie la trăsură. Imediat ce ne-a văzut, s-a potolit, aşa cum făcuseră şi tâlharii.

Nu ieşiserăm bine din trăsură, când ne-a zis: „Să vă închideți în cameră şi să nu vă mişcați de acolo, să nu cumva să afle fiul meu că sunteți aici. Dacă aude, o să vă omoare". A pronunțat aceste cuvinte cu atâta putere, încât aş fi putut să mor pe loc de frică. Cele două fete care mă însoțeau erau la fel de îngrozite. Când se auzea cineva prin apropiere, ele credeau că este fiul care vine să ne omoare. Am stat acolo, între viață şi moarte, până în dimineața următoare, când am aflat întreaga poveste. Cu câteva zile înainte, o femeie josnică omorâse acolo un bărbat foarte respectat. Acest incident îl costase enorm pe fiul hangiței şi

îl ruinase. El a jurat că pe viitor va omorî pe orice femeie care va găzdui la han.

Episcopul de Verceil, prietenul meu

După toate aceste întâmplări nefericite, am ajuns la Verceil. Părintele La Combe ne-a întâmpinat neobişnuit de agitat. Spunea că toată lumea va crede că eu am venit acolo pentru el şi că acest lucru îi va prejudicia buna reputație. Răceala lui mi-a dublat durerea. L-am întrebat dacă îmi cerea să plec, pentru că, dacă aceasta dorea, voi pleca. Mi-a răspuns că nu ştie dacă Episcopul de Verceil mă va primi cu bucurie, dat fiind că mă aşteptase de atâta timp, iar eu nu îi făcusem nicio vizită până atunci.

Am avut atunci sentimentul că eram total respinsă de pe fața pământului, că nu eram în stare să-mi găsesc niciun refugiu şi că parcă toate făpturile se adunaseră laolaltă ca să mă strivească. N-am putut dormi în noaptea aceea la han, neştiind ce să fac – eram prigonită de duşmani şi adusesem ocară asupra prietenilor.

Când Episcopul a aflat de sosirea mea, a venit să mă viziteze la nepoata lui, care ne invitase în casa ei. Deşi înțelegea limba franceză la fel de puțin pe cât înțelegeam eu italiana, între noi s-a legat o prietenie puternică şi mi-a spus

că mă privea ca pe o soră. Adesea venea să petreacă o jumătate de oră vorbind cu mine despre Dumnezeu. I-a scris Episcopului de Marsilia pentru a-i mulțumi că mă protejase în timpul prigoanelor pe care le îndurasem acolo. Apoi i-a împărtăşit şi Episcopului de Grenoble ce părere avea despre mine.

Episcopul de Verceil a spus că dorea să mai rămân acolo şi nici nu voia să audă de plecarea mea la Torino, ca să o vizitez pe Marchiză. În loc de aceasta, a invitat-o pe ea să se stabilească în Verceil. L-a trimis la ea pe Părintele La Combe pentru a o convinge să vină. Aceasta a răspuns cu plăcere şi a venit însoțită de fiica ei. Episcopul spera că va forma un grup de suflete credincioase, dar se părea că nu era voia lui Dumnezeu să rămân acolo. Mai degrabă, El dorea ca eu să experimentez tot mai mult răstignirea eului meu.

Oboseala călătoriei ne-a îmbolnăvit, atât pe mine, cât şi pe fata din Grenoble, care mă însoțea. Rudele ei erau îngrijorate, crezând că am convins-o să întocmească un testament în favoarea mea înainte de a muri. Dar se înşelau. Era departe de mine gândul de a dori proprietatea altora, renunțasem chiar şi la a mea. Fratele ei a venit repede şi i-a cerut să-şi facă testamentul, deşi ea se însănătoşise. A vrut ca ea să se întoarcă cu el acasă, însă l-a refuzat. Eu am

sfătuit-o să îşi asculte fratele. Între timp, el se împrietenise cu ofițerii de la garnizoană şi le-a spus că mă purtam rău cu sora lui. Atunci ei au început să spună că mă țineam după Părintele La Combe şi l-au prigonit din pricina mea.

Agitația aceasta l-a tulburat pe Episcop, dar el n-a putut îndrepta situația. Totuşi, prietenia noastră s-a întărit din zi în zi, deoarece el îi iubea pe cei care îl iubeau pe Dumnezeu. În timpul bolii mele m-a vizitat adesea şi mi-a oferit mici atenții. Atunci rudele lui au devenit geloase, spunând că voiam să îl ruinez şi să îi duc banii în Franța. Episcopul a suportat aceste insulte, sperând că mă va putea păstra în dioceza lui după ce mă voi însănătoşi.

La Verceil, totul era presărat cu necazuri, dar erau câştigate suflete pentru Dumnezeu. În ciuda faptului că nu puteam înțelege limbajul unor călugări şi nici ei nu-l înțelegeau pe al meu, Domnul ne-a ajutat să ne dăm seama ce vrea să spună fiecare. Odată, când Părintele La Combe lipsea din oraş, un preot iezuit s-a hotărât să mă pună la încercare. Ca teolog bine educat, mi-a adresat întrebări, dar Domnul m-a ajutat să îi răspund într-un fel care l-a surprins şi l-a satisfăcut. Nu înceta să spună cât de bine i-am răspuns.

Boala mi s-a înrăutățit. Episcopul era necăjit din cauza

aceasta, dar, după ce doctorii i-au spus că aerul nesănătos de acolo îmi cauza tusea continuă şi febra, mi-a spus că, deşi cu regret, îmi va da voie să plec. A renunțat la planul său de a forma un grup de suflete credincioase şi a spus: „Ți-ai dorit să lucrezi în dioceza din Geneva, însă ei te-au prigonit. Eu, în schimb, care aş fi vrut cu bucurie să te țin aici, nu te pot păstra". Apoi i-a scris Părintelui de la Mothe, care îmi era frate vitreg, şi l-a anunțat că urma să merg la el în primăvară, imediat ce vremea va permite asta.

Spre Paris

Cam tot în această perioadă, Părintele de la Mothe l-a desemnat pe Părintele La Combe să-i fie asistent. Părintele La Combe, care nu şi-a dat seama de otrava ascunsă în cererea Părintelui de la Mothe, şi-a dat consimțământul. Părintele La Combe a primit ordine de la superiorul său să se reîntoarcă la Paris şi să mă ia şi pe mine cu el (astfel încât cheltuielile de călătorie să fie suportate de mine, în loc să se facă pe seama ordinului lor). Părintele La Combe a plecat înaintea mea pentru a încheia o afacere şi urma să mă aştepte la o trecătoare din munți, de unde aş fi avut o nevoie mai mare de escortă. M-am despărțit de Episcopul de Verceil, în timp ce amândoi simțeam o durere în suflet. El

mi-a trimis nişte însoțitori până la Torino, pe propria sa cheltuială.

Nu am putut trece prin Torino fără a o vizita pe buna mea prietenă, Marchiza de Prunai. Aceasta n-a mai putut de bucurie să mă vadă. Am făcut împreună alifii şi i-am dezvăluit secretul unor leacuri de-ale mele.

Am încurajat-o să întemeieze un spital în locul acela, lucru pe care ea l-a şi făcut, pe când mă aflam încă acolo.

Imediat ce i se ordonase Părintelui La Combe să mă însoțească la Paris, Părintele de la Mothe le-a şi raportat prietenilor mei despre presupusul meu ataşament față de Părintele La Combe, pretinzând că mă compătimeşte din cauza rătăcirii mele. Acest lucru i-a făcut pe prieteni să spună că ar trebui să mă supun îndrumării Părintelui de la Mothe. Între timp, acesta îşi tăinuia răul din inimă, adresându-i Părintelui La Combe scrisori pline de respect, iar mie, scrisori pline de tandrețe: „Doresc să îmi aduc sora dragă la Paris şi să o slujesc în timpul bolii ei".

Când mi s-a spus că trebuie să merg la Paris, Domnul mi-a făcut cunoscut că urmau crucile mele cele mai grele. Părintele La Combe a avut un simțământ asemănător şi m-a încurajat să mă supun voii divine a lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta însemna să mă ofer de bunăvoie ca victimă. M-

am lăsat însufleţită de un duh de jertfă şi m-am oferit să sufăr noi prigoane, dacă acest lucru era pe placul iubitului meu Domn. Pe tot parcursul drumului, ceva din interiorul meu repeta neîncetat cuvintele lui Pavel: „Şi acum iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înştiinţează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri. Dar eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-sfârşesc cu bucurie calea şi slujba pe care am primit-o de la Domnul Iisus" (Fapte 20:22-24). Când le-am împărtăşit acest lucru celor mai intimi prieteni ai mei, ei au încercat să mă oprească şi s-au oferit să-mi dea bani ca să mă stabilesc la Verceil, dar nu am putut să accept aceasta.

O, Dumnezeule, era de datoria mea să mă sacrific pentru Tine, Cel care ai sacrificat mai întâi totul pentru mine.

13

Pace în faţa răzbunării

Relatez ce a mai rămas din această povestire doar pentru a asculta de porunca de a nu omite nimic. Sunt obligată să mă refer deseori la fratele meu vitreg, Părintele de la Mothe, deşi mi-aş dori din toată inima să pot trece cu vederea toate acele aspecte pe care trebuie să le dezvălui despre el. Deşi se poate ca Părintele de la Mothe să fie ponegrit prin ceea ce voi spune, neg, înaintea lui Dumnezeu, că trec cu vederea multe din faptele lui rele. Dacă ceea ce a făcut m-ar fi afectat numai pe mine, aş îngropa totul. Dar spun adevărul pentru a face dreptate Părintelui La Combe, prigonit cu cruzime şi strivit amarnic sub greutatea calomniilor şi a îndelungelor sale întemniţări.

Mi-am luat fiica, pe Marie Jeanne, de la Grenoble şi am sosit la Paris de ziua Sfintei Magdalena, în 1686, exact la cinci ani după plecarea mea din oraş. Plecasem să câştig suflete în Geneva şi în loc de aceasta, am îndrumat atât suflete rătăcite, cât şi suflete pioase, în mai multe oraşe.

De-abia sosisem că am şi descoperit planurile întunecate

ticluite împotriva mea şi a Părintelui La Combe. Părintele de la Mothe era în fruntea întregului complot, linguşindu-mă în față, dar, pe la spate, căutând să-mi provoace răni adânci. El şi asociații săi voiau să mă mut în oraşul meu natal, Montargis [la şaizeci şi cinci de mile la sud de Paris]. Însă dacă mă refugiam în oraşul meu natal, s-ar fi interpretat că îmi recunoşteam vina cu privire la toate lucrurile de care mă acuzau. Acest lucru i-ar fi ajutat să obțină custodia copiilor mei şi să preia controlul asupra restului averii şi al proprietăților mele. M-am hotărât să nu apelez la ajutorul legii. Dacă ei erau hotărâți să-mi ia şi puținul la care nu renunțasem, eram gata să li-l cedez. Eram dispusă să devin săracă, imitându-L pe Domnul Iisus Cristos.

În veşnicie, Tu îi vei arăta pe cei care [i-au fost prieteni adevărați. Nimic nu este mai mult pe placul Tău decât cei care se aseamănă cu Iisus Cristos şi au caracterul Lui.

Răzbunare împotriva prietenului meu

Părintele de la Mothe şi familia mea l-au torturat pe Părintele La Combe din mânie şi cu gând de răzbunare, deoarece el, ca îndrumător spiritual al meu, nu m-a forțat să fac ceea ce doreau ei. Cred că fratele meu vitreg era gelos

şi pe modul minunat de a predica al lui La Combe.

Îi dădusem, de exemplu, Părintelui La Combe o mică sumă de bani (cu consimțământul superiorului său), pentru a plăti primirea unei călugărițe la mănăstire. Mă simțeam obligată să fac acest lucru, pentru că ea plecase de la noul ordin călugăresc urmând sfatul meu. (Aceasta era tânăra femeie pe care preotul de la Gex a dorit să o cucerească, fără a reuşi, însă). Părintele de la Mothe a dorit să ia el banii aceia şi i-a cerut Părintelui La Combe să mă forțeze să îi donez lui, pentru a reconstrui un zid al mănăstirii lui. În caz contrar, Părintele de la Mothe a amenințat că îl va face pe acesta să sufere. Dar La Combe, care era întotdeauna drept, i-a răspuns că nu mă putea sfătui să fac altfel decât îmi dicta propria mea conştiință, fără a şi-o întina pe a lui. Acest lucru i-a întețit şi mai mult Părintelui de la Mothe dorul de răzbunare.

A plătit un om pentru a scrie nişte scrisori defăimătoare la adresa Părintelui La Combe, în care se făceau afirmații potrivit cărora Părintele ar urma crezurile unui grup de eretici, condus de Michael de Molinos. Părintele de la Mothe a adus aceste acuzații în fața judecătorului curții ecleziastice. Acesta i s-a alăturat în acest complot întunecat. Apoi le-au expus în fața arhiepiscopului, spunându-i că

râvna lor pentru Dumnezeu îi îndemna să îl demaşte şi să îl excludă pe acest eretic din mijlocul fraților săi. Ei mă considerau şi pe mine o eretică.

Apoi, pentru a-şi duce la bun sfârşit intriga, au pus la cale o altă înşelătorie. Şi-au amintit că fusesem la Marsilia. Ca urmare, au întocmit o scrisoare falsă, ca venind din partea Episcopului de Marsilia şi adresată Arhiepiscopului de Paris. Părintele de la Mothe mi-a arătat-o şi mi-a spus: „Priveşte ce lucruri şocante se relatează aici despre tine. Tu şi Părintele La Combe ați dat naştere la bârfe. Avem şi martori care să ne dovedească aceasta".

Eu i-am răspuns: „Născocirea ta este ingenioasă, dar n-ai verificat să vezi dacă Părintele La Combe a fost la Marsilia. Nu cred să fi fost acolo vreodată în viața lui. În timp ce eu eram la Marsilia, Părintele La Combe lucra la Verceil".

Atunci Părintele de la Mothe a dat din colț în colț. Ulterior, l-a întrebat pe Părintele La Combe asupra acestui lucru, iar el i-a confirmat că nu fusese niciodată la Marsilia. Au rămas plini de dezamăgire. Apoi şi-au schimbat versiunea şi au spus că scrisoarea nu venea din Marsilia, ci din Seisel. Dar eu nu fusesem niciodată la Seisel, astfel că şi cea de-a doua schemă le-a eşuat.

Au recurs la orice născocire imaginabilă pentru a mă

înspăimânta: amenințări, scrisori falsificate, acuzații de vestirea unor doctrine false. Deoarece toate aceste lucruri n-au dat rezultat, Părintele de la Mothe a adresat în public acuzațiile pe care le avea împotriva mea, ridicându-se în picioare în biserică şi spunându-mi: „Tu, sora mea, trebuie să pleci. Eşti acuzată de crime dintre cele mai grave”.

Eu, însă, am rămas neclintită şi i-am răspuns cu calmul meu obişnuit: „M-am dedicat pe mine însămi lui Dumnezeu în fața tuturor. Dacă L-am supărat pe Dumnezeu, trebuie să fiu pedepsită, pentru a da un exemplu lumii. Dar dacă sunt nevinovată, nu am de ce să fug”. Hotărârea mea l-a umplut de uimire, însă apoi l-a înfuriat.

Părintele La Combe a fost denigrat în fața regelui într-un mod grosolan, apoi a fost arestat. Deşi la proces a reieşit că era nevinovat şi nu s-a găsit niciun fel de temei pentru a fi condamnat, pârâşii noştri l-au făcut pe rege să creadă că el era un om periculos în cercurile religioase. Apoi a fost întemnițat pe viață într-o fortăreață a Bastiliei. Când duşmanii lui au aflat că şeful fortăreței îl respecta şi îl trata cu bunătate, au aranjat să fie mutat într-un loc mult mai rău.

O, Dumnezeule, Tu care vezi totul, vei răsplăti fiecăruia

după faptele sale.

Mai multe falsificări şi născociri

O dată ce l-au înlăturat pe Părintele La Combe, Părintele de la Mothe a încercat mai mult decât oricând să mă forțeze să plec. M-a asigurat că dacă mergeam la Montargis, toate necazurile mele se vor sfârşi. Însă dacă nu acceptam, urma să plătesc pentru că nu îi ascultam ordinele. Mă bârfea pe oriunde mergea şi îşi punea confrații să îmi trimită scrisori jignitoare, prin care îmi spuneau că dacă nu îl accept pe el ca îndrumător spiritual, voi fi ruinată. (Mai păstrez încă acele scrisori). Unii m-au sfătuit să mă prefac că accept să fiu îndrumată de el şi să-l înşel, însă nu puteam face un asemenea lucru cu conştiința curată.

Am îndurat toate acestea în linişte. Nu m-am justificat şi nici nu m-am apărat, ci am lăsat totul în seama lui Dumnezeu, să facă aşa cum dorea El. În timpul acesta, El mi-a turnat şi mai multă pace în suflet. La biserică auzeam criticile oamenilor. Unii preoți spuneau chiar că ar trebui să fiu dată afară din biserică. M-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu, gata de a suferi cele mai severe dureri şi torturi, dacă aceasta era voia Lui.

Deşi oamenii îşi ridicau glasul împotriva mea, Dumnezeu

nu a încetat să mă folosească pentru a atrage multe suflete la El. Cu cât prigoana împotriva mea se intensifica, cu atât mi se dădeau mai mulți copii. Domnul a revărsat prin mine, slujitoarea Lui, mari binecuvântări.

Apoi duşmanii mei l-au făcut pe rege să creadă că eram o eretică. I-au spus că *o scurtă şi foarte uşoară metodă de rugăciune* era o carte periculoasă şi că am corespondat cu ereticul Michael de Molinos când, de fapt, nici nu auzisem vreodată de el, până nu am citit despre el în Gazette. Pentru a-şi dovedi bârfa, mi-au falsificat scrisul şi au întocmit o scrisoare în care, chipurile, afirmam că am avut întruniri religioase la mine acasă, însă le-am suspendat, din cauza întemnițării Părintelui La Combe; urma să țin întruniri în casele altora, dacă puteam trece neobservată. Ei i-au arătat regelui această scrisoare plină de scorneli şi, pe baza ei, s-a dat ordin să fiu întemnițată.

Între timp, pe când eram foarte bolnavă, m-a vizitat Părintele de la Mothe. Sub masca amabilității, mi-a spus că procesul Părintelui La Combe se desfăşura bine şi că îşi dorea ca bunul Părinte să fie eliberat din închisoare. Însă a adăugat că avea nevoie de actul pe care îl aveam de la Inchiziție, în care Părintele La Combe era declarat nevinovat. Mi-a promis că va înmâna acest act autorităților.

La început am reacționat ca şi când mi-ar fi prea greu să dau de el. „Ce?” a spus acesta. „Vrei să fii cauza nenorocirii bietului Părinte la Combe? Tu ai această putere în mâini”. Am cedat şi le-am spus servitoarelor să i-l dea. Mai târziu, un funcționar de la tribunal mi-a cerut acel act, cu scopul de a-l ajuta pe Părintele La Combe. L-am trimis să-l ceară Părintelui de la Mothe, însă acesta a negat că i-l dădusem şi a spus despre mine: „Creierul ei nu mai funcționează bine şi îşi imaginează tot felul de lucruri”. Mesagerul s-a reîntors la mine şi persoanele care mă îngrijeau în cameră au depus mărturie că i-l dădusem. Totuşi, tribunalul nu l-a putut obține de la el.

Au aşteptat să mă însănătoşesc ca să mă arunce în închisoare. Părintele de la Mothe s-a plâns confraților săi că mă purtasem urât cu el. Aceştia mi-au scris că sufeream din pricina crimelor mele şi că ar trebui să mă las condusă de Părintele de la Mothe. Se spunea că eram nebună de legat, că eram un monstru de mândrie, nevoind să mă las îndrumată de Părintele de la Mothe. Acesta era ospățul de care aveam zilnic parte, în marea mea durere. Părăsită de prieteni şi asuprită de duşmani, am rămas în tăcere, lăsându-mă în seama Domnului.

Apoi am fost acuzată de tot felul de lucruri ruşinoase,

erezii, vrăjitorii şi sacrilegii. Imediat ce m-am simțit destul de bine pentru a fi dusă de alții într-un scaun la biserică, mi s-a spus că trebuie să vorbesc cu oficialii bisericii. Le-am vorbit cu simplitate şi ei au afirmat că îmi cred spusele. Totuşi, după două zile, au spus despre mine că am acuzat multe persoane şi au folosit acele presupuse acuzații pentru a se scăpa de diferite persoane care nu le intrau în grații – oameni de onoare, pe care nu i-am văzut şi de care nu am auzit niciodată. Unul a fost proscris pentru că afirmase despre cărticica mea, *O scurtă şi foarte uşoară metodă de rugăciune* că era bună.

Este remarcabil faptul că această carte nu a fost interzisă, ba chiar a fost retipărită de când sunt în închisoare. Anunțuri cu privire la ea fuseseră afişate la palatul arhiepiscopului şi peste tot în Paris.

În aceeaşi zi în care au fost proscrişi domnii aceia, am primit şi eu un ordin sigilat pentru a fi închisă într-o mănăstire din suburbia St. Antoine a Parisului. Cel care mi-a înmânat ordinul a fost adesea martor al durerii celor care erau proscrişi şi a fost surprins să mă vadă atât de calmă. A fost atât de impresionat, încât a început să plângă. Deşi i se ordonase să mă ducă acolo imediat, a avut încredere în mine şi m-a lăsat să fac ce vreau în ziua aceea. Mulți din

prietenii mei au venit să mă viziteze. Nu puteam sta în picioare, pentru că eram foarte slăbită din cauză că avusesem febră în fiecare noapte, timp de mai multe săptămâni.

Închisă într-o mănăstire

În data de 29 ianuarie, 1688, am plecat la Mănăstirea Arătării Sfintei Maria. Am sperat să primesc din partea călugărițelor permisiunea de a le avea cu mine pe Marie Jeanne şi pe La Gautiere, însă am fost închisă singură într-o cameră. Ele nu permiteau nimănui să îmi aducă veşti despre fiica mea.

Maicilor de la mănăstire li s-au spus lucruri atât de înfricoşătoare despre mine, încât acestea mă priveau cu groază. Mi-au ales ca gardian o călugăriță despre care au prezis că mă va trata cu asprime, ceea ce a şi făcut. Ele m-au întrebat cine mi-a fost preot (după ce Părintele La Combe a ajuns în închisoare) şi le-am dat numele preotului respectiv, dar acela a negat. M-am oferit să le aduc martori care m-au văzut la mărturisire, dar ele au spus că m-au prins cu minciuna şi că nu puteau să aibă încredere în mine.

Cea care mă păzea era convinsă că eram o nebună eretică

şi o prefăcută. Numai Dumnezeu ştie ce m-a făcut să îndur. Văzând că încerca să mă prindă cu vorba, eu am încercat să fiu cât mai exactă, dar n-am făcut prin aceasta decât să înrăutățesc lucrurile. Am făcut greşeli şi astfel i-am oferit şansa de a mă avea la mână. Apoi am încetat să o mai conving, gândindu-mă că femeia aceasta mă va duce la eşafod prin mărturiile false pe care le raporta stareței. M-am împăcat cu soarta mea şi m-am întors la starea mea de linişte înaintea lui Dumnezeu.

Încep interogările

Înalții oficiali bisericeşti au venit de patru ori să-mi pună întrebări. Domnul nostru mi-a dat harul de a mă ajuta să răspund la întrebările lor mai bine decât dacă m-aş fi pregătit. Ei mi-au spus că dacă m-aş fi explicat la fel de bine pe cât am făcut-o în cartea mea, *O scurtă şi foarte uşoară metodă de rugăciune,* nu m-aş fi aflat acum în necaz. Ultima cercetare a fost în jurul unei scrisori falsificate pe care au citit-o şi pe care mi-au permis şi mie să o văd. Le-am spus că nu era scrisul meu, dar ei mi-au răspuns că era doar o copie. Originalul era în altă parte, au spus ei, însă nu îmi dădeau voie să îl văd. Deşi le-am spus că nu eu am scris scrisoarea şi că nici nu cunosc persoana căreia îi era

adresată, acest lucru nu a contat. Le-am arătat toate nepotrivirile din ea, dar ei n-au vrut să mă asculte. Am fost lăsată în mănăstire timp de două luni şi am fost tratată mai rău decât înainte. Până atunci sperasem că îşi vor da seama de nevinovăția mea şi îmi vor face dreptate. Dar acum vedeam că nu doreau acest lucru, ci doreau să mă prezinte drept vinovată.

Data următoare a venit un singur reprezentant oficial şi mi-a spus că nu trebuie să mai vorbesc despre scrisoare, deoarece era un lucru mărunt. „Nu este un lucru mărunt", i-am răspuns, „să falsifici scrisul unei persoane pentru a o face să apară drept duşman al statului!" Mi-a răspuns că va încerca să afle cine a scris-o, astfel că i-am dat numele persoanei care a fost plătită să-mi falsifice scrisul. Atunci reprezentantul oficial a schimbat subiectul şi mi-a cerut notițele pe care le făcusem pe marginea Scripturii. I-am spus că nu le voi da decât atunci când voi fi eliberată din închisoare.

Deşi aceste cercetări au provocat confuzie, eu am simțit o mulțumire şi o bucurie de nespus în faptul de a suferi şi de a fi întemnițată. Sechestrarea trupului meu m-a făcut să mă bucur mai mult de libertatea minții. Uneori mă simțeam mai legată de cer decât de pământ. În acea perioadă mi s-au luat

şi mai multe privilegii. Am fost obligată să mă predau din nou şi să sorb drojdiile băuturii amare.

14

În mâinile lui Dumnezeu

După câteva zile de la ultima cercetare, reprezentantul oficial a venit şi mi-a acordat libertatea de a mă putea deplasa încoace şi încolo prin incinta mănăstirii. Duşmanii mei au insistat atunci să-mi dau consimțământul ca fiica mea să se căsătorească cu un mai vechi prieten al regelui, un bărbat renumit pentru comportamentul său necreştin. Mi-au promis că mă vor elibera din închisoare şi că vor renunța la toate acuzațiile împotriva mea, dacă aprobam acest lucru pentru fiica mea de doisprezece ani, Marie Jeanne. Dacă refuzam, însă, urma să fiu întemnițată pe viață sau condamnată la moarte. În ciuda tuturor acestor amenințări, nu îmi puteam cumpăra libertatea cu prețul sacrificării fiicei mele.

La puțin timp după refuzul meu, reprezentanții oficiali i-au ordonat stareței de la St. Maria să mă izoleze. Ea le-a

explicat că aerul din cămăruța mea era prea îmbâcsit şi prea înăbuşitor – era luna iulie – şi că, fără aerisire şi fără protecție împotriva razelor solare, voi muri. Ei însă nu au luat în seamă aceste lucruri. Când i-a întrebat de ce trebuia să fiu izolată, ei i-au răspuns că le ofensasem pe călugărițele din casă. Ea a protestat spunând că, din contră, le ajutasem pe călugărițe şi că acestea îmi admirau răbdarea. Dar nimic nu i-a făcut să-şi schimbe părerea. Săraca femeie nu s-a mai putut opri din plâns la auzirea unor asemenea cuvinte care erau atât de departe de adevăr.

Apoi au trimis din nou după mine şi m-au acuzat că făcusem în ultima lună lucruri cumplite. I-am întrebat: „Ce fel de lucruri?" Dar ei nu au vrut să mi le spună. Le-am declarat că Dumnezeu îmi era martor că fusesem întemnițată pe baza unor dovezi false. Ei mi-au băgat de vină că pomeneam numele lui Dumnezeu, dar le-am răspuns că nimic din lume nu mă va putea putea împiedica să mă bizuiesc pe sprijinul Lui. După aceea am fost închisă într-o încăpere şi mai mică decât prima, unde am fost pe punctul de a muri din cauza febrei mari; eram înțepenită din cauza îngustimii încăperii şi nu aveam pe nimeni ca să mă ajute.

După opt luni, mi s-a promis că voi fi eliberată, dar

Domnul mi-a dat o presimțire că nu făceau decât să îmi întindă noi curse. În 22 august, 1688 (de ziua mea de naştere), când împlineam patruzeci de ani, m-am trezit cu sentimentul că Iisus agoniza în timp ce stătea în fața consiliului iudaic adunat împotriva Lui. Am ştiut că nimeni altcineva în afara lui Dumnezeu nu mă va putea elibera din închisoare şi eram satisfăcută că într-o zi o va face, prin mâna Lui. Deşi nu ştiam cum o va face, am lăsat această problemă în întregime asupra Lui.

Cu ajutorul Providenței Divine, cazul meu a ajuns în fața lui Madame de Maintenon, care a devenit foarte interesată de povestirea mea. [Ea era soția morganatică a regelui şi exercita o mare influență asupra lui.] Această împrejurare mi-a adus eliberarea şi Doamna de Maintenon a devenit protectoarea mea.

Viaţa sub protecţia apărătoarei mele

După ieşirea din mănăstire, m-am mutat în casa unde locuia fiica mea. Acolo am zăcut timp de trei luni, cu febră. Mai sufeream şi de o inflamație la ochi. Marie Jeanne locuia împreună cu soțul ei, Domnul Nicholas Fouquet, Conte de Vaux. Am locuit la ea doi ani şi jumătate ca să o ajut, deoarece era atât de tânără. Chiar şi acolo duşmanii au

continuat să întocmească documente false împotriva mea şi să mă acuze că țin întâlniri clandestine. Am vrut să plec pe furiş la o mănăstire din oraşul meu natal, Montargis, dar planul mi-a fost descoperit şi atât prietenii, cât şi duşmanii m-au împiedicat să-l duc la îndeplinire.

Cei din familia soțului fiicei mele erau prieteni cu Abatele Francois Fenelon. Astfel, am avut ocazia de a-l întâlni pe acesta adesea în casa ei. Am purtat cu el o serie de conversații despre viața spirituală, în timpul cărora Abatele şi-a exprimat obiecțiile cu privire la experiențele mele, în primul rând pentru că şi erezia lui Michael de Molinos favoriza simplitatea. Întrucât veştile despre eretici erau foarte răspândite, învățătura simplă era privită cu neîncredere. Eu însă i-am explicat totul atât de clar, încât mi-a acceptat crezurile în întregime. Acest lucru a pus temelia la persecuțiile pe care el urma să le sufere.

După această perioadă mi-am luat o căsuță în care urma să stau singură. Uneori aveam plăcerea de a-mi primi familia în vizită şi pe unii prieteni mai deosebiți. Doamna de Maintenon, protectoarea mea, mi-a făcut cunoştință cu tinerele doamne de la St. Cyr (o instituție caritabilă menită să le educe pe tinerele femei sărăcite, înființată de Madame de Maintenon) şi ele i-au împărtăşit acesteia cum, în urma

conversațiilor avute cu mine, au fost atrase cu putere spre Dumnezeu. Ea a fost bucuroasă şi a observat schimbări în câteva dintre ele care mai înainte o nemulțumiseră. Atunci ea m-a tratat cu mult respect şi timp de trei ani mi-a acordat o mare încredere.

Dar încrederea pe care unele din aceste tinere doamne o aveau în mine i-a făcut pe prigonitorii mei să se alarmeze. Susțineau că tinerele doamne îmi acordau mai multă atenție mie decât lor, astfel că nu m-am mai întâlnit cu ele. În schimb, acelora dintre ele care mi-au scris, le-am răspuns, punându-mi scrisorile, nesigilate, la dispoziția lui Madame de Maintenon, protectoarea mea, pentru a fi cercetate şi verificate de ea.

Am fost uimită să văd reacțiile pe care le aveau oamenii față de prietenele lui Madame de Maintenon (Contesa de G. Şi Ducesa de M.) care se întorseseră de la interesele lumeşti la preocupări evlavioase. Cum se face că, atunci când aceste doamne căutau plăcerile lumeşti şi îşi împovărau familiile prin jocuri de noroc şi prin cumpărarea unor haine scumpe, nimeni nu a spus nimic împotriva purtării lor, dar imediat ce au părăsit viața aceea fără rost, am fost blamată eu, de parcă le-aş fi adus la ruină?

În această perioadă, care a fost, de altfel, liniştită, m-am

îmbolnăvit din nou. Doctorii mi-au poruncit să merg la Bourboun pentru a folosi apele de acolo. Ei au ajuns la concluzia că fusesem otrăvită de slujitorul meu şi că, fără un tratament corespunzător, aş muri în câteva ore. Slujitorul a şi fugit imediat şi nu l-am mai văzut niciodată de atunci. (Am simțit efectele acelei otrăviri mai mult de şapte ani.)

Dumnezeu mă păstra gata de sacrificiu. Eram bucuroasă să primesc din mâna lui Lui orice ar fi venit peste mine. Încercarea de a mă apăra mi se părea la fel de nefolositoare ca şi când aş fi lovit cu pumnul în vânt sau într-o persoană imaginară. Când Domnul doreşte ca cineva să sufere, El le permite chiar şi celor mai virtuoşi dintre oameni să cadă într-o orbire şi astfel să se unească în persecutarea persoanei respective. Adesea am spus că mă tem de reproşul conştiinței mele mai mult decât de condamnarea lumii întregi!

Deoarece, o, Domnul meu, tânjesc să mă conformez Ție, să-ți fiu pe plac, accept de bunăvoie să fiu disprețuită. Mai degrabă aş vrea să fiu condamnată de toată lumea, decât să fiu onorată pe culmile lumii – dacă aceasta e voia Ta.

Cercetările făcute de Bossuet, Episcopul de Meaux

În vremea aceasta m-am întâlnit pentru prima dată cu Episcopul de Meaux. I-am înmânat tot ceea ce scrisesem până atunci, povestirea mea, iar el mi-a mărturisit că descoperise în ea o ungere rară din partea lui Dumnezeu. Şi-a petrecut trei zile citind-o şi a avut pe tot parcursul citirii sentimentul constant al prezenței lui Dumnezeu în mintea sa. I-am propus episcopului să-mi cerceteze şi celelalte scrieri, ceea ce i-a luat aproximativ patru, cinci luni. După aceea, şi-a exprimat obiecțiile, la care eu am răspuns. Din cauza lipsei sale de experiență în viața interioară, nu i-am putut clarifica toate dificultățile întâlnite de el în scrierile mele. El a admis faptul că istoria bisericii arată că Dumnezeu a folosit uneori bărbați şi femei din afara bisericii pentru a instrui, a zidi şi a ajuta suflete.

Pe măsură ce protestele împotriva mea deveneau tot mai violente, am cerut să fie desemnate persoanele potrivite care să-mi cerceteze viața şi învățăturile, oferindu-mă să fiu întemnițată până când totul urma să se clarifice. Propunerea mi-a fost respinsă.

Trei împuterniciți ai bisericii mi-au cerut dovezi. Prin urmare, le-am trimis cele două cărticele ale mele şi

comentariile asupra Scripturilor. La porunca lor, am făcut şi un rezumat al lucrării mele, pentru a le cruța timpul şi efortul de a citi totul. În acest rezumat, am citat mulți scriitori recunoscuți, pentru a demonstra conformitatea scrierilor mele cu biserica. Din anumite motive, Episcopul de Meaux nu a permis niciodată ca lucrarea mea să fie citită.

Nu am fost lăsată în pace nici după ce examinatorii mei au eşuat în a descoperi ceva împotriva mea. În cele din urmă m-am oferit să petrec un timp în oricare din comunitățile religioase din perimetrul diocezei Episcopului de Meux, pentru ca acesta să mă poată cunoaşte mai bine. El a fost de acord şi astfel, deşi era în toiul iernii, am plecat spre locul indicat. Am rămas, însă, împotmolite pe drum timp de patru ore, deoarece trăsura a intrat în zăpadă şi a fost aproape îngropată sub ea, într-o vale adâncă, împreună cu servitoarea mea, La Gautiere, am deschis uşa trăsurii şi ne-am aşezat pe zăpadă, convinse că vom muri, dacă urma să ne petrecem noaptea în locul acela. Această biată fată şi cu mine am rămas liniştite, în ciuda faptului că eram înghețate şi îmbibate cu apa provenită din zăpada care se topea pe noi. Ocazii ca aceasta erau menite să ne arate dacă acceptam pe deplin voia lui Dumnezeu sau nu. După un

timp au venit nişte căruțe care ne-au tras prin zăpadă.

Când a auzit Episcopul ce se întâmplase în călătoria noastră, a fost uimit că îmi riscasem viața pentru a-l asculta cu atâta promptitudine. Totuşi, după aceea m-a acuzat că am urmărit țeluri ascunse şi perfide cu acea călătorie.

Aşadar, am trăit timp de şase luni la mănăstirea Sf. Maria din Meaux (la douăzeci şi cinci de mile nord-est de Paris). După şase săptămâni de la sosirea mea, am făcut febră. Încă nu îmi revenisem din acea stare, când Episcopul m-a vizitat şi a încercat să mă oblige să afirm că nu credeam că Cristos a venit în trup. I-am răspuns că mai bine aş muri decât să semnez o asemenea afirmație falsă. Câteva dintre călugărițele care auziseră această conversație mi-au luat apărarea şi au dat mărturii despre comportarea mea bună şi despre credința sănătoasă pe care o aveam.

După câteva zile Episcopul mi-a cerut să semnez o altă declarație conform căreia căzusem în tot felul de rătăciri şi m-a amenințat cu persecuții (pe care urma să le sufăr oricum în viitor). Am refuzat să semnez cu numele meu asemenea neadevăruri. După şase luni petrecute la Meaux, el mi-a dat certificatul de aprobare. Mai târziu mi l-a cerut înapoi, dar am refuzat să i-l dau. Acest lucru l-a înfuriat.

Apoi mi s-au oferit mai multe locuri unde să mă retrag,

dar nu m-am simțit liberă să le accept. Nu am vrut să pun pe nimeni în situații stânjenitoare şi nici ca prietenii sau familia mea să fie învinuiți din cauza plecării mele. M-am hotărât să rămân la Paris, într-un loc secret, împreună cu servitoarea mea, care era demnă de încredere şi sigură, şi să mă ascund de lume. Am făcut acest lucru timp de cinci sau şase luni. Îmi petreceam zilele singură, citind, lucrând şi rugându-mă lui Dumnezeu.

În această perioadă, regele a hotărât că n-ar trebui să fiu trimisă la închisoare, ci să stau la o mănăstire. Dar apoi el a fost înşelat de unii oameni bârfitori care m-au zugrăvit în culori întunecate. Ei au cerut să fiu dusă în închisoarea din castelul din Vincennes, care slujeşte şi ca fortăreață militară. Regele a consimțit în cele din urmă şi astfel, pe data de 27 decembrie, 1695, am fost arestată şi dusă la Vincennes.

Viaţa în închisoare

Nu voi spune prea multe despre această ultimă şi lungă prigoană, care a creat atât de multe discuții. Poate unii se vor mira că refuz să dau detalii despre cea mai mare şi mai puternică cruce a vieții mele, acum, după ce am împărtăşit atât de mult despre crucile care au fost mai uşoare. M-am

gândit că a fost potrivit să vorbesc despre crucile din tinerețea mea, pentru a arăta cum Dumnezeu m-a pus la încercare prin ele.

La Vincennes mi-am petrecut timpul într-o pace adâncă, mulțumită să-mi trăiesc restul vieții acolo, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu. Cântam cântări de bucurie, pe care La Gautiere, care mă slujea, le învăța pe de rost imediat ce le compuneam. Împreună cântam laude lui Dumnezeu. [Această slujitoare credincioasă a fost arestată şi întemnițată împreună cu ea]. Pietrele închisorii mele mi se păreau asemenea unor rubine. Îmi plăceau mai mult decât toate pietrele țipătoare şi strălucitoare ale lumii.

Timp de zece ani am experimentat o serie de întemnițări şi o exilare aproape la fel de lungă, care mai durează şi astăzi. Am îndurat multe cruci şi defăimări. Am suferit de multe ori de boli dureroase, fără nicio alinare. Am simțit timp de câteva luni o asemenea pustiire în lăuntrul meu, încât tot ce puteam să spun era: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?”

Totuşi, nu am dorit ca întemnițarea mea să se sfârşească înainte de vreme. Mi-am iubit lanțurile. Am avut o bucurie şi o libertate de nedescris în captivitatea mea strictă. Am fost şi sunt liniştită în mijlocul unei furtuni furioase care mă

asaltează din toate părțile. Evanghelia le promite celor care renunță la toate din dragoste pentru Domnul „de o sută de ori mai mult în veacul acesta... împreună cu prigoniri" (Marcu 10:30). Am avut parte de mai mult de o sută de ori din partea Domnului, pe măsură ce El m-a luat cu totul în stăpânire.

Inima îmi era plină de bucuria pe care Tu o dai celor care Te iubesc în mijlocul celor mai mari cruci ale lor.

La Bastilia, când lucrurile au fost duse până la limitele lor extreme, am spus: „O, Dumnezeul meu, dacă Ție îți place să mă faci un exemplu pentru oameni şi pentru îngeri, facă-se voia Ta!" Chiar şi în izolarea în care mă aflu acum, nicio împrejurare nu mă afectează, deoarece nu doresc nimic pentru mine. Statornicia mea nu vine de la mine, ci de la El, care este viața mea, astfel încât pot spune împreună cu apostolul: „Cristos trăieşte în mine; şi viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu" (Galateni 2:20). El este Cel în care trăiesc, mă mişc şi îmi am ființa.

Nu am avut niciodată resentimente față de cei care m-au prigonit, deşi i-am cunoscut bine. Îi iubesc din toată inima pe prigonitorii mei, mă rog pentru ei şi las în seama lui Dumnezeu sarcina de a mă elibera din mâinile lor. Nu inițiez

niciun fel de acțiuni. Iisus Cristos a spus că prigonitorii Lui nu ar fi avut nicio putere asupra lui, dacă nu le-ar fi fost dată de sus (Ioan 19:11). Nu putem urî mâna pe care Dumnezeu o foloseşte pentru a ne lovi.

Dacă lanțurile şi întemnițarea mea te întristează, mă rog ca ele să te îndemne să nu cauți pe nimeni altcineva decât pe Dumnezeu şi să nu fi stăpânit decât de El – nu prin faptul de a fi o persoană importantă, ci prin moartea întregului tău eu.

Epilog

Când Madame Guyon a fost arestată în anul 1695, ea pierduse ajutorul protectoarei sale, Madame de Maintenon, care fusese un personaj influent pe lângă Regele Ludovic al XIV-lea. A fost mutată de la Vincennes, iar din 1698 până în 1702 a trăit în renumita închisoare Bastilia [în acelaşi timp şi loc cu legendarul întemnițat #64389000, omul cu masca de fier]. Acolo a suferit cea mai aspră prigoană.

În total, ea a stat opt ani în închisoare şi a fost eliberată cu condiția de a trăi în „exil", aceasta însemnând că nu avea voie să iasă din Paris. Astfel, la vârsta de cincizeci şi patru de ani, şi-a vizitat fiica, pe Marie Jeanne, însă renumele şi necazurile ei au obligat curtea să-i schimbe destinația exilului la Blois, un oraş aflat la o sută de mile sud-vest de Paris. Ea şi-a încheiat această povestire în decembrie 1709, deşi a mai trăit încă şapte ani, având parte de o viață liniştită. A murit în 9 iunie 1717, la Blois, în anul în care a împlinit şaptezeci de ani.

În acelaşi an în care Madame Guyon a fost arestată, omul în care ea investise atât de mult din sine a fost numit Arhiepiscop de Cambrai. Abatele Francois Fenelon fusese un favorit al curții regale, în calitatea lui de tutore al nepotului

regelui. Când a întâlnit-o pe Madame Guyon în casa fiicei ei, Fenelon a fost profund influențat pentru tot restul vieții.

În calitatea sa de nou Arhiepiscop de Cambrai, Fenelon a început să îi facă dreptate mentorului său spiritual înfruntându-l pe acuzatorul acesteia, Bossuet, Episcopul de Meaux. Episcopul era privit ca unul din cei mai buni oratori ai Franței şi înainte, cu ocazia unei misiuni de predicare, îl luase pe Fenelon sub aripile sale. Deşi Bossuet a făcut mult bine, el era, de asemenea, produsul unei şcoli de gândire care punea sub semnul întrebării toate credințele şi insista ca rațiunea să triumfe asupra a toate – în special asupra crezurilor lui Madame Guyon, care au ajuns să fie denumite „chietism".

Controversa dintre aceşti doi bărbați a durat câțiva ani, timp în care Bossuet a continuat să condamne cartea lui Fenelon. Până la urmă, cei doi au ajuns înaintea Papei Inocențiu al XII-lea. Papa a condamnat fără nicio tragere de inimă unele părți ale cărții, spunând că „Fenelon a greşit prin faptul că L-a iubit prea mult pe Dumnezeu, iar Bossuet, prin faptul că l-a iubit pe om prea puțin".

După apariția următoarei cărți a lui Fenelon, Papa a încercat să îl ridice la rangul de cardinal, însă regele l-a exilat în propria sa dioceză, unde Fenelon şi-a câştigat

reputația de bun păstor al oamenilor. Apărarea pe care i-o luase lui Madame Guyon l-a costat ascensiunea în cariera pentru care lucrase atât de mult, dar în scrierile sale nu se observă nicio urmă de amărăciune. Se pare că şi-a însuşit bine ceea ce Dumnezeu l-a învățat prin prietena lui – să se roage din inimă şi să se abandoneze în mâna lui Dumnezeu.

Puțini creştini au experimentat adâncimile rugăciunii la fel de profund ca Jeanne-Marie Guyon (1648-1717), o femeie franceză frumoasă, bogată ale cărei scrieri şi meditații sunt privite ca o moştenire prețioasă a bisericii. În cartea de față întâlnim istoria unei copilării agitate, a unei căsătorii impuse cu forța la o vârstă fragedă şi a unei văduvii de la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Madame Guyon a avut de îndurat, până la sfârşitul vieții ei, suferințe din partea bisericii, fiind prigonită şi întemnițată în principal datorită credinței ei că toți creştinii pot să aibă o bogată viață interioară de rugăciune.

Această autobiografie a ei a fost scrisă într-o celulă izolată unde a fost întemnițată datorită credincioşiei ei faţădecristos.

De-a lungul timpului mai mulți oameni mari ai credinței au fost influențați de scrierile ei, unul dintre aceştia fiind

Watchman Nee.

Editată, condensată şi rescrisă într-un limbaj modern, cartea dezvăluie puterea acestei mari femei a credinței şi bucuria pe care a găsit-o ea în mijlocul suferinței şi al durerii.